VII. évfolyam, 20. szám *1951. május 17*

Ludas Matyi

70 fillér

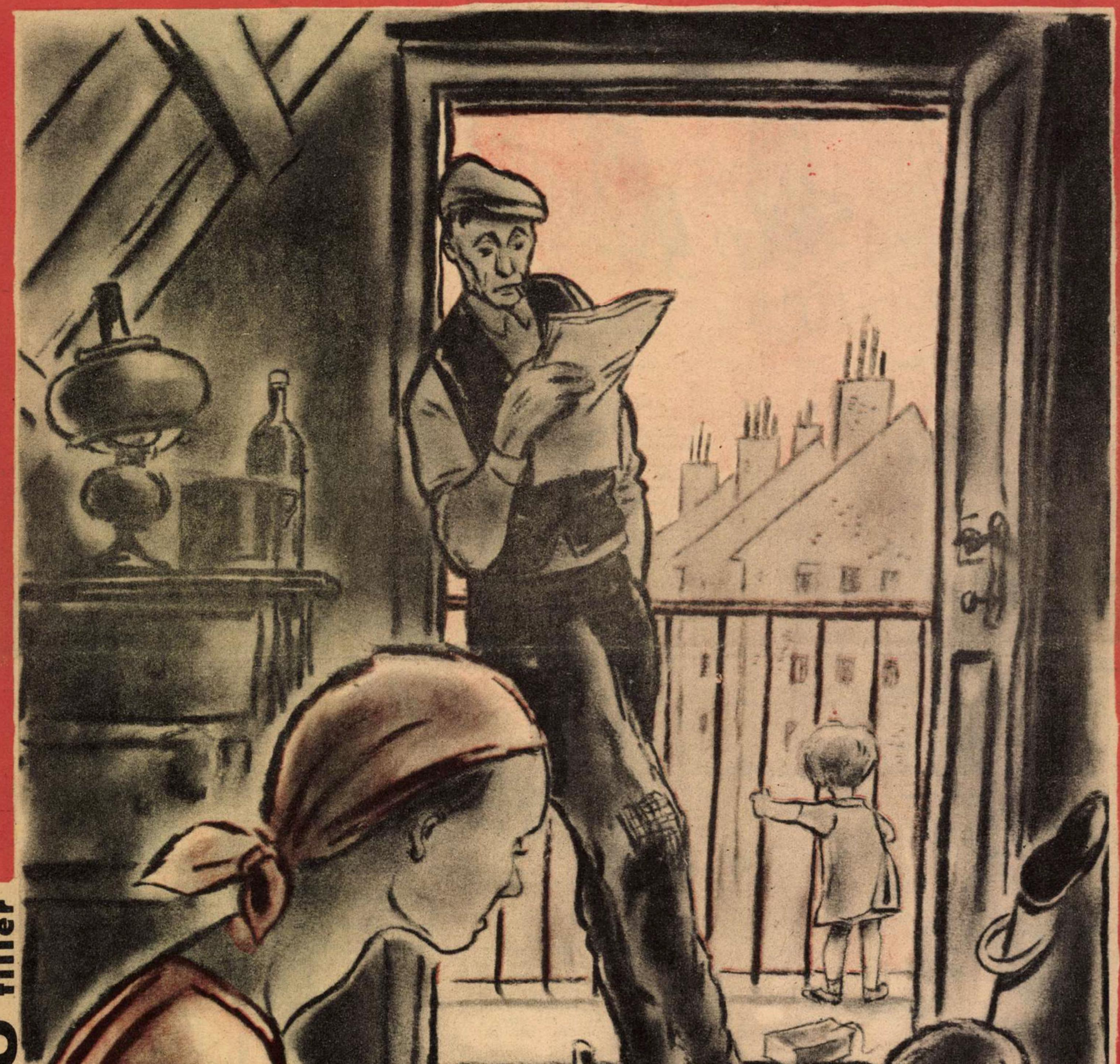

— Azt írja a ma reggeli Times, hogy Angliának még ötezer tank és kétezer lökhajtásos vadászgép kell.
— Neked egy nadrág kell, John.

UJ ALKIMISTÁK

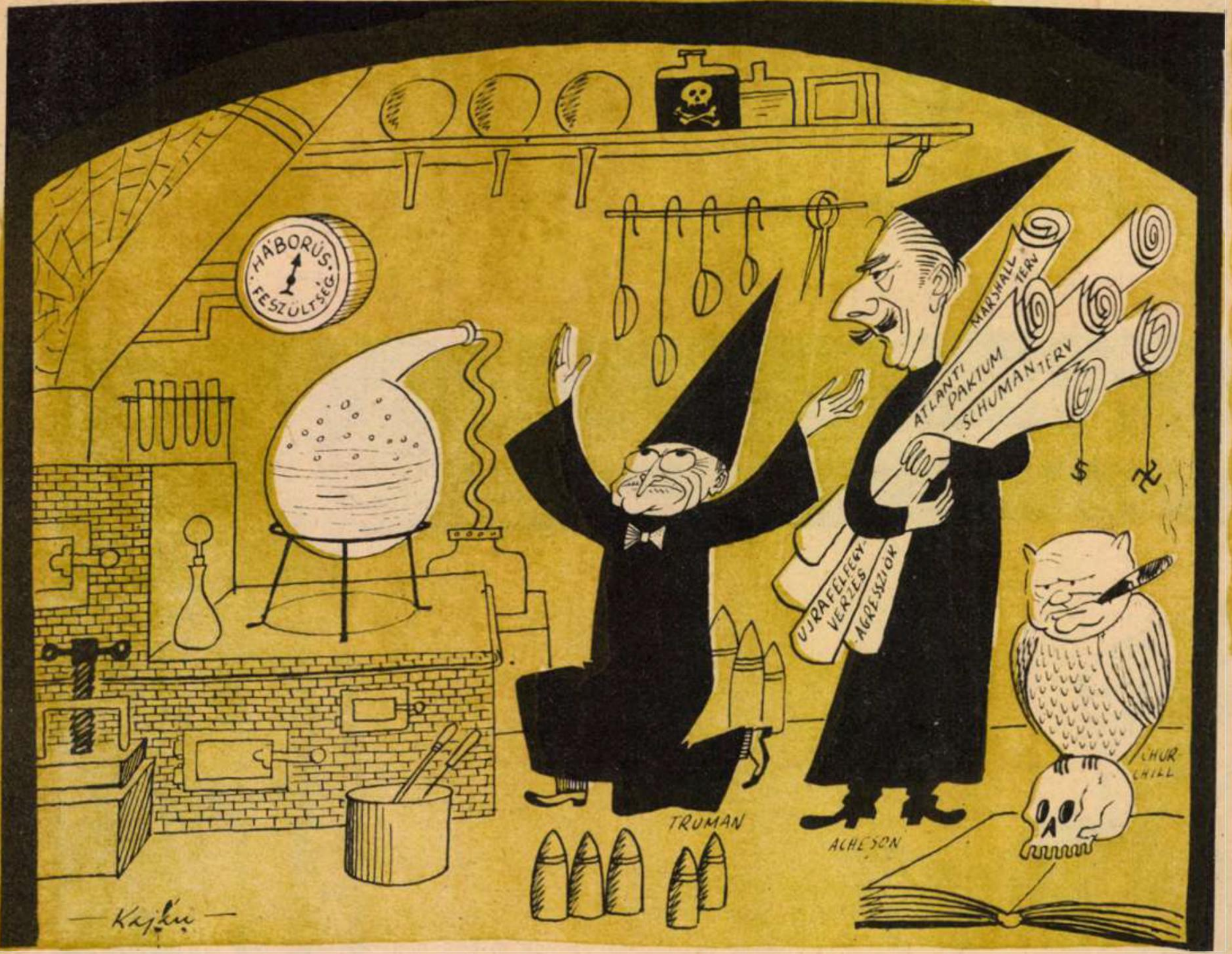

— Megtaláltam a háborúcsinálás titkát! A legfontosabb, hogy közben nem szabad a Vörös Hadseregre gondolni.

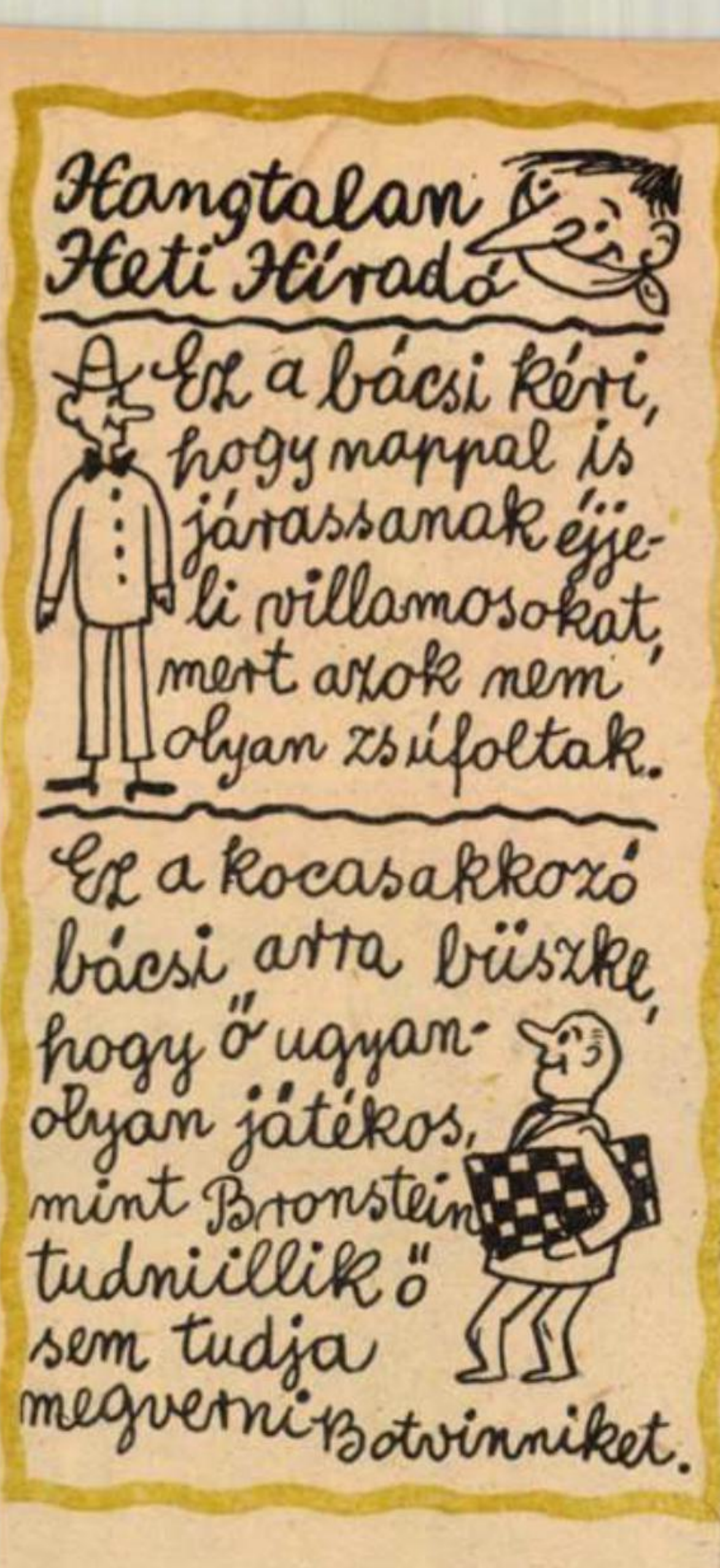

Hangtalan Heti Híradó

Ez a bácsi kéri, hogy nappal is járassanak éjjeli villamosokat, mert azok nem olyan zsúfoltak.

Ez a kocasakkozó bácsi arra büszke, hogy ő ugyanolyan játékos, mint Bronstein tudniillik ő sem tudja megverni Botvinniket.

Amerikaiak Izlandban

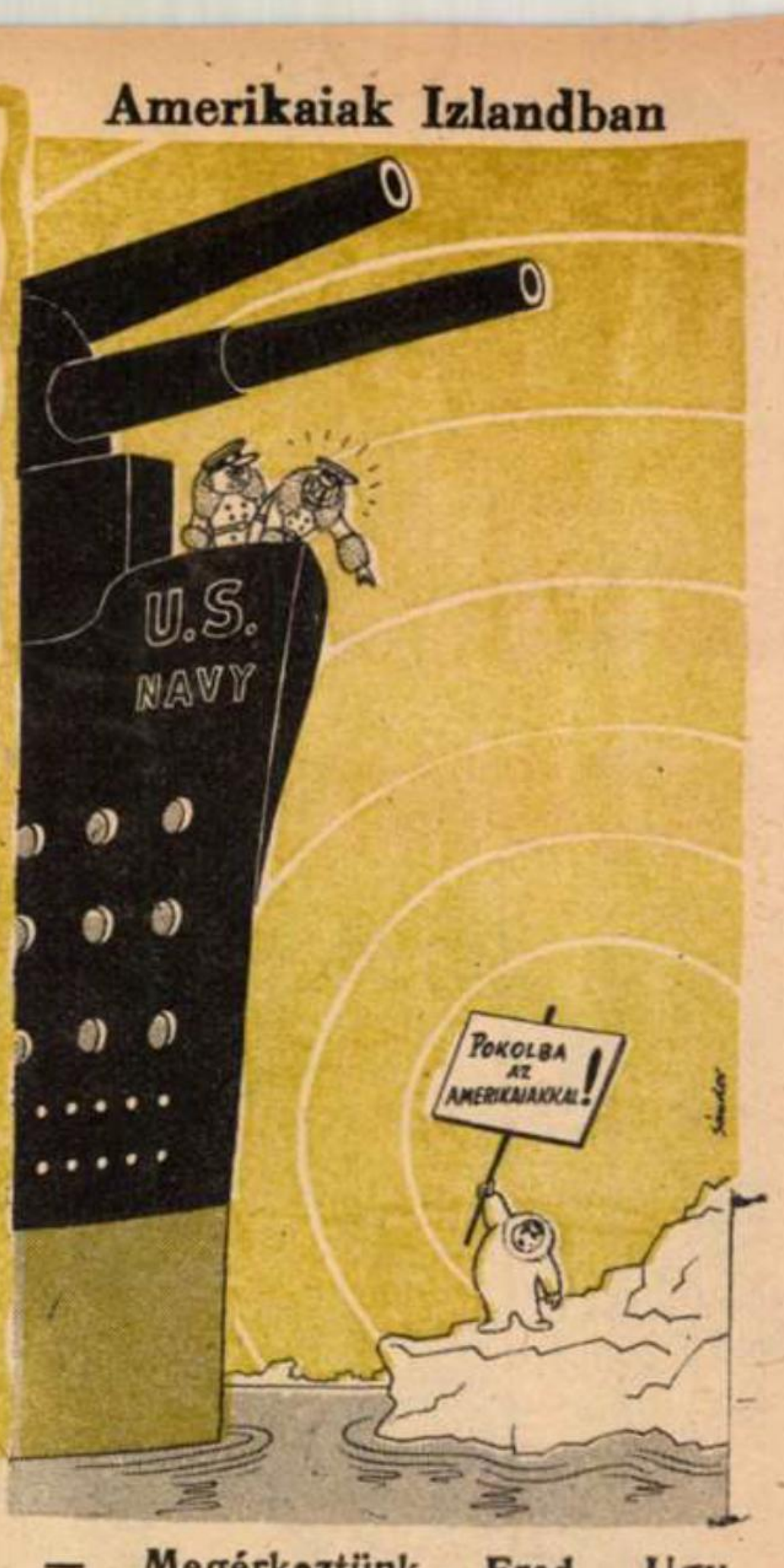

— Megérkeztünk, Fred. Ugy látom, itt várnak bennünket.

Az igazgató otthon

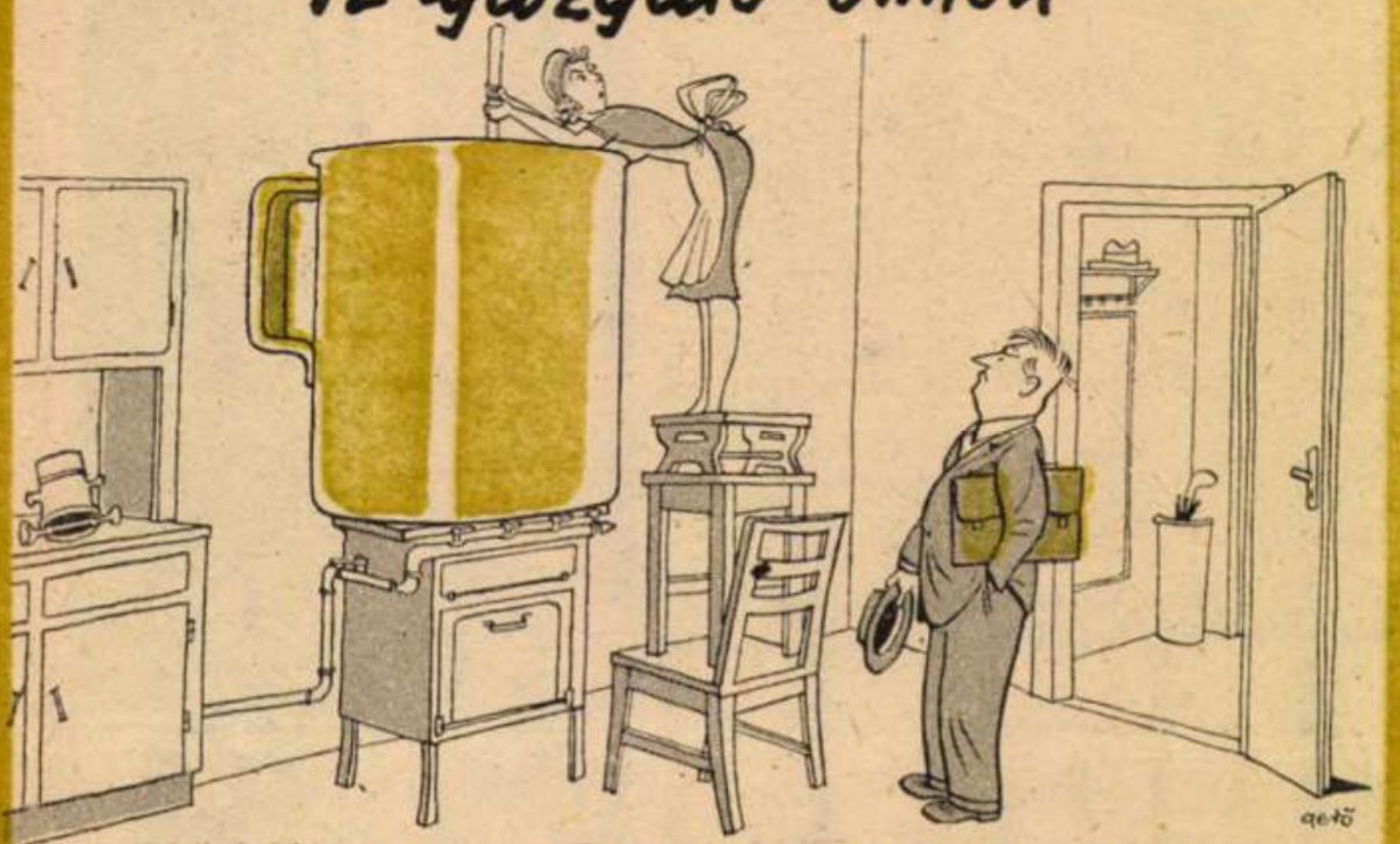

— Hallatlan! Te vagy az Edénygyár egyik felelős vezetője és nem történik semmi intézkedés, hogy kisebb lábasokat is gyártsanak?!
— Már történt. Félórával ezelőtt leváltottak!

Megváltozott az imperialisták közelkeleti politikája

(Összeütközések voltak az Izrael—sziriai határon.)

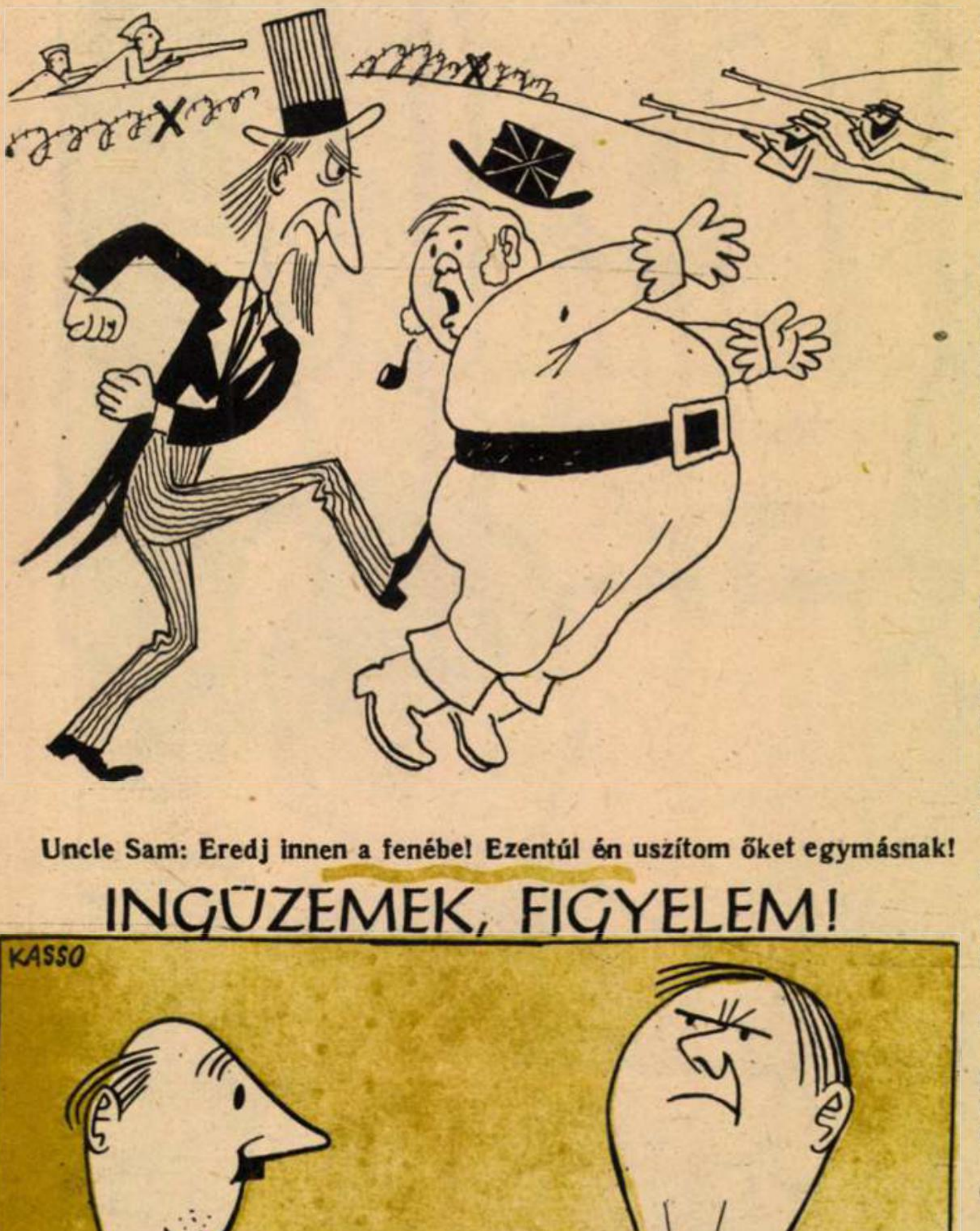

Uncle Sam: Eredj innen a fenébe! Ezentúl én uszítom őket egymásnak!

INGÜZEMEK, FIGYELEM!

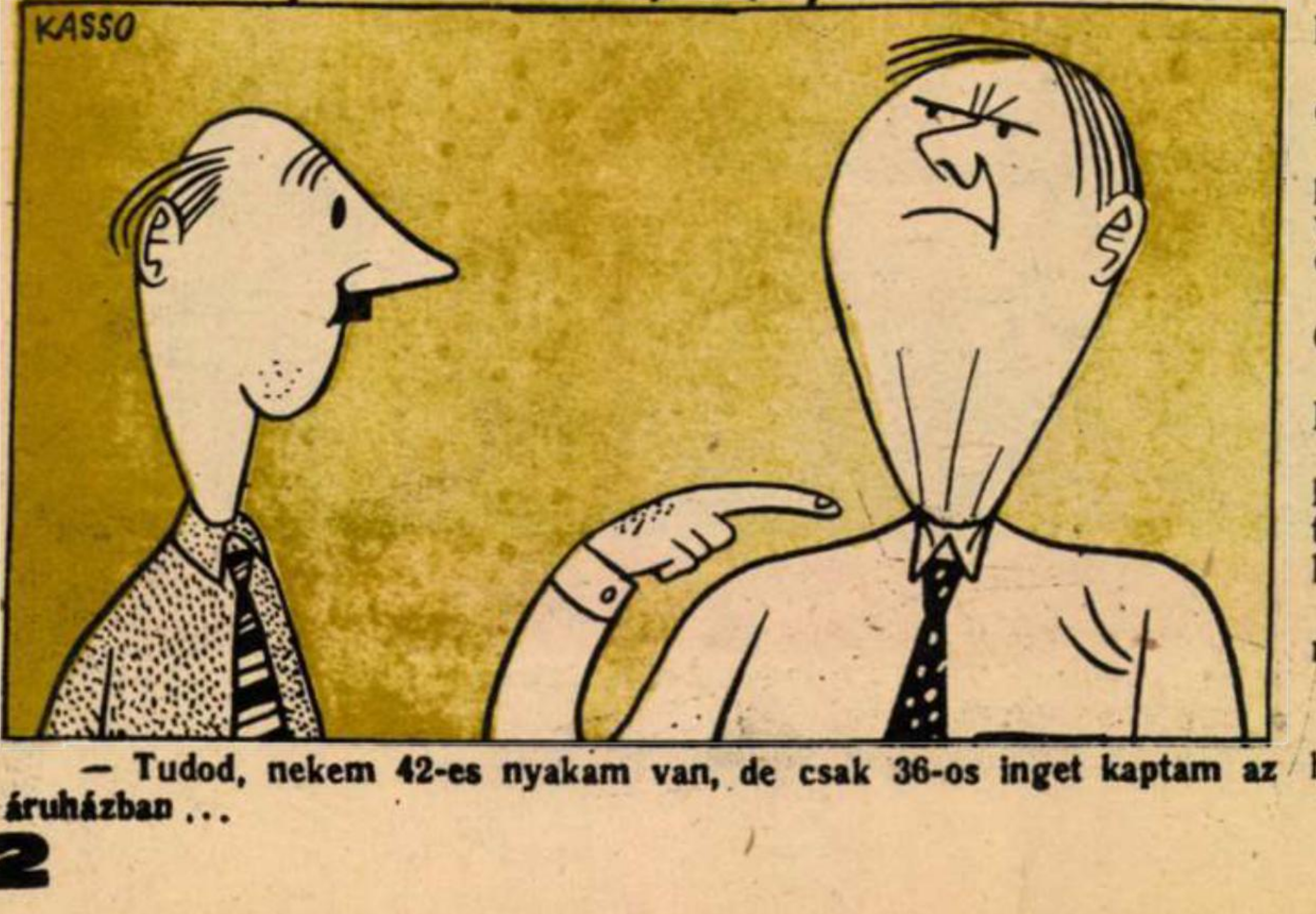

— Tudod, nekem 42-es nyakam van, de csak 36-os inget kaptam az áruházban...

KÖLTÖZKÖDÉS

Czibulka idegesen tárcsázik a hivatalban.

— Borzalmas ez a telefon. Már másfél órája szeretnék Branyigával beszélni a Csirketollértékesítőtől, de képtelenség megkapni. Halló huszonhetes mellék? Kérem a Branyigát. Értekezleten van? Tessék bekapcsolni. Fontos csirketollügyben keresem. Jó, öt perc mulva felhívom.

Czibulka a gépírónőhöz fordult:

— Ilonka, nem bírom tovább. Beleőrülök ebbe a telefonba. Próbálja maga tárcsázni.

A gépírónő rövid húsz perc alatt megkapta a huszonhetes melléket. Azután közölte Czibulkával:

— Branyiga átment a minisztériumba Pálinkás osztályvezetőhöz.

— Remek, akkor ott felhívom. Százhuszonkilenc százhuszonkilenc? Kérem Pálinkás osztályvezetőt. Halló, ott van Branyiga kartárs? Most ment le? Kérem a portást kapcsolni. Halló, kérem most jön le a lépcsőn Branyiga Kristóf, a Csirketollértékesítőtől. Kérem, lesse meg és küldje a telefonhoz. Fontos csirketoll ügy. Várok. Halló, halló! Mi van ezzel a portással? Az a Branyiga közben rég elmehetett. Halló, hogyan? Nem látta lejönni? Lehet, hogy bement valahová. Várok.

Ebben a pillanatban egy íróasztalt toltak a szobába. Utána bejött egy férfi, aktatáskájából kivette uzsonnáját, leült az íróasztal mögé és enni kezdett. Közben valamit mondott a gépírónőnek, aki bólintott.

— Halló, — ordítozott Czibulka a telefonba, — mi van azzal a Branyigával? Fontos csirketollügy!

Az újonnan érkezett letette a zsíroskenyeret, odament Czibulkához és megérintette a vállát.

— Hagyjon kérem békét, — dühöngött Czibulka, nem látja, hogy telefonálok?

Altiszt jött be, papírlapot adott át Ilonkának, közben Czibulka lecsapta a kagylót.

— Ezt a Branyigát képtelenség megkapni.

— Bocsánat, — mondta a jövevény — én vagyok a Branyiga. Idehelyeztek.

— Hát ez óriási! Napok óta üldözöm. Arról van szó...

A gépírónő Czibulka elé tolta a papírlapot, az elolvasta, azután felvette a kabátját és az ajtó felé indult.

— Költözködöm, áthelyeztek a Csirketollértékesítőhöz.

— Miről lenne szó? — kérdezte Branyiga.

— Most nem érek rá. Nem látja, hogy költözködöm? Majd holnap telefonálok. Ezt a telefonszámot legalább jól ismerem.

— Nem hívhatna fel inkább ma?

— Miért ma?

— Mit lehet tudni, holnapig elhelyezhetnek...

(sti)

KOVÁCS szaktárs RAJZOS NAPLÓJA

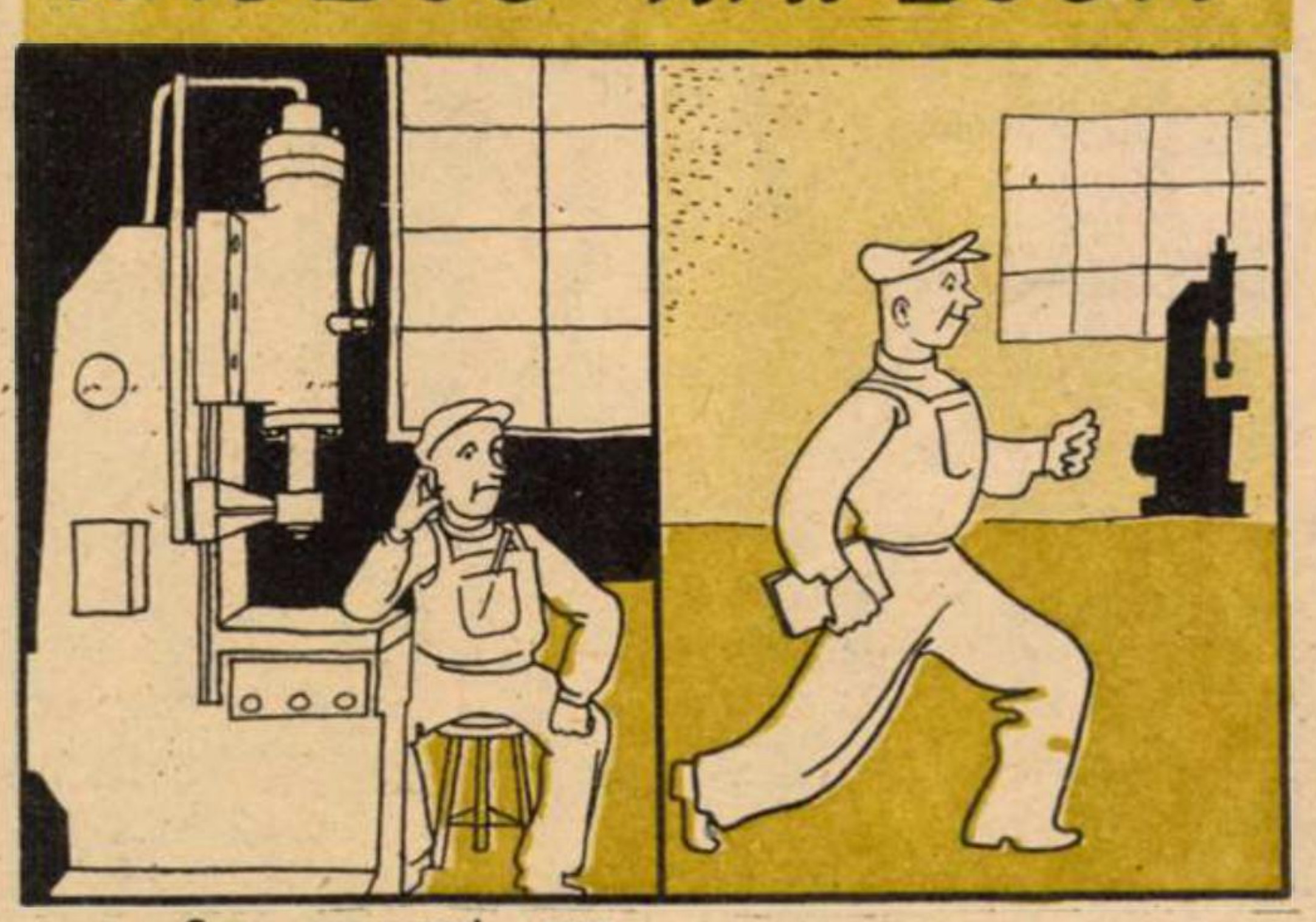

— Sem anyaggal, sem szerszámmal, sem rajzzal nem látnak el. Hogy fogom a vállalásomat teljesíteni?

— Bár nem az én feladatom, magam megyek érte...

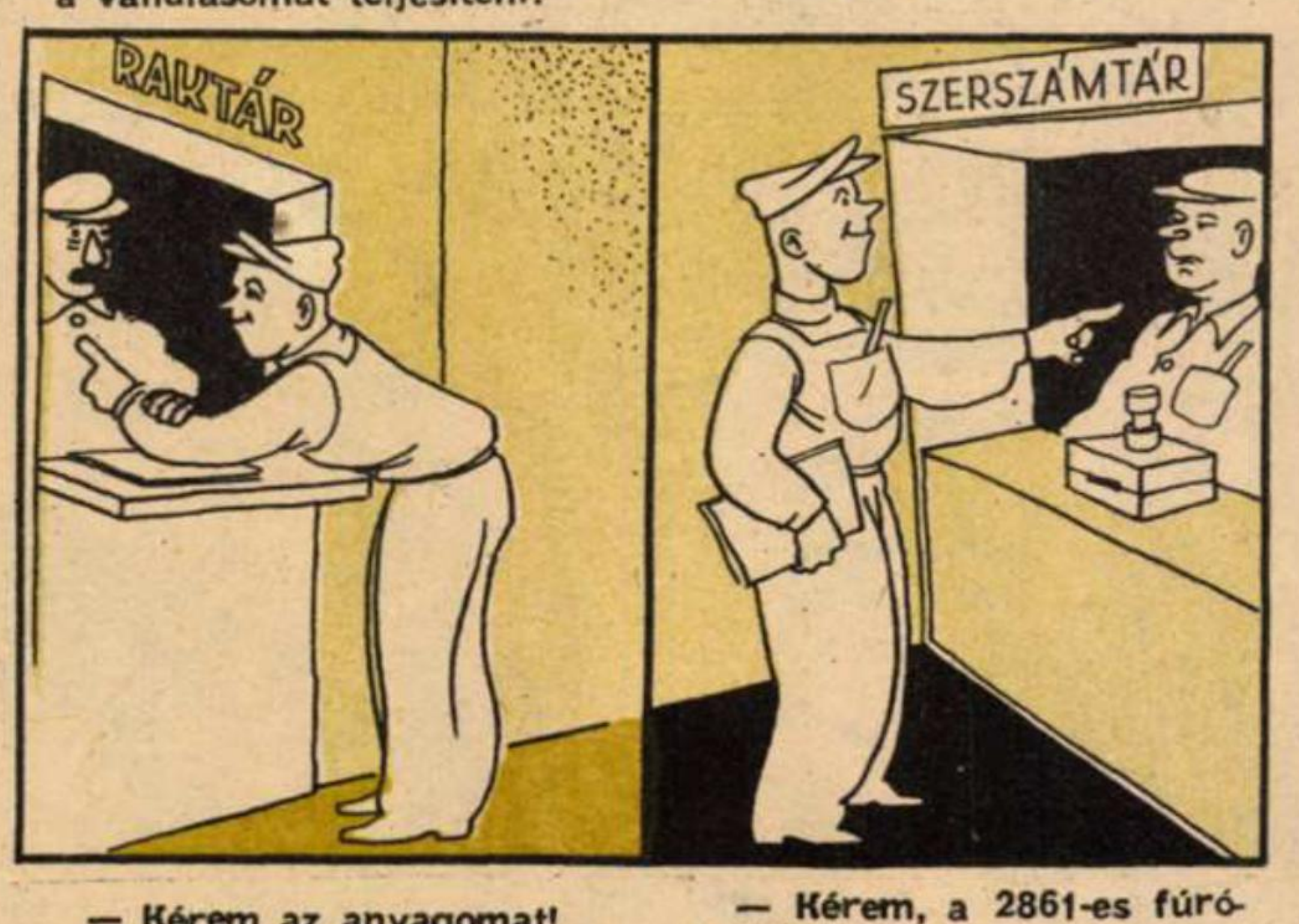

— Kérem az anyagomat!
Raktáros: Miért maga jött, szaktárs?

— Kérem, a 2861-es fúrósablont!...
Szerszámtáros: Miért maga jött, szaktárs?

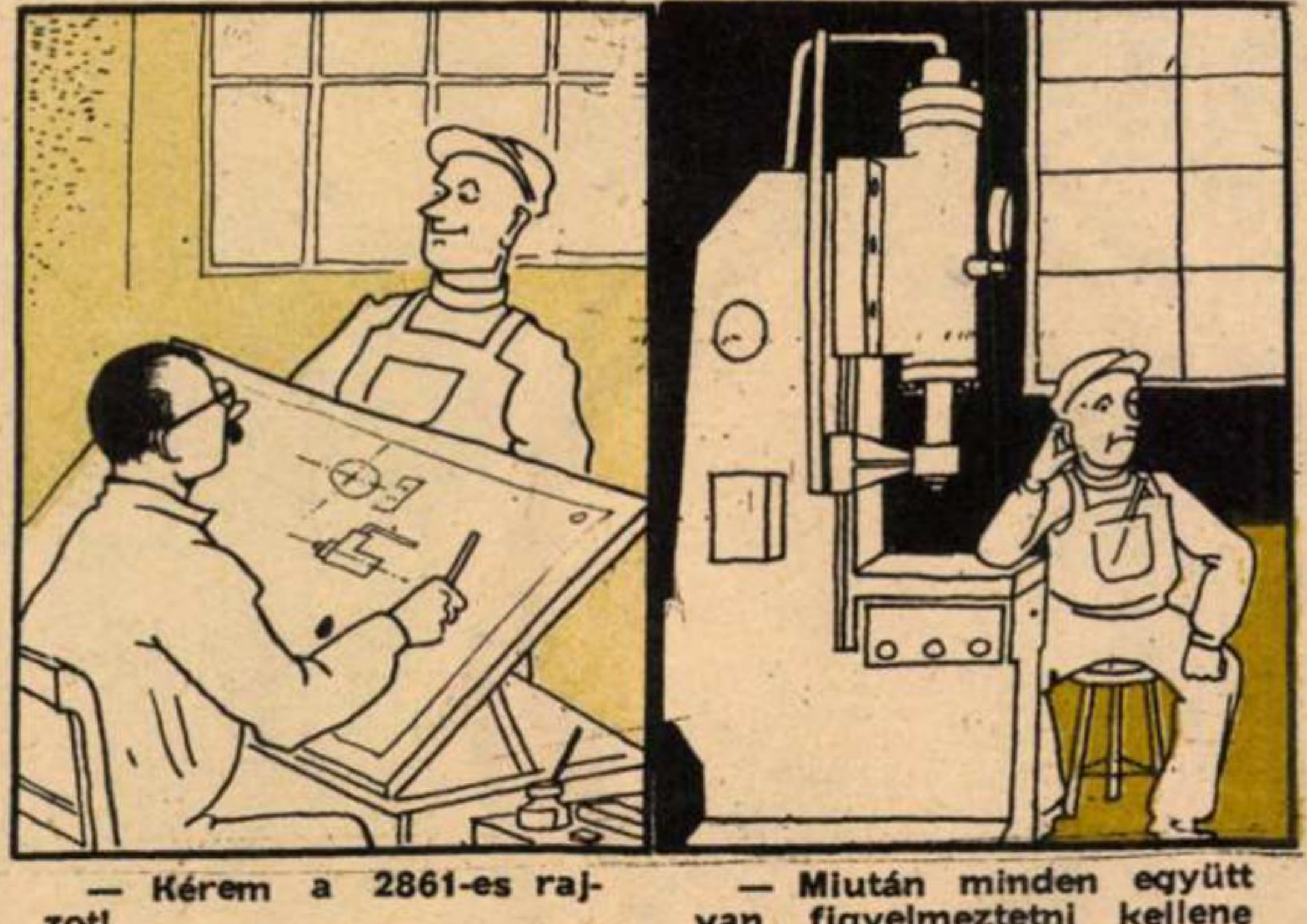

— Kérem a 2861-es rajzot!
Szerkesztő: Miért maga jött, szaktárs?

— Miután minden együtt van, figyelmeztetni kellene az illetőt, aki helyett egy fél napot szaladgáltam.

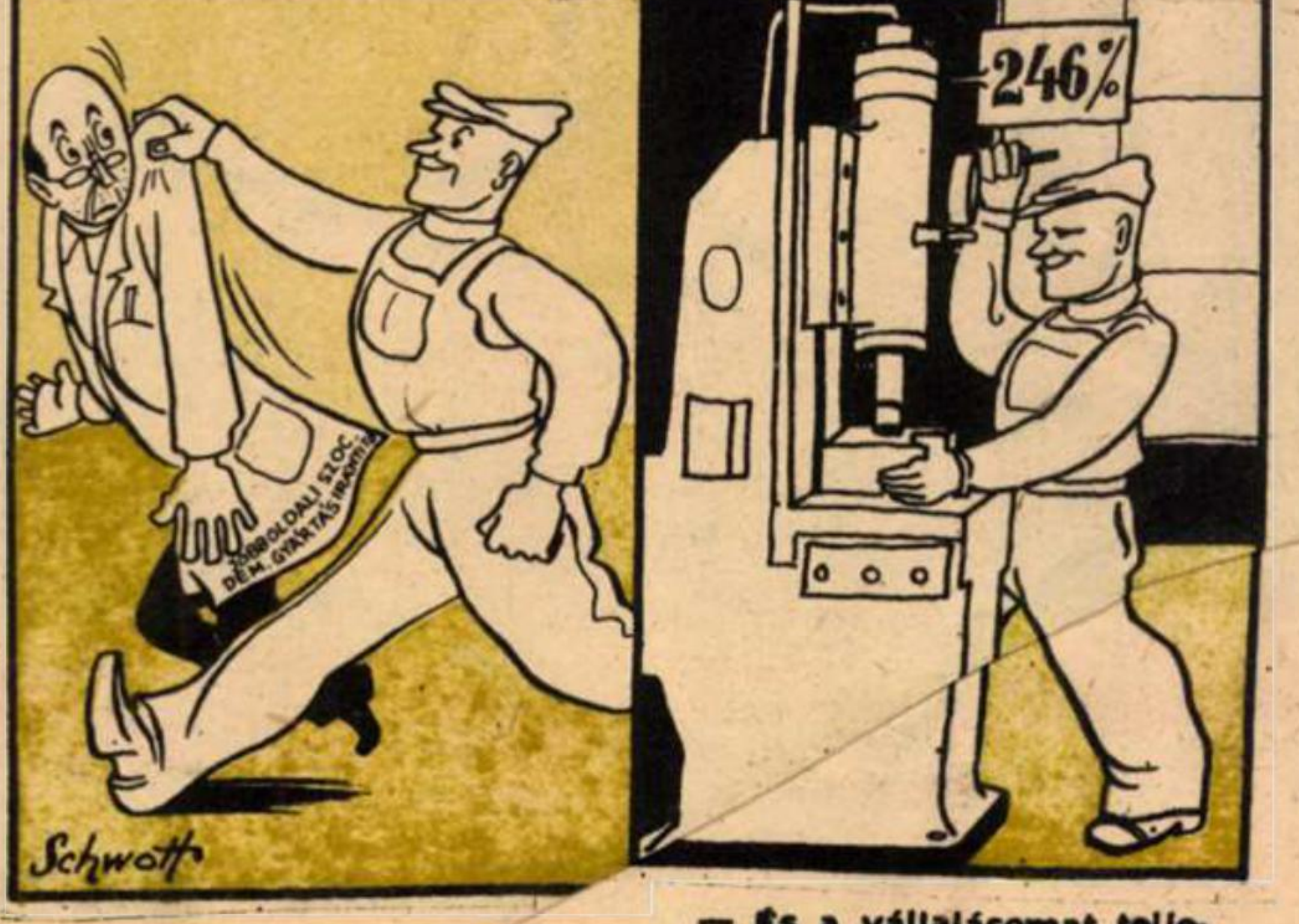

— Ezt is jól elint[illegible]an,

— És a vállalásomat teljesítettem!

Gyűjtenek a koreai gyerekeknek

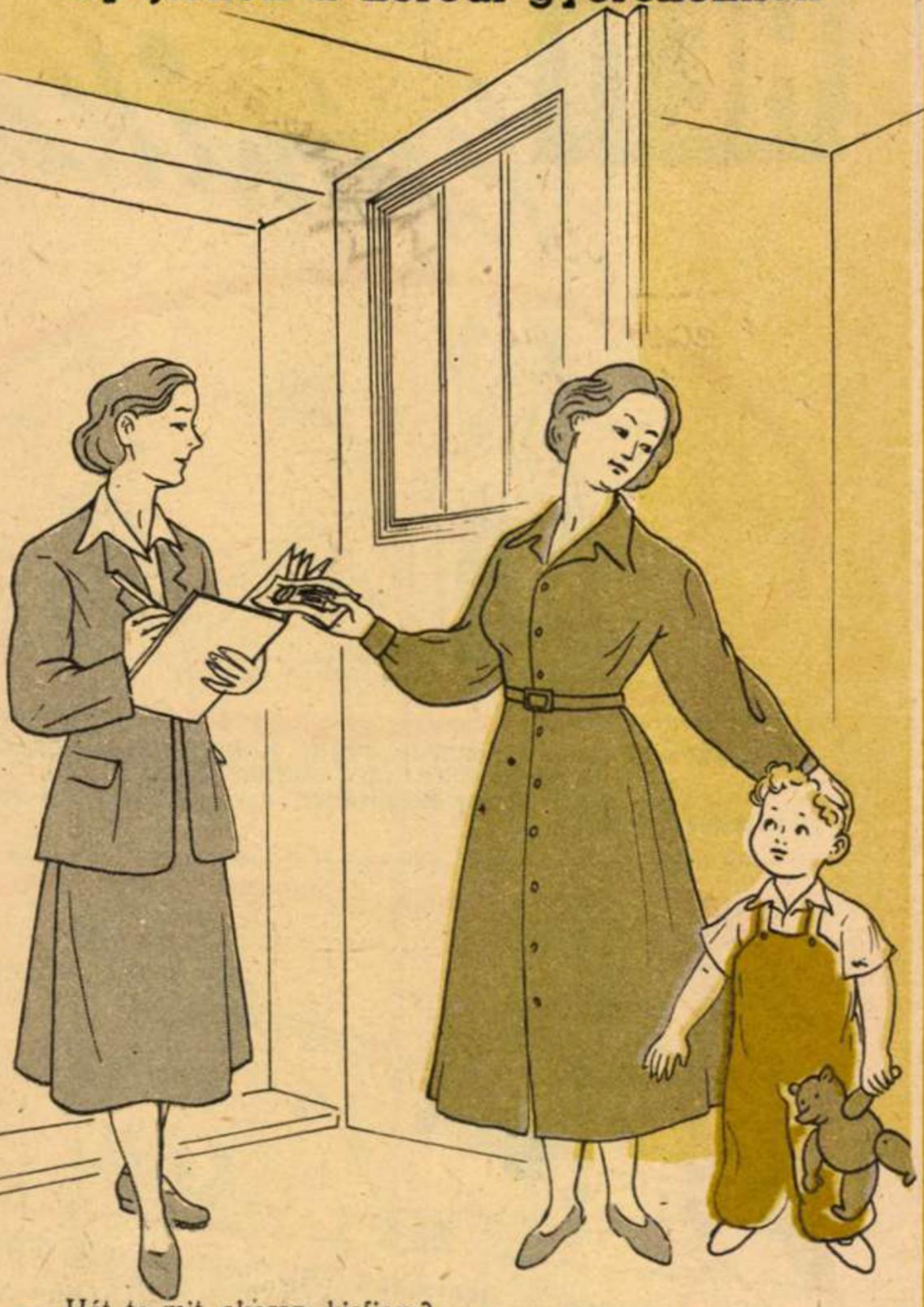

— Hát te mit akarsz, kisfiam?
— Nekem is van egy forintom, édesanyám, elküldöm a kis koreai pajtásaimnak.

ORSZÁGJÁRÁS KÖZBEN

Ha az ember ismerősről jót hall, vagy pláne újsághírt olvas, mindjárt meleget érez a szíve táján és legszívesebben szinte parolára nyujtaná a kezét. Így voltam a minap a vasszilvágyi „Szabad Föld“ önálló szövetkezet ellető kanászával, Kneisz Jánossal, akiről azt olvastam, hogy Vas-megye dicsőségére az „ország legjobb kanásza“ címmel s a vele járó 3000 forintos pénzjutalommal tüntették ki.

A melegséget nemcsak azért éreztem, mert magam is „vazsmegyei“ születés vagyok, hanem főleg azért, mert szerencsés véletlen folytán fönnállásának első hónapjaitól fogva figyelemmel kísérhettem a vasszilvágyi termelőcsoportot s ráadásul 1949 őszén egy jó hetet is eltölthettem a nevezetes szövetkezetben.

Akkor már csaknem készen állt az új szövetkezeti lakótelep. 36 modern, fürdőszobás ház a hozzávaló kerttel. Épülőben volt a sertésfialtató a megfelelő kifutóval, készültek a silók s ami a fő, a csoport olyan állatállománnyal rendelkezett, hogy a sárga irígység fogta el a Bőd községbeli tehetős „pógárokat“, ha a szövetkezet mellett elhajtattak. Ez pedig nem kicsiség, mert az említett község parasztjai igen büszke, igen rátarti természetűek. Ha valaki aratás előtt megkérdezi tőlük, hogy milyen község ez, szomszéd? Épp csak hogy mordulnak rá egyet:

— Bőd.

Ám tegye föl az utas ugyanezt a kérdést aratás után, akkorát kurjantanak rá, hogy a nyakuk is beléveresedik:

— Nemes Bőd.

Amiből is mindjárt kitetszik, mekkora előrehaladásra kellett szert tennie a vasszilvágyi szövetkezetnek, ha állatait még a bődi pógárok is megirígyelték.

Magunk között legyen mondva, volt is mit irigyelniök. Ott volt mindjárt a Kurt nevezetű szimentáli bika. Hatalmas, erőtől duzzadó állat. Csaknem összeroppant alatta a tehenek gerince. El is nyerte a mezőgazdasági kiállítás díját s gazdáinak egy világvevő rádiókészüléket szerzett. Aztán ott volt a kosok kosa, a Samu, Foki József juhász szemefénye. S végezetül ott voltak a kanok, úgy bizony, a kanok, a szép jóreggelét nékik! — hogy magam is azzal a kifejezéssel éljek, amely az egyik sopron-megyei parasztküldöttség ámulatát fejezte ki, mikor a nevezetes kanokat megpillantotta.

— Samu legyek, ha ezeknek disznó volt az apjok! — törölte meg láttukra a homlokát az egyik tapasztalat-cserés, Gerse Kári bácsi.

— Ha nem disznó, hát akkor mi? — ugratta Kári bácsit a kanok generálisa, vagyis az a bizonyos, nemrég kitüntetett Kneisz János.

— Hát… legalább is… őszvér — mondta ki a szentenciát Gerse Kári bácsi s mindjárt félre is ugrott, mert Kneisz János kinyitotta a kanok rekesztékének ajtaját.

Hát azt látni kellett volna, micsoda sóvár tekintetek követték a két behemót, magasságra akár szamárnak is beillő állatot ott az istállók közében. Vadak, szilajok voltak, ám ha Kneisz János rájuk szólt, vagy különböző jelentéssel bíró füttyöket küldött feléjük, olyanok lettek mint a kezes bárány.

— Nem, én még ilyet nem láttam, pedig már 56 esztendőt megértem, szögezte le a társaság véleményét Gerse Kári bácsi.

— Hogyan is látott volna, — csippentette erre össze Kneisz János ravaszul a szemét. — Hisz ezek nem akármilyen kanok.

— Hát?

— Ejtőernyősök.

Első hallásra magam is azt hittem, hogy a sovány, szijas-inas, kevésbeszédű Kneisz János csúfot akar űzni a társaságból. A tapasztalatcserések egymásra néztek, majd hogy azt nem mondta a tekintetük, hát ilyet ettél-e már komám? De mivel nem akartak tudatlannak látszani a szilvágyiak előtt, hát úgy tettek, mintha értőleg bólogatnának. Egyes egyedül Gerse Kári bácsiban volt meg a bátorság, hogy azt kérdezze:

— Hogy kell ezt érteni, öcsém? Tán csak nem az égből szállottak alá?

— De bizony. Egyenest onnan.

S mert a tapasztalatcserések arcán az ámulatot a harag pírja kezdte fölváltani, valami olyasféle, hogy korábban kelj föl öcsém, ha bolondot akarsz csinálni belőlünk, a disznók generálisa sietett megmagyarázni, mit is kell érteni az „ejtőernyős“ díszítő jelző alatt.

Hát egyszerűen azt, hogy a nevezetes két kan azok közül való, amelyeket állatállományunk följavítása érdekében repülőgépen hoztak külföldről. Vagyis tényleg az égből szállottak alá s maga a paraszti humor és szövetkezeti büszkeség keresztelte el őket ejtőernyősöknek.

Urbán Ernő

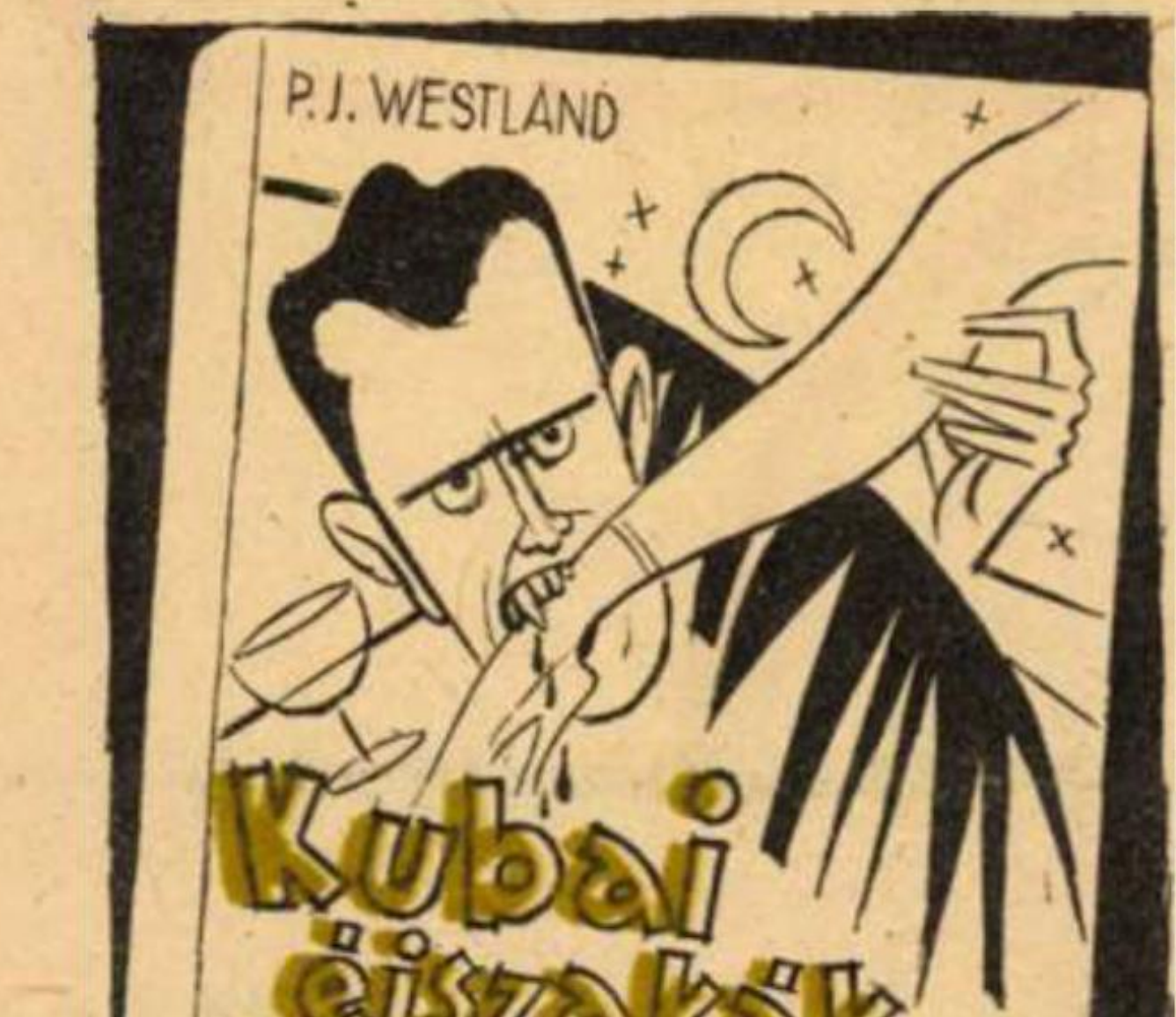

(Részlet P. J. Westland bestseller regényéből)

A kis kerek asztalka egyik oldalán Reginald Kirby ült, a másik oldalán Mabel Fordson. Az emelvényen Jerry Higgins zenekara egy buja melódiát játszott. Egy feketehajú és tüzes tekintetű pincér italt és poharakat tett az asztalkára, aztán úgy, ahogy jött, vagyis kétlábon, eltávozott.

— Oh Reggie… — rebegte a lány és hatalmas kék szemét nedvesség borította el — te oly jó vagy hozzám…

— Igyunk hát, Mab — vette át a szót Reginald és érzéki ajka körül mosoly tünt fel. A mosoly lassan áthúzódott az arcára s végül eltünt valahol a füle irányában. Színültig töltötte a két poharat.

Egy másodperc múlva elérzékenyülten nézték a két üres poharat.

— Oh Reggie — szólt most Mab halkan és elpirult — ugye konyak volt ez?

Reginald kezébe vette a lány halvány, ötujjú kezét és megsímogatta:

— Konyak — mondta egyszerűen, mint aki szembe akar nézni a valósággal. — Édeskés Gordon — tette hozzá és kezébe fogva az üveget, annak tartalmából annyit öntött a poharakba, amennyi csak belefért. Azután, mintha összebeszéltek volna, egyszerre emelték fel a poharakat, hogy ajkukhoz illesztve szájuk nyílásán át gyomrukba juttassák a cseppfolyós anyagot.

— Oh Mab — szólalt meg a fiú az asztalra helyezve a megürült ivóedényt — még félórája sincs, hogy megszólítottalak az autóbuszon — s máris úgy érzem, mintha órák óta szeretnélek. Mi teszi ezt benned?

Mabel lesütötte a szemét, mert úgy érezte, hogy a fiú lángoló szavai a szíve mélyéig hatolnak. Amikor az imént leszólította őt ez a kedves gyermek az autóbuszon, néhány másodpercig viaskodott magában, hogy elfogadja-e a meghívását. „Ugyis másállapotban vagyok“ — gondolta végülis és eljött vele ide Perry Hodgson bárjába. És nem bánta meg.

Reginald az üveg száját az üres poharak fölé tette s aztán megbillentette az üveget. A folyadék engedelmeskedett a nehézkedés törvényeinek s a két pohár hamarosan megtelt. Néhány pillanattal később az ital már vígan csörgedezett lefelé egy kékszemű lány nyelőcsövén.

— Oh Reg — mondta, mert már olyan kedvesnek találta a fiút, hogy a nevét három betűre rövidítette le — a konyak pompás, de egyhangú. Mi a véleményed a ginről?

Reginald boldogan, felszabadultan kacagott. Már találkozásuk első pillanatától fogva élt benne a kínzó gyanú, hogy ez a lány nem szereti a gint, ezt az erős, kesernyés, pompás italt. E gondolat szinte elfelhőzte sarjadzó szerelmének bimbaját. De most a torkában érezte lüktetni a szívét és a legszívesebben csókot lehelt volna a lány rózsaszínre festett fülcimpájára.

Három üveg gint hozatott a legjobb fajtából.

— Sok lesz — mondta Mab mosolyogva — de az a jó… Nem beszélnél magadról, darling, néhány szót? Hiszen azt sem tudom pontosan, mért szólítottál le?

A fiú elgondolkozva töltötte meg a poharakat. Egyszerre hajtották fel mind a ketten, de Reggie ezen már nem lepődött meg, mert érezte, hogy minden gondolata közös ezzel a lánnyal.

— És most te beszélj magadról, drágám — kérlelte a lányt, miközben régen halott özvegy édesanyjára gondolt.

Mab eltolta a fiú kezét, amikor az az üveg felé nyúlt.

— Elfáradsz — mondta kedvesen — most majd én töltök egy ideig. Töltött és ittak, majd a megürült poharakat ismét megtöltve, felhörpintették.

Minthogy ilyenformán már mindent elmondtak magukról, csak nézték egymást szótlanul s csak időnkint ittak, ha a pohár megürült. Nyolc litert ittak meg ketten, s mert nem voltak gyakorlott ivók, az ital mintha egy kicsit felvillanyozta volna őket.

Amikor hajnalban kiléptek a hűvös szélbe, Mab odabújt Reg mellé.

— Te leszel a gyermekem apja — mondta és szerelmesen nézett a fiú véres szemébe.

És Reg, nem tudván pontosan, hogy miről is van szó, büszkén és boldogan indult el a lánnyal a következő fejezet felé.

Tabi László

JELENTKEZNEK A HITELEZŐK

(Tito a múltszázadbeli adósságokat is visszafizeti Franciaországnak, hogy fegyvert kaphasson.)

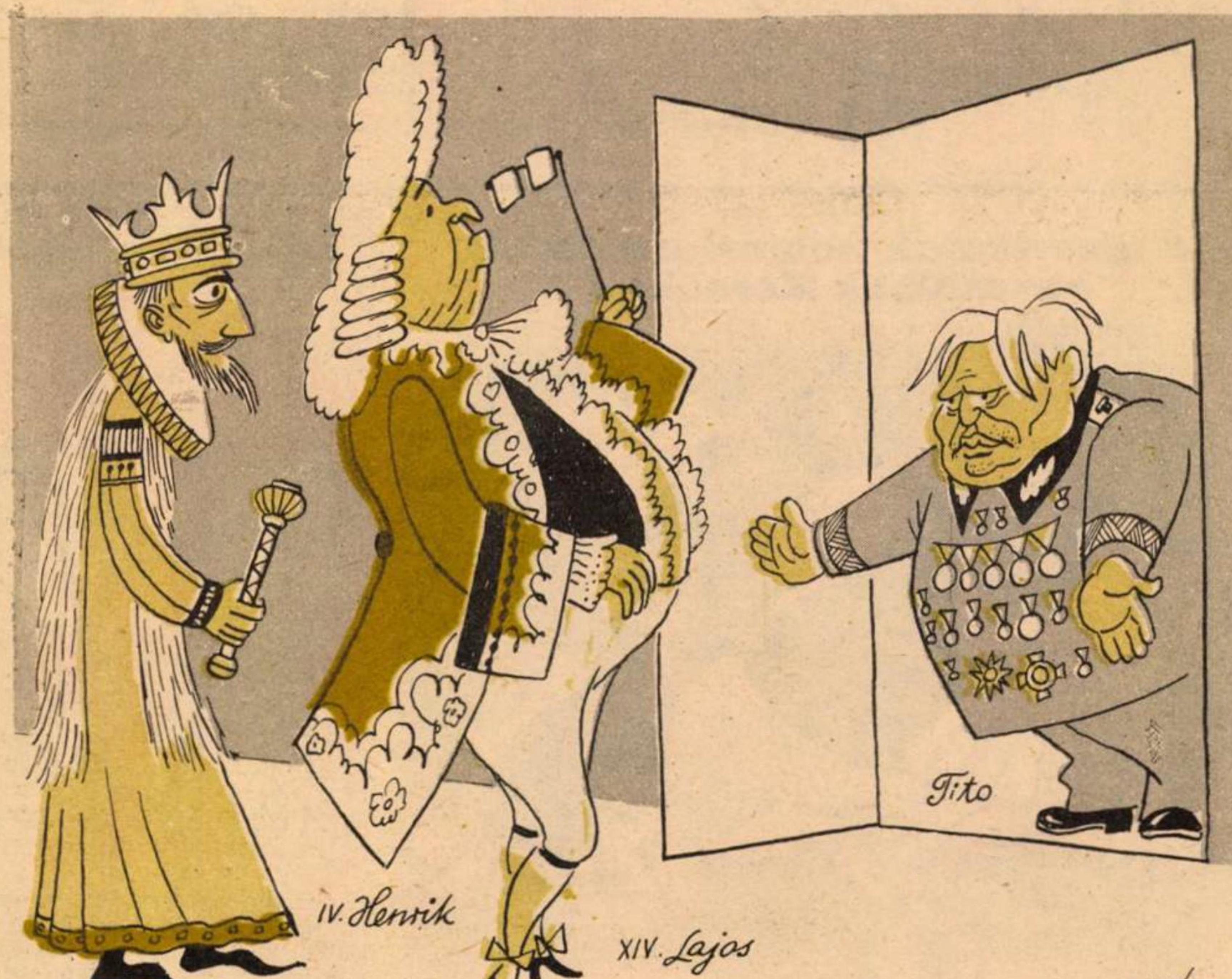

— Türelem, uraim, a XVII. és XVIII. századbeli adosságokat csak két hónap múlva fogom kipréselni a népből…

A fodrásznál

(„Megstuccolták“ az állatkerti vízimadarakat, hogy nyáron kiengedhessék őket a szabad tóra és ne tudjanak elrepülni.)

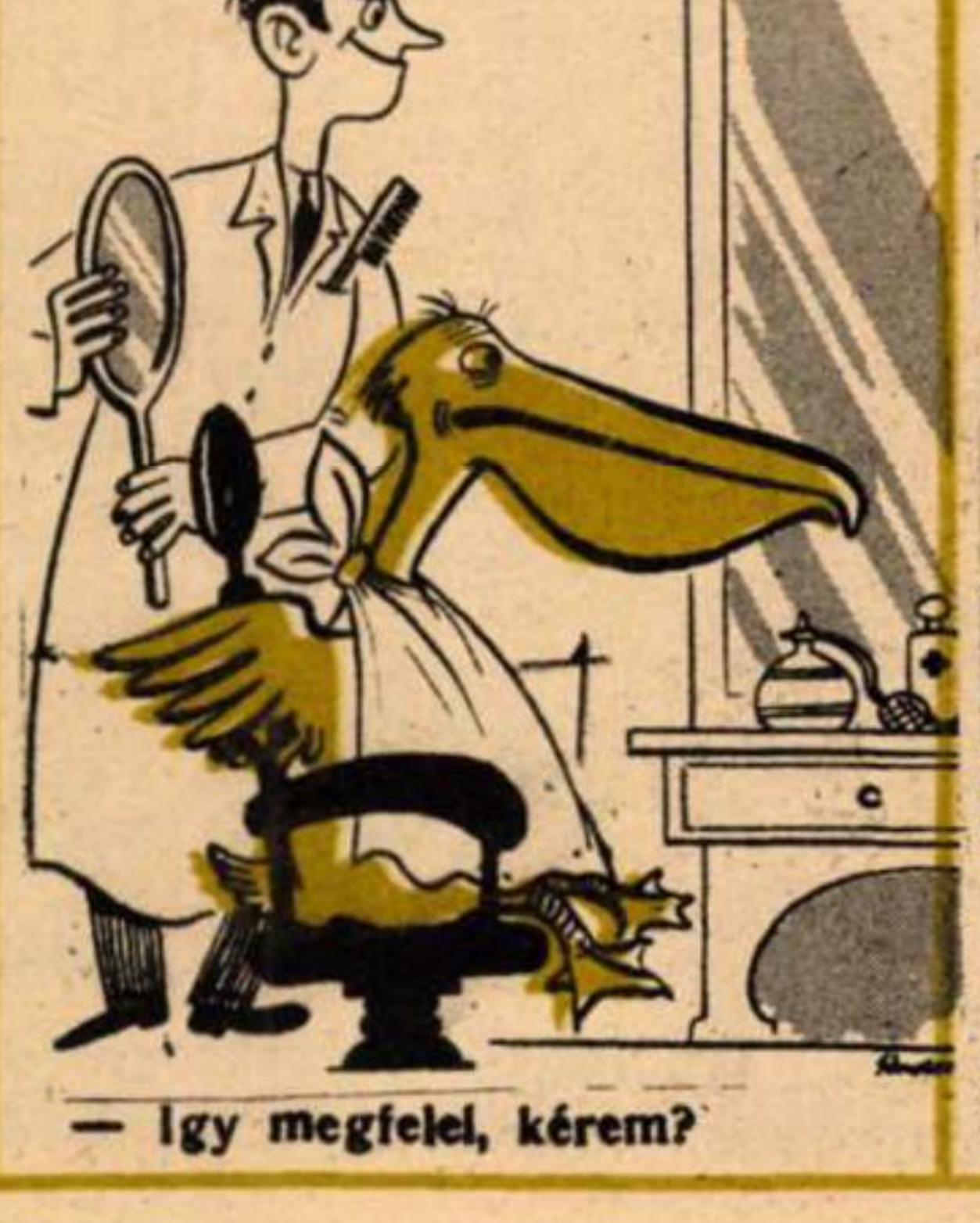

— Így megfelel, kérem?

A könyv közbeszól

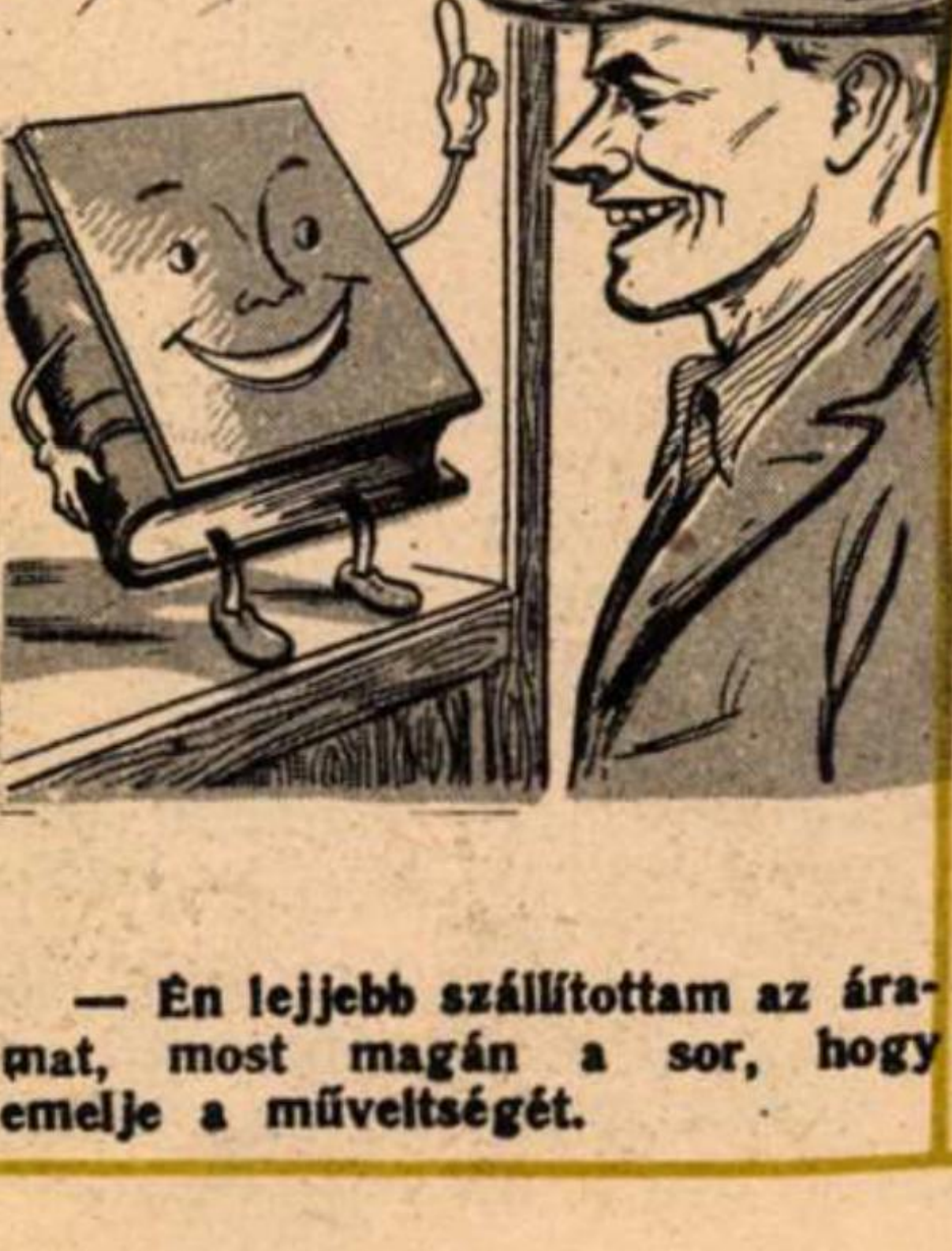

— Én lejjebb szállítottam az áramat, most magán a sor, hogy emelje a műveltségét.

NINCS TÖBBÉ KÉSÉS!

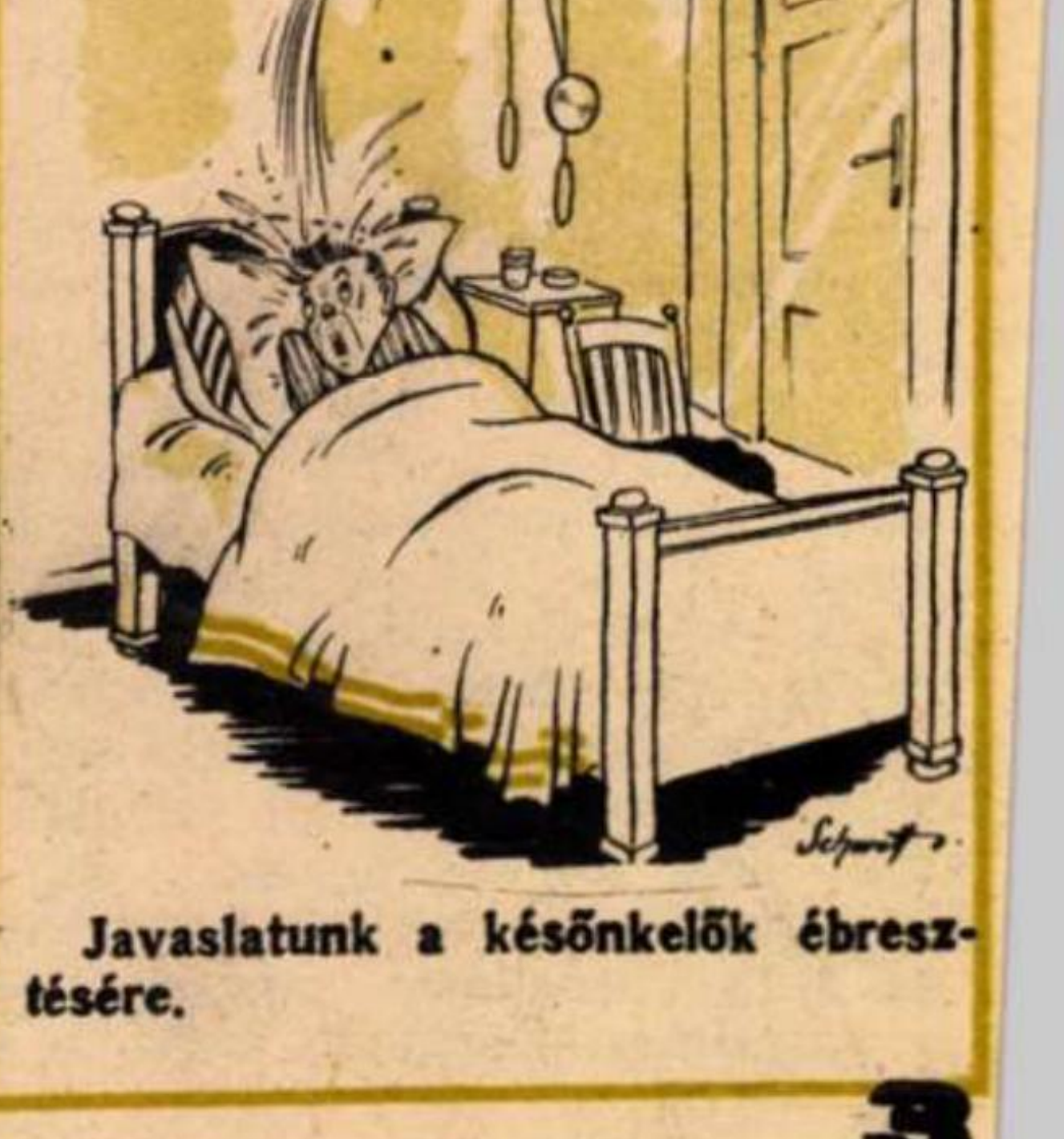

Javaslatunk a későnkelők ébresztésére.

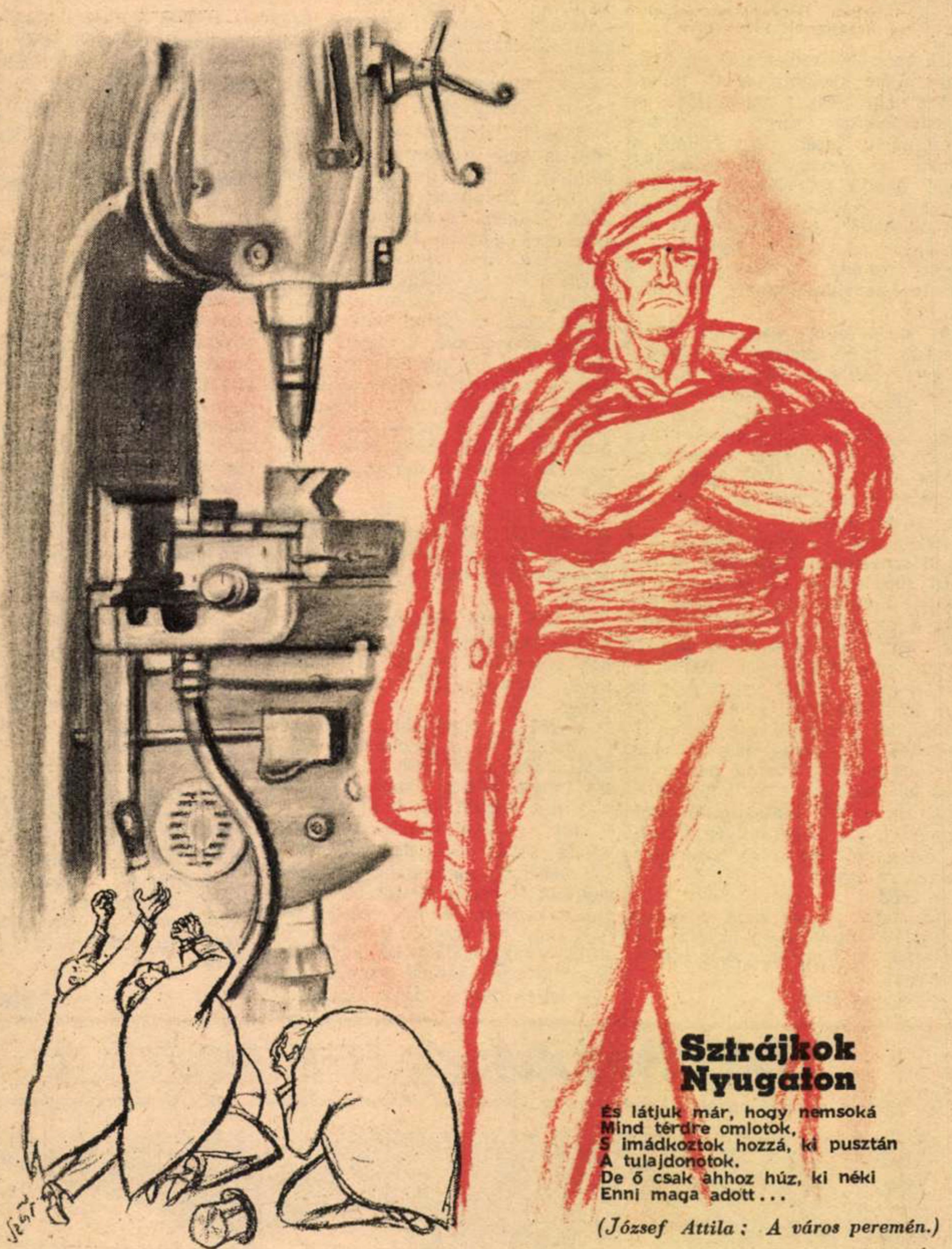

Sztrájkok Nyugaton

És látjuk már, hogy nemsoká
Mind térdre omlotok,
S imádkoztok hozzá, ki pusztán
A tulajdonotok.
De ő csak ahhoz húz, ki néki
Enni maga adott...

(József Attila: A város peremén.)

HETI krónika

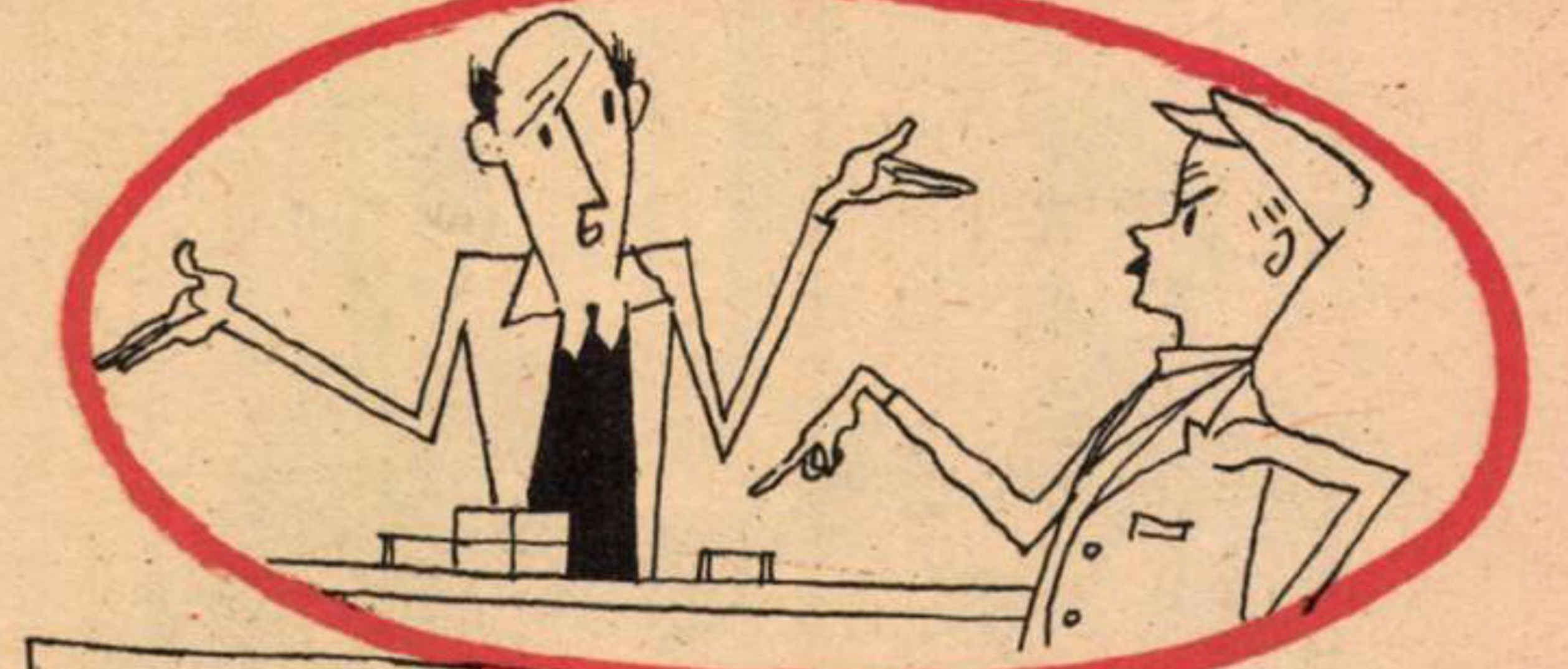

BÉCSBEN A VÁLASZTÁS UTÁNI NAPON FELEMELTÉK A KÖZSZÜKSÉGLETI CIKKEK ÁRÁT
— Nem tetszik, hogy megdrágult a gyufa?! Gyujtott volna rá a választás előtt...

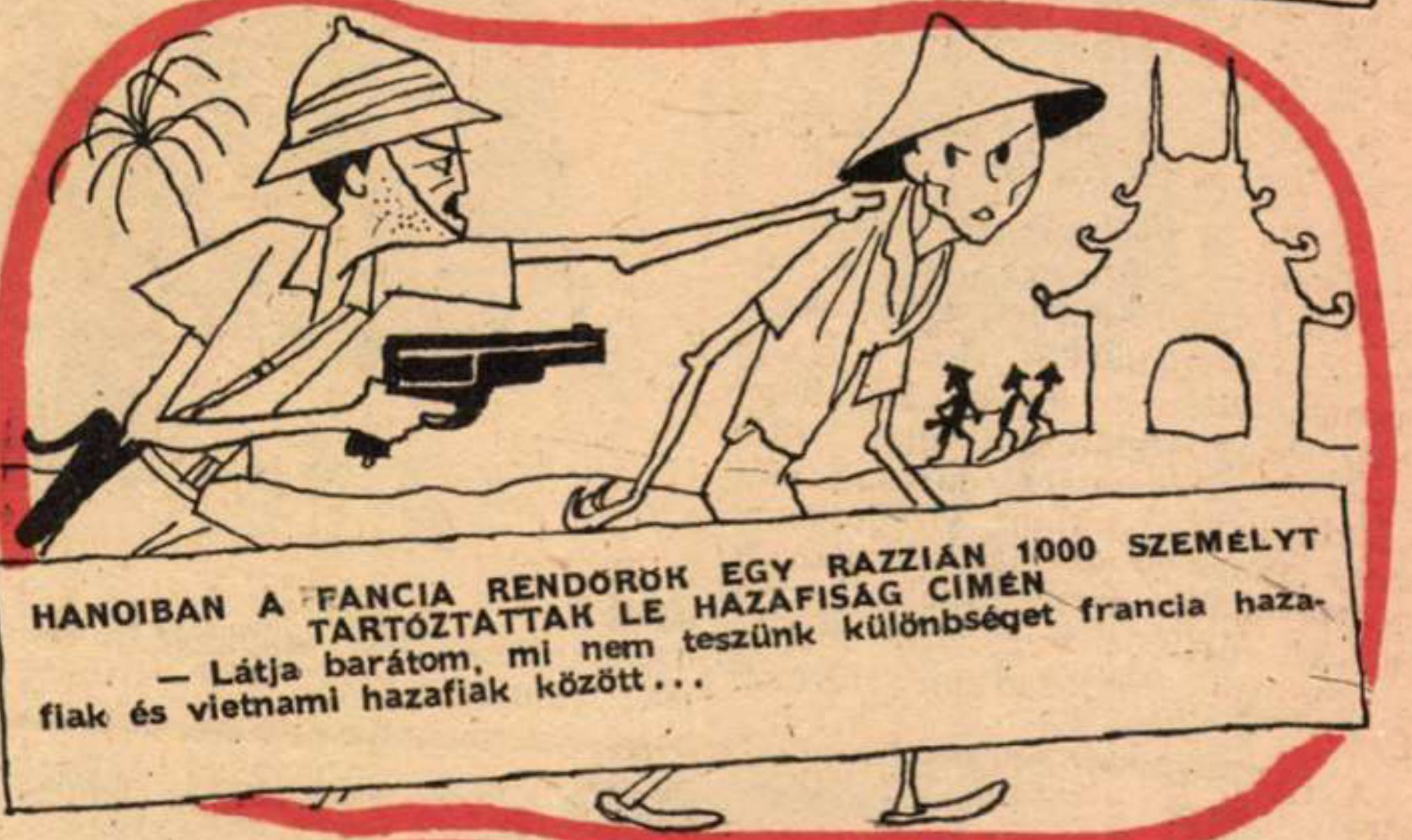

HANOIBAN A FANCIA RENDŐRÖK EGY RAZZIÁN 1000 SZEMÉLYT TARTÓZTATTAK LE HAZAFISÁG CÍMÉN
— Látja barátom, mi nem teszünk különbséget francia hazafiak és vietnami hazafiak között...

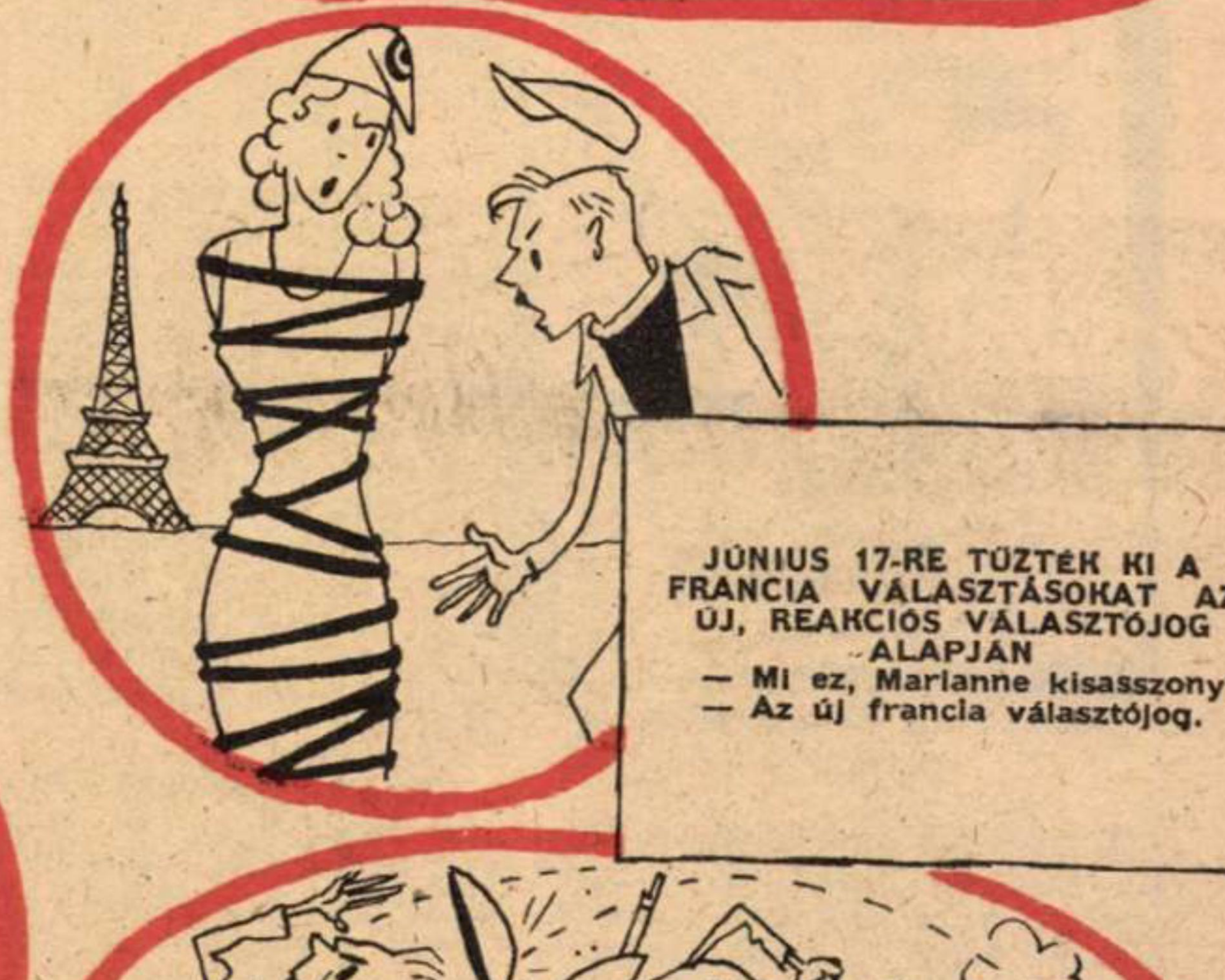

JÚNIUS 17-RE TŰZTÉK KI A FRANCIA VÁLASZTÁSOKAT AZ ÚJ, REAKCIÓS VÁLASZTÓJOG ALAPJÁN
— Mi ez, Marianne kisasszony?
— Az új francia választójog.

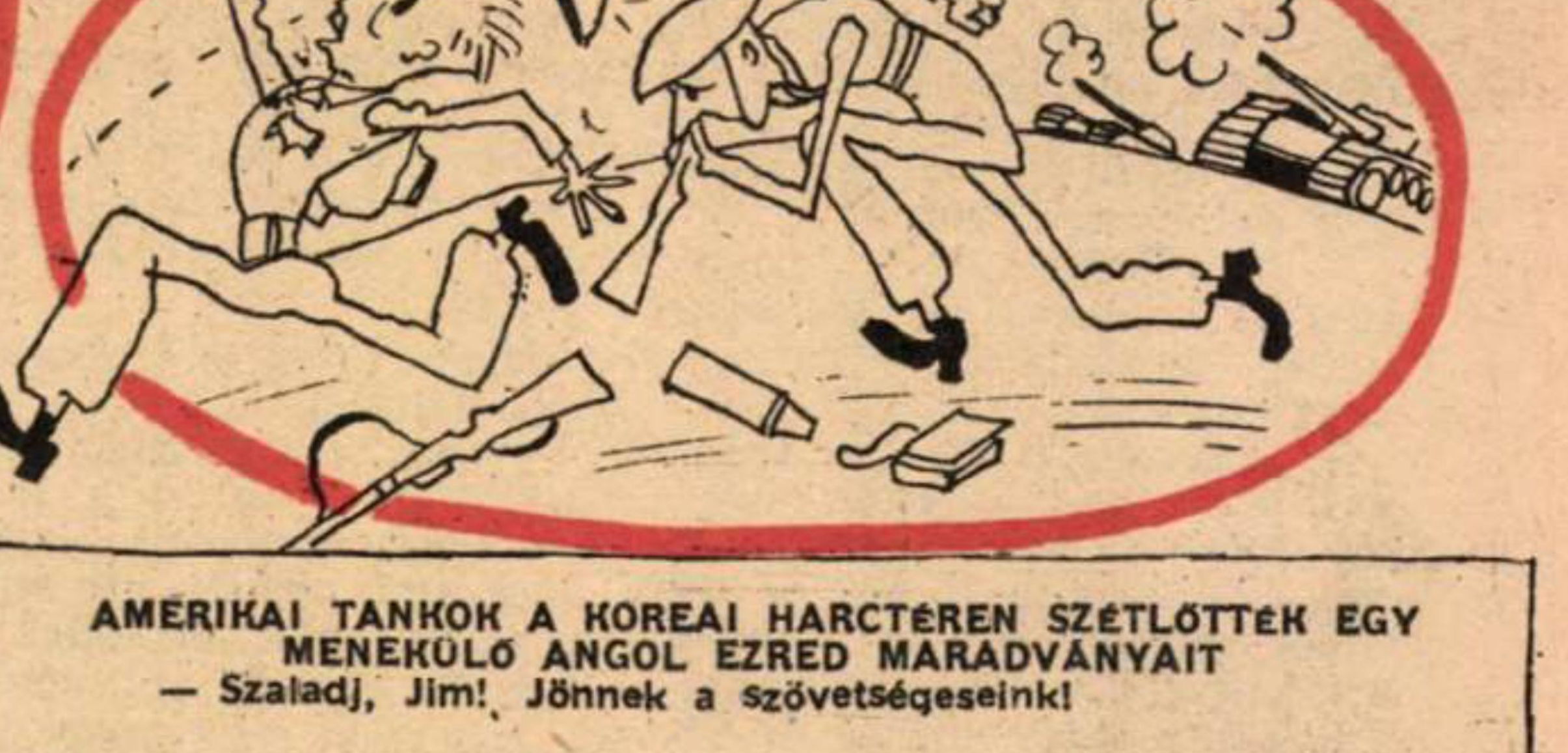

AMERIKAI TANKOK A KOREAI HARCTÉREN SZÉTLŐTTÉK EGY MENEKÜLŐ ANGOL EZRED MARADVÁNYAIT
— Szaladj, Jim! Jönnek a szövetségeseink!

Az amerikaiak baktériumbombát használnak Koreában

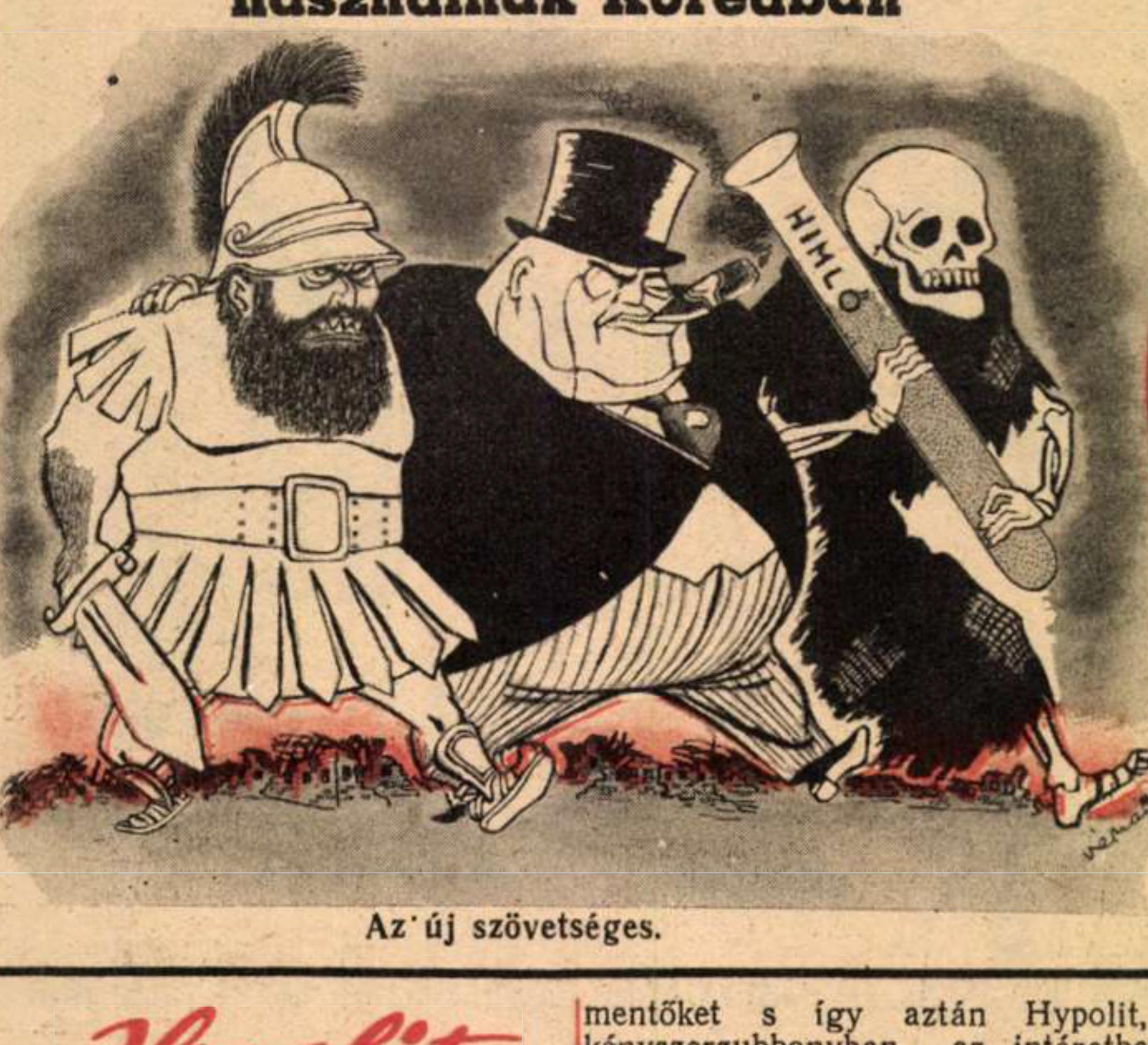

Az új szövetséges.

Aminek nem szabadna lennie

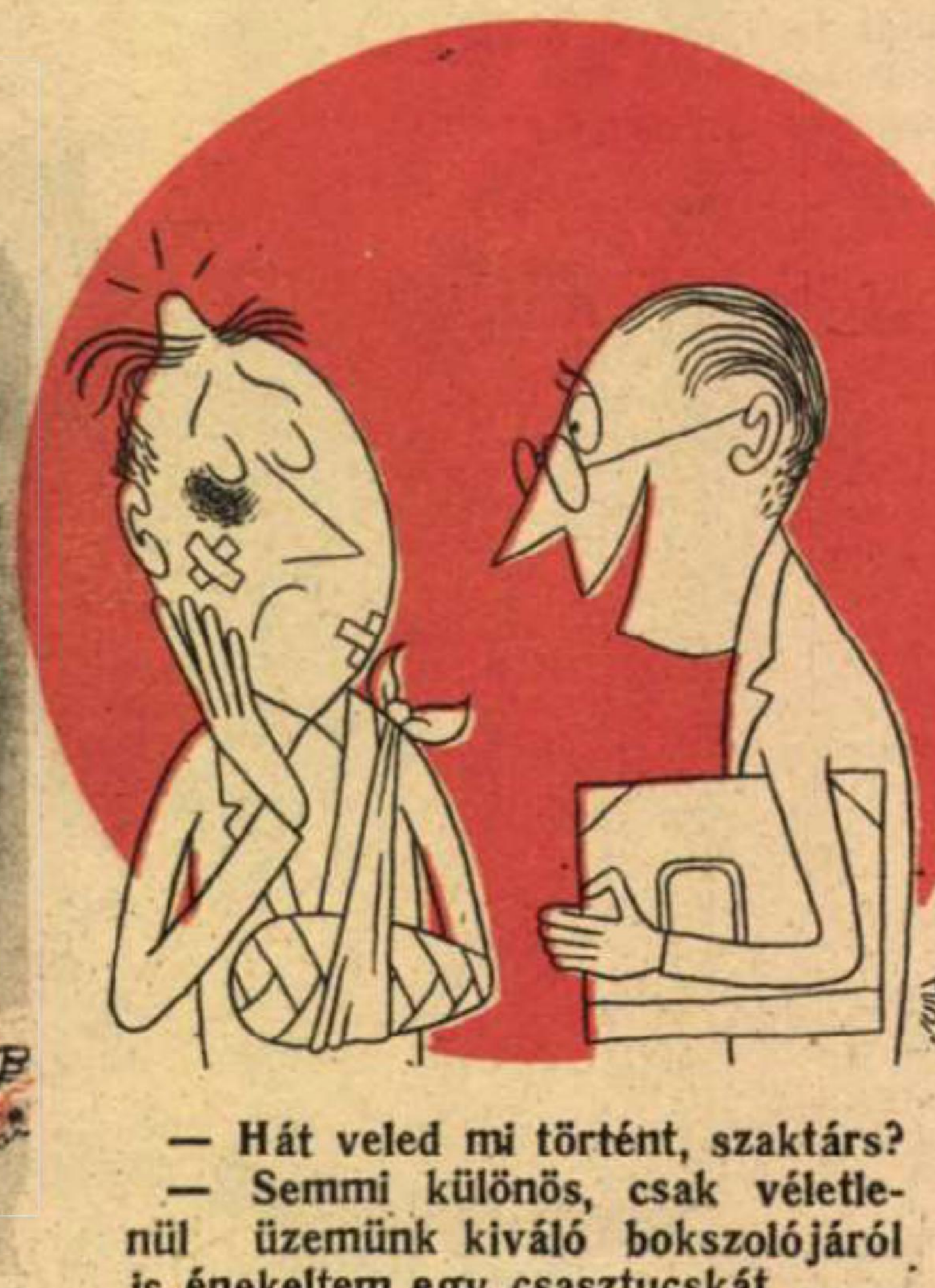

— Hát veled mi történt, szaktárs?
— Semmi különös, csak véletlenül üzemünk kiváló bokszolójáról is énekeltem egy csasztucskát...

Hypolit esete

Írta: Witold Zechenter

Hypolit rendkívül nyugodt, rendes ember volt. Megfontolt, kiegyensúlyozott, módszeres. Magán viselte a jó és csendes ember minden ismertetőjelét. Éppen ezért hatott rendkívülien a hír megőrüléséről, ami súlyos és hirtelen csapásként érte a szerencsétlent s aminek az lett a következménye, hogy kiszálltak a mentők és a szegény Hypolitot az idegbetegek kórházába vitték.

Ez a végtelenül csendes és mérsékelt ember egy szép délutánon módszeresen rombolni kezdte kellemes otthonát. Csörömpölve zúzódtak be az üvegtáblák, nagy lármával tört össze a fürdőszoba egész berendezése s porzott a szétvagdalt bútor. A rémült szomszédok nem tehettek egyebet, mint hogy rendőrt hívtak, az leküzdötte az őrült ellenállását, megszüntette a borzalmas pusztítást, kihívatta a mentőket s így aztán Hypolit, kényszerzubbonyban, az intézetbe került.

Tilos volt bárkinek is meglátogatnia. Az orvosok alig remélték, hogy szegény meggyógyulhat még.

Múlt az idő. A hirtelen keletkezett téboly titka erősen foglalkoztatott. Sehogysem tudtam megérteni, hogy éppen a Hypolit-féle emberek típusán kitörhet az elmebaj. Elhatároztam, beszélek a szerencsétlennel, abban bízva, hogy sok évi barátságunk lehetővé teszi majd a látogatás teljesen zavartalan lefolyását. Hála orvosismerőseimnek, engedélyt kaptam Hypolit meglátogatására és egy délelőtt, ápoló kíséretében, kopogtattam Hypolit szobájának ajtaján.

Hypolit felnézett, nyomban megismert, szeme megtelt könnyel és a karjaim közé vetette magát. Az ápoló diszkréten visszalépett. Mi leültünk az asztalhoz és Hypolit, meg sem várva kérdésemet, időnkint el-elakadó hangon, mesélni kezdte történetét...

— Bizonyára csodálkoztál, mint sokan mások is, hogy miért történhetett mindez velem. Elmondtam az orvosoknak is mindent, de már elkönyveltek bolondnak és nem hisznek nekem. Te azonban hinni fogsz, drága barátom... Hát nézzük, hogy is kezdődött? Egy nap véletlenül eltörtem a balkonra vezető ajtón egy kis ablaktáblát, — tudod, üvegezett ajtó s 16 kis ablaktábla van rajta. Nos, az egyiket, egy óvatlan mozdulattal kitörtem. Aztán az történt, hogy valahogy elromlott a fürdőszobai kád csapja. Mivel pedig már egy éve törött volt a díványom lába, melyet csak amúgy kézzel állítottam a dívány alá, s mely éppen ezért mindig újra és újra kiesett, elhatároztam egy reggel, hogy felkeresem a közeli üvegest, vízvezetékszerelőt és asztalost: jöjjenek és csinálják meg ezeket az apró hibákat. Úgy gondoltam, mindegyikük nyomban jönni fog, helyrehozza azokat a kicsiségeket, melyek foglalkozásuk körébe tartoznak s minden újra a legnagyobb rendben lesz...

Hypolit mélyet sóhajtott, aztán folytatta.

— Így reméltem. Csakhogy teljesen hiábavalóan kerestem fel később már naponta a mi nem éppen kis városunk valamennyi üvegesét, vízvezetékszerelőjét és asztalosát. Mindegyiknek akadt valami kifogása, mihelyst megtudta, hogy csak egy kis táblát kell beüvegezni, egy kis csapot, egy kis lábat. „Na ja, — mondták, — ha egy egész veranda, vagy télikert beüvegezéséről lenne szó... Na ja, ha egy egész fürdőszoba beszereléséről lenne szó... Na ja, ha egy egész ebédlőt kellene csinálni, vagy legalábbis egy szalónt..." Akkor eljönnének azonnal, mondták. Hanem egy olyan apróság kedvéért!? Röviden: lassan kezdtem dühbejönni. A reményt azonban nem adtam fel. Hosszú és idegesítő mászkálások után, amikor egy üveges ismét azt mondta, hogy nyomban jönne, ha egy üvegtető beüvegezéséről lenne szó, hazatértem és elkezdtem szétverni a fürdőszobát, kiverni az ablaktáblákat és összezúzni minden bútoromat. Egészen logikusan azt reméltem, hogy így, a nagyobb munka reményében, végül mégiscsak kapok majd szakembereket, akik aztán az apróságokat is megjavítják, a kis ablaktáblát, a kis lábat, a kis csapot... Sajnos azonban, másképp történt. A szomszédaim félreértették, annak ellenére, hogy módszeresen pusztítottam és aránylag nyugodtan is... A többit tudod...

Mély együttérzéssel és sorstársként tettem kezem az elbeszélő vállára. És hirtelen, egészen plasztikusan megjelent előttem a könyvespolcom, melynek láb helyett néhány vastag kötet szolgált támasztékául. És láttam a kádunkat, ami folyik és a konyhai üvegajtót, a hiányzó táblával.

— Testvér! — kiáltottam fel forrón és kirohantam a szobából.

Bementem az intézet irodájába és egy gyönyörű, napos, kertrenéző szobát foglaltam le magamnak.

— Holnap jövök, — mondtam a hivatalnoknak. — Mentőautóval, kényszerzubbonyban. Ahogy illik. Kérem, készítsenek mindent elő a szobámban, mire megérkezem!

(Hosszú Ferenc fordítása a varsói „Szpilki"-ből.)

SEMATIZMUS

Az írókongresszus után a fiatal író, kétségektől gyötörve, hóna alatt új regénye kéziratával, beállított a „nagy“ íróhoz.

— Tanácsot szeretnék kérni — rebegte — szeretném tudni, hogy nincs-e a regényemben sematizmus.

— Mutassa — mondta a „nagy“ író és belelapozott a kéziratba.

— Mi ez itt — mondta, odabökve egy helyre — mi ez, ha nem sematizmus? Ezek után felteszem a kérdést, hogy tudja maga egyáltalán, mit jelent a sematizmust kerülni?

— Tudom kérem — rebegte a fiatal író.

— Tudja és mégis ilyeneket ír: Feri fáradt volt és lefeküdt aludni. Hol van ebben újszerűség? Ezt így csinálják ezer év óta, ez tiszta sematizmus. Ezt javítsa ki, fiatal barátom, írja azt, hogy Feri fáradt volt ugyan, de azért nem feküdt le aludni, hanem fel-alá járt a szobájában és egy újításon törte a fejét. Érti?

A fiatal író buzgón jegyzett, a nagy író pedig tovább lapozott.

— No itt van megint — mondta borúsan — maga azt írja: Feri sétált a kertben, letépett egy virágot és a gomblyukába tűzte. Tiszta sematizmus! De tegyük fel, hogy ráér, hogy szakít magának időt egy kis kerti sétára, de csak időt szakít, fiatal barátom, virágot nem, mert minek is szakítana, mikor a gomblyukába nem tűzheti, hiszen ott az MHK-jelvény virít, melyet a tegnapi próbázáson szerzett. Érti?

A fiatal író hebegve mentegetőzött.

— Kérem szépen az én hősöm nem vehetett részt az MHK-próbázáson, a háborúban elvesztette a féllábát.

— Sematizmus! Tiszta sematizmus! Ezt a trükköt már ezer éve használják az írók, akik úgy akarják rokonszenvessé tenni hősüket, hogy valami testi hibával, egy kis púppal, vagy sántasággal ajándékozzák meg. Ajánlom magának, fiatal barátom, hogy alakítsa át hősét, csináljon belőle erős, egészséges embert, aki 100 métert rekordon belül fut.

Szólt és visszaadta a kéziratot a fiatal írónak, aki búsan csapta a hóna alá.

— Maga szomorú? — kiáltotta a nagy író — mi ez, ha nem a legkimondottabb sematizmus? Ezt már ezer éve így csinálják azok az írók, akik nem bírják a kritikát.

Balázs Sándor

Aminek nem szabadna lenni

(Egyes üzemekben látszateredményekre törekednek és nem a tényleges termelésről készítenek kimutatást.)

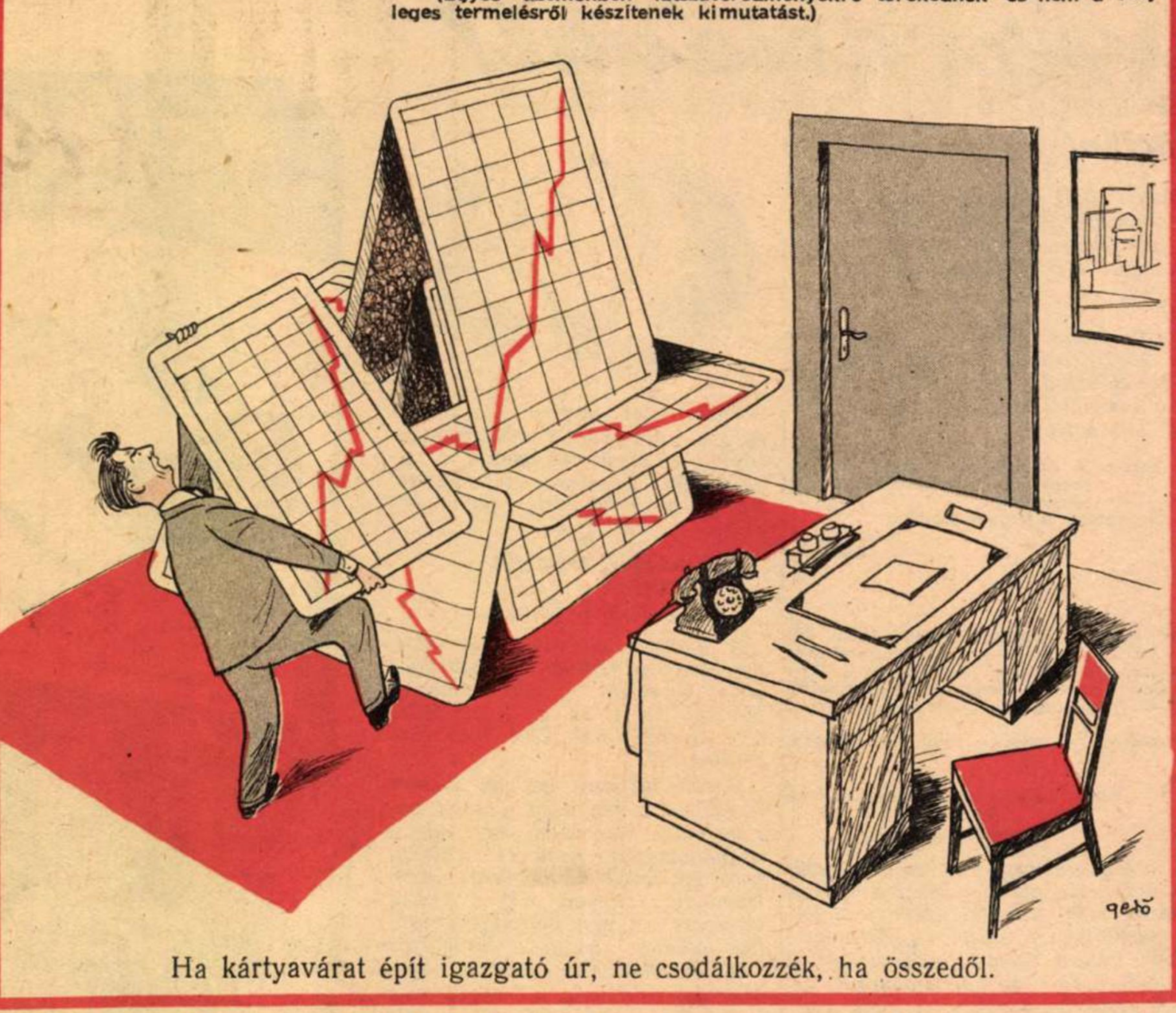

Ha kártyavárat épít igazgató úr, ne csodálkozzék, ha összedől.

Bizalom

François Billoux francia kommunista képviselő kijelentette, hogy a francia nemzetgyűlés nem fejezheti be működését, mielőtt döntene a dolgozó tömegek jogos követeléseiről.

Mire Queuille miniszterelnök azt mondta, hogy a nemzetgyűlés ilyesmire nem vesztegetheti a drága idejét és felvetette a bizalmi kérdést.

A bizalmi kérdés tehát felvetődött. A bizalmi felelet egy percig sem volt kétséges, miután a francia parlamentben nagyobbrészt a Truman bizalmi emberei ülnek.

Más eredménye lett volna a bizalmi kérdés felvetésének, ha Queuille a francia dolgozók előtt veti azt fel. Akkor a bizalmi kérdésre ez lett volna a bizalmi felelet:

— Őszintén örülünk, hogy felvetette a bizalmi kérdést, Queuille úr. Nos, ha már éppen szóbakerült, meg kell mondanunk, miszerint észrevettük, hogy ön és a bandája kiszolgáltatta Franciaországot Trumannak, Vietnamban vérezteti a francia ifjúságot és már lassan a francia öregséget is, mialatt ön és miniszterei idehaza csak azt nem lopják el, amit Trumanék ellopnak önök elől. Ha már olyan figyelmes volt, Queuille úr, és megkérdezte tőlünk, meg kell mondanunk, hogy mi önre egy döglött macskát nem bíznánk rá, mert önt tolvajnak és hazaárulónak tartjuk. Truman azonban rábízta önre Franciaországot, éppen ez okból kifolyólag. Ennyit a bizalomról, Queuille úr, a többit majd lesz szíves a bíróság előtt elmondani.

Egy newyorki szerkesztőségben

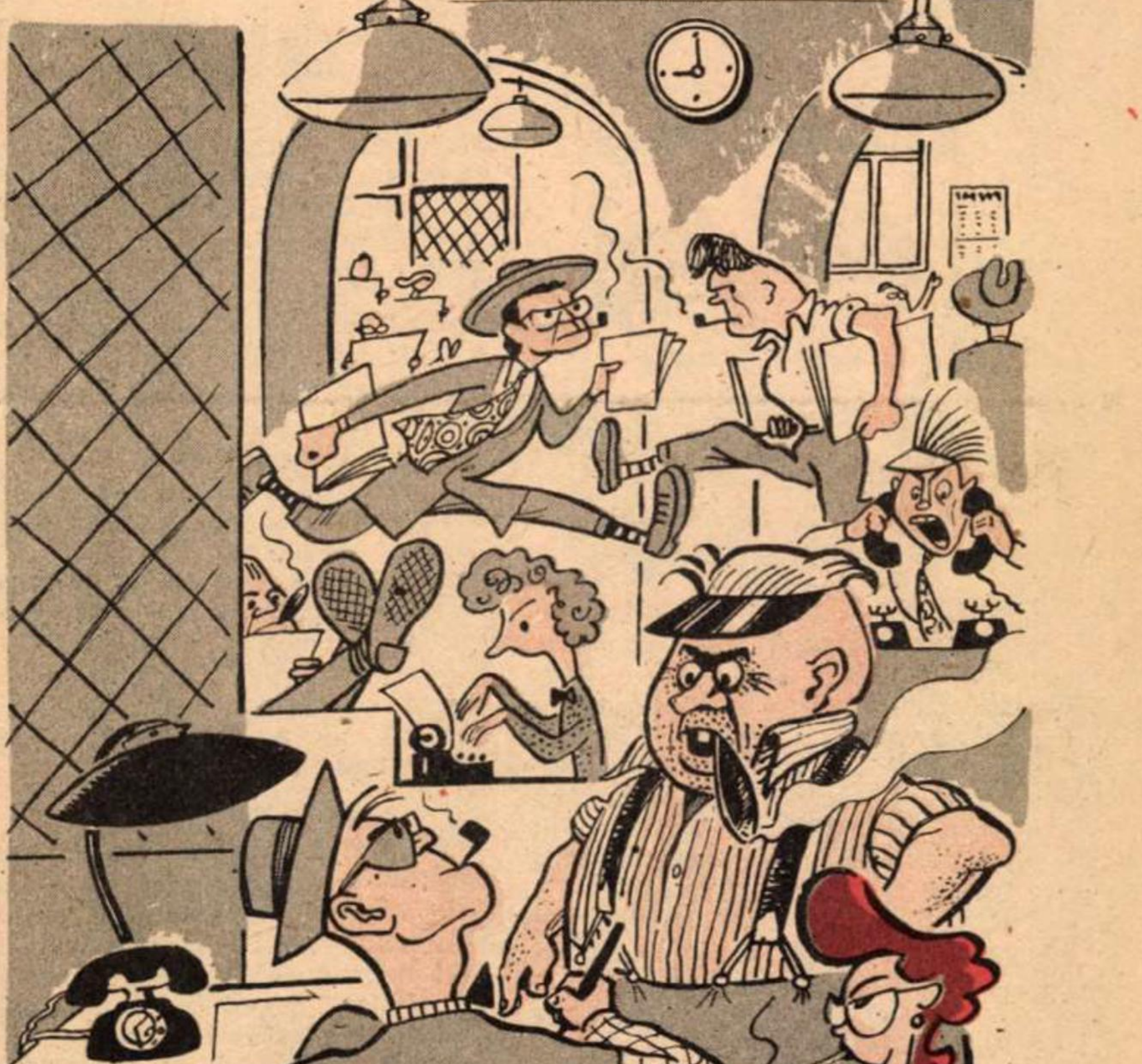

— Idefigyeljen! Az ellenkezőjet kell állítanunk annak, ami a Nemzetközi Ujságíró Szövetség budapesti konferenciáján elhangzott.
— Hát azt hogy csináljuk? Még nem kaptuk meg az anyagot.
— Az nem fontos. Uszítson nyugodtan háborúra, ezzel biztosan az ellenkezőjét fogja állítani.

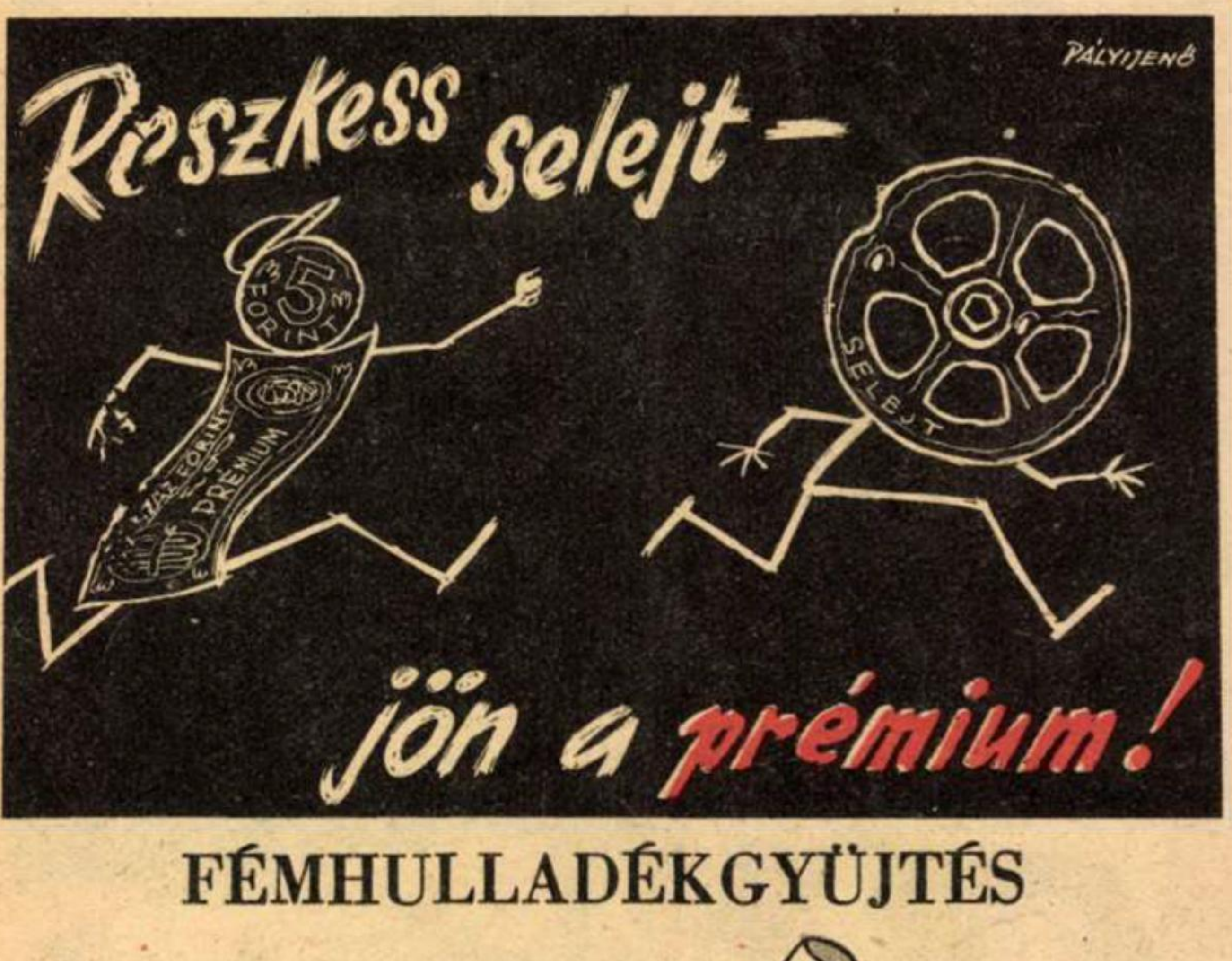

FÉMHULLADÉKGYŰJTÉS

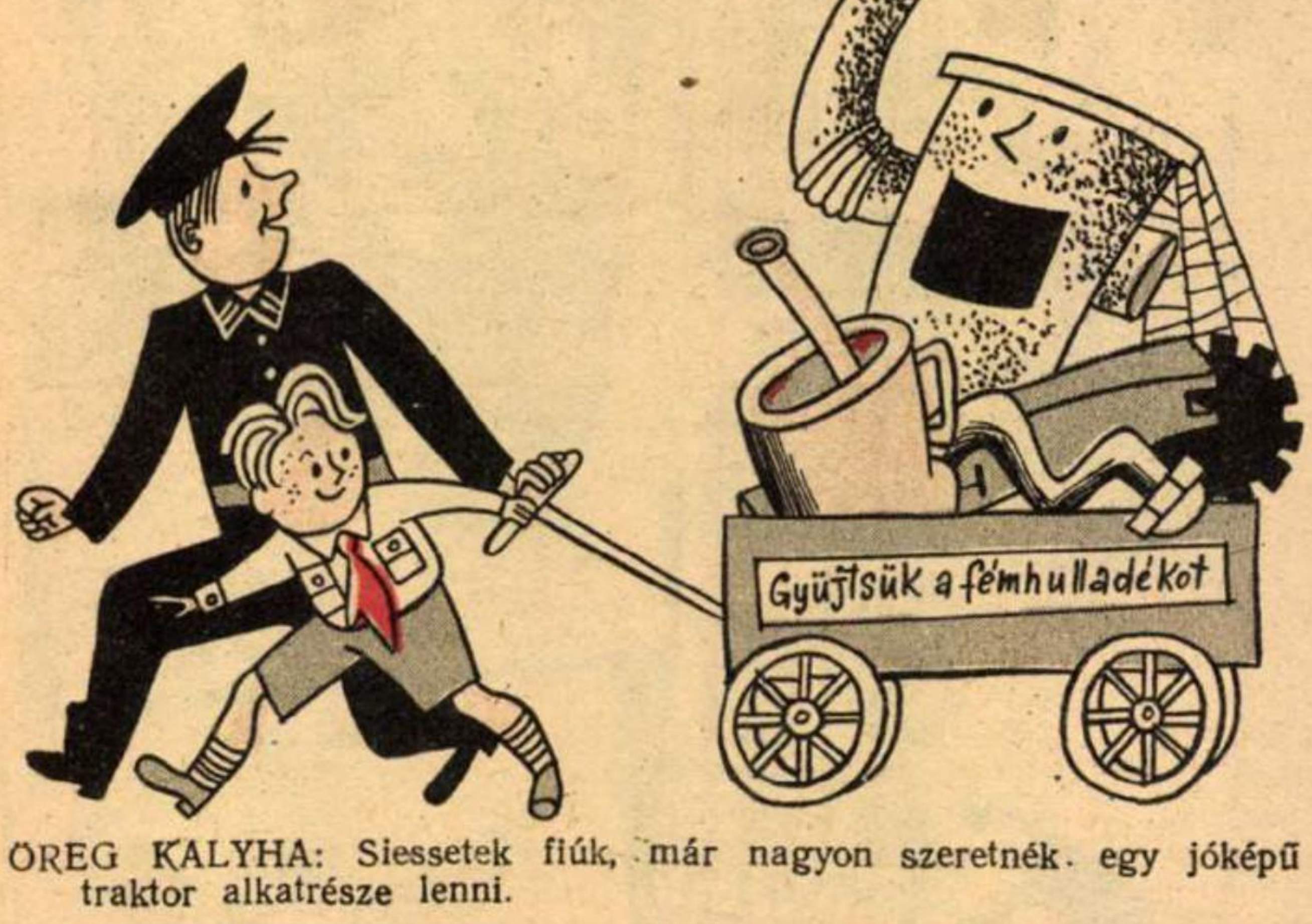

ÖREG KALYHA: Siessetek fiúk, már nagyon szeretnék egy jóképű traktor alkatrésze lenni.

KÉSŐNJÖVŐ

(VILLÁMTRÉFA)

A későnjövő lihegve befut a színre. A falon óra, amely hét óra tízet mutat és egy fekete tábla: „Későnjövők“ felírással.

Későnjövő: Jóreggelt!

Portás (megállítja): Megálljunk csak! nézzen az órára!

Későnjövő (csodálkozva): Hét óra tíz? Ez lehetetlen!

Portás (gúnyosan): Talán az óra jár rosszul?

Későnjövő: Ez az! Az óra jár rosszul! Nekem volt egy vekkerem, még a boldogult Bözsi nénitől kaptam nászajándékul, várjunk csak, mikor is?... Mindegy! Szóval ez a vekker, amely különben prima vekker volt, pontosan egy félévet sietett!

Portás (krétát nyom a kezébe): Késett és punktum. Fogja ezt a krétát és írja fel a nevét a szégyentáblára.

Későnjövő (könyörögve): Elvtársam, ez az első eset!

Portás: Ezen a héten! És ma hétfő van!

Későnjövő: Elvtársam, értse meg: lóhalálában rohantam, hogy még idejében beérjek, nem is reggeliztem. Majdnem autó alá kerültem. A villamos is pontosan az orrom előtt ment el, — érti elvtársam, micsoda pech ez? — pontosan az orrom előtt ... de ez semmi ...

Portás: Ismerjük már ezeket a meséket.

Későnjövő: Könyörgöm hallgasson meg. Képzelje, futok, mint egy eszeveszett, de úgy, hogy a nyelvem is kilógott, — figyeljen rám, elvtársam, meg akarom magyarázni, hogy miért késtem —, amint éppen átmentem az utcán, utánam jött egy rendőr. Kiderült, szabálytalanul mentem át. Felírt. Hiába mondtam, hogy elkések, beszélhettem én!

Portás: Én Alsógödről járok be és mindig idejében benn voltam. Maga, elvtárs, hol lakik?

Későnjövő: Én ... izé ... a Fuszulyka-utcában, itt szemközt ...

M. Gy.

Olyan, mint az egyszeregy!

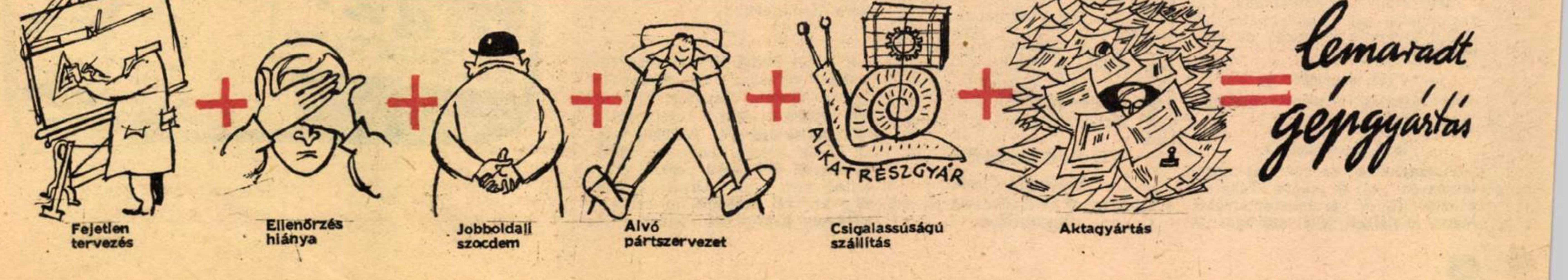

Fejetlen tervezés

Ellenőrzés hiánya

Jobboldali szocdem

Alvó pártszervezet

Csigalassúságú szállítás

Aktagyártás

Le a bürokráciával!

Szegeden történt . . .

A Szegedi Konzervgyár megbízta egyik magas javadalmazású munkavállalóját azzal, hogy a vállalathoz érkező hivatalos lapokat rendben tartsa és áttanulmányozza. Ez természetesen csak mellékes beosztása az illető munkavállalónak. Azóta ez a kartárs főmunkáját kéthónapos hátralékkal végzi el.

Ugyanis a következőket csinálja:

Reggel nekiül, elolvassa a lapokat. Aztán mérlegeli, hogy kiket jelöljön ki azok közül a dolgozók közül, akinek munkáját az éppen szóbanforgó rendelet érinti. Miután ezt eldöntötte, levelet ír az érdekelt munkavállalónak, jelen esetben a vállalat főkönyvelőjének, aki tőle pontosan három méter távolságra ül. Ime a levél:

Tárgy: A hivatalos- és szaklapokban megjelent rendeletek és közlemények.
Ügyintéző: Lengyel Sándor.

SZEGEDI KONZERVGYÁR

94/1951.

T.

Bruszt Pál
főkönyvelő

Tudomására hozom t. Kartársnak, hogy a Magyar Közlöny 1951. évi márc. 20-án kiadott 48—49. számában az alábbi és t. Kartárs munkakörét érdeklő, s ezért sürgősen áttanulmányozandó rendelet jelent meg: 6.400—19/1951. II. b. P. M. A belf. forgalomban fizetendő forgalmi adókról szóló 6.400—16/1950. (XII. 10.) II. b. P. M. sz. rendelet egyes rendelkezéseinek módosítása és kiegészítése.

Az említett lappéldányt — kívánságára — néhány napi használatra, elismervény ellenében kiadom.

Szeged, 1951. évi márc. hó 22-én.

Nagy László vállalatvezető megbízásából:
Lengyel Sándor.

Fenti levél kézhezvétele után a főkönyvelő megkerüli az íróasztalát és jelentkezik a hivatalos lap-kezelő elvtársnál, aki megkeresi a főkönyvelő által kívánt lappéldányt. De ezzel még nincs elintézve a dolog. A lapkezelő előveszi az elismervény-nyomtatványt, amelyen a főkönyvelő elismeri, hogy melyik napon megjelent, milyen számú példányt vett át tanulmányozás végett és kötelezi magát, hogy csak tanulmányozási célokra fogja azt felhasználni és négy napon belül vissza is fogja adni. A főkönyvelő ezt aláírja, keltezik, iktatják, nyugtatják, megint aláírják és kész. Máris kész. Azt már nem tudjuk, hogy van-e újabb iktatás, nyugtatás, aláírás, amikor a főkönyvelő a rendeletet visszaadja, de tán ennyi is elég.

AZ ALFÖLDI KONZERVIPAR
EGY DOLGOZÓJA

Kedves Ludas Matyi!

Kormányzatunk 1950 október hóban megbízta az Országos Takarékpénztárt és a Tüzelőszer- és Építőanyagkereskedelmi Központot az 1951. évi tüzelőanyaghitelakció lebonyolításával. A tájékoztatót idejében megkaptuk és örömmel állapítottuk meg, hogy ezen akción keresztül az összes vállalatok és intézmények, így a földművesszövetkezetek dolgozói is biztosíthatják jövő téli tüzelőszükségletüket.

Az öröm korai volt, mint ahogy az alábbiakból kitűnik:

1950. november 24.

Lázas tájékozódás az akcióhoz szükséges nyomtatványok beszerzése iránt, mert a helyi TÜZÉP vállalat sürgeti az igénylés beadását. A határidő 25-ike, de az igénylési nyomtatványok beszerzési módjáról nem tud.

1950. december 2.

Fény derül az igénylési nyomtatványok beszerzésére. A TÜZÉP szolnoki központjától levél érkezik, amelyben sajnálatukat fejezik ki, hogy a kunhegyesi földművesszövetkezet nem gondoskodik a dolgozók tüzelőanyagszükségletének biztosításáról. Felhívást küld, hogy haladéktalanul rendeljük meg a nyomtatványokat. A kunhegyesi TÜZÉP-fiók csodálkozik, hogy a központ miért titkolta el ezt eddig. Még aznap megy a nyomtatványigénylés, bár a határidő lejárt, az igénylést szerencsére mégis elfogadják.

1950. december 5.

Megérkezik a nyomtatvány. Lázas munka, két adminisztrátor két napon keresztül dolgozik, de kész az igénylés.

1950. december 8.

Az igénylés elment. Általános megnyugvás.

1950. december 11.

Visszajönnek az igénylés-nyomtatványok az Országos Takarékpénztár N. V. áruhitelosztályától. Miért? Mellékelt levél szövege: „A benyujtott tüzelőmegrendeléseket visszaküldjük azzal, hogy az 1951. évi tüzelőhitelakcióban a földművesszövetkezetek nem vehetnek részt." Puff! ... Tiltakozás, érvelés, TÜZÉP-hez, Takarékpénztárhoz. A SZÖVOSZ-ban megígérik, hogy kitárgyalják az ügyet és biztosítják az akcióban való részvételt.

1951. január 31.

A SZÖVOSZ szolnokmegyei központjának 5. számú heti értesítőjében a következő közlemény jelent meg: „A szövetkezet állandó dolgozói tüzelőakcióban részesülhetnek. Lépjenek érintkezésbe a legközelebbi TÜZÉP-fiókkal." Az 5. számú heti értesítő nem került el hozzánk, mi a közleményről nem értesültünk.

1951. március 21.

Megjelenik a Szolnokmegyei Szövetkezetek Szövetsége 12. számú heti értesítője: „Ismételten közöljük, hogy a szövetkezetek állandó illetményben részesülő alkalmazottai abban az esetben kapcsolódhatnak bele az akcióba, ha a szövetkezet dolgozói által megrendelt tüzelőanyag ellenértékének megfelelő összegű bankgarancia nyujtásáról gondoskodnak. (Kezességi levél az OSZH vagy az OTP-tól.) Hurrá! Lesz tüzelőanyag!

1951. március 21-től április 5-ig.

Érdeklődés a helyi OSZH-kirendeltségnél a bankgarancia megkötése céljából. Nem ismerik a végrehajtás módját, talán nem is akarják ismerni. A szövetkezet vezetősége vállalná a garanciát.

1951. április 9.

Levél az OTP budapesti áruhiteloszályához a gyakorlati végrehajtás céljából.

1951. április 12.

Válasz a fenti levélre: „1951. évi ápr. 9-én kelt levelükre válaszolva közöljük, hogy az 1951. évi tüzelő TÜKER-akcióra való jelentkezések határideje lejárt. Legnagyobb sajnálatunkra újabb megrendeléseket elfogadni nem áll módunkban, erre egyedül a TÜZÉP Központ, Budapest illetékes. Kérésükkel tehát ehhez a szervhez forduljanak."

Levél a TÜZÉP Központhoz, hátha mégis sikerül, hisz vannak még véletlenek. Eddig a történet, de már kezd melegünk lenni a nagy levelezéstől, mielőtt az igényelt tüzifával sikerülne begyujtani.

Elvtársi üdvözlettel:

Szalmajer Gyula,
a Kunhegyesi Földművesszövetkezet ügyvezetője.

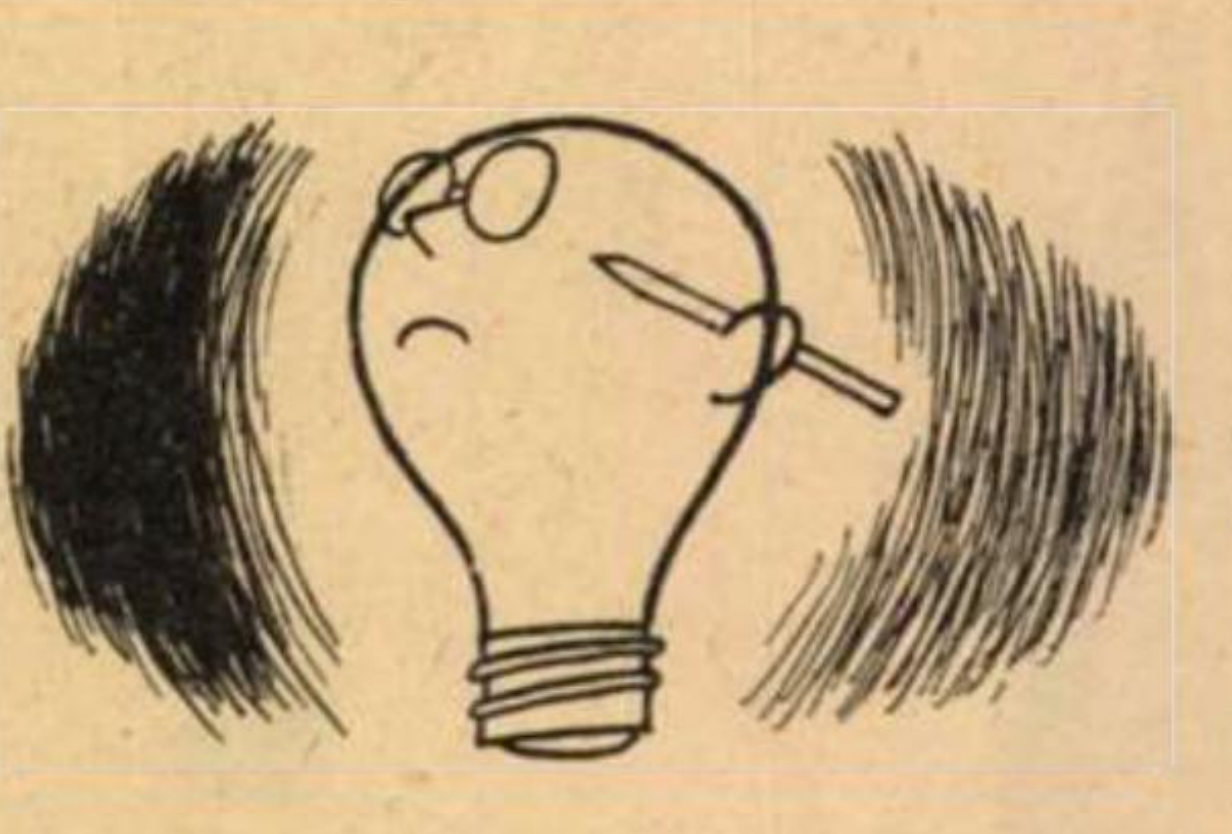

Több, mint húsz év óta itt ragyog a lajosmizsei szentlajosi megállónál az utcai villanykörte, a váróteremtől huszonhárom méterre. Ha ez a villanykörte tudna beszélni, ezt mondaná:

Itt vagyok, ragyogok,
Várhatjátok,
Hogy én oda bejutok...

A multban a MÁV csak igért, de most egyszerűen lehetetlennek tartja bevezetni a váróterembe a villanyt, mert az a 2×23 méter drót a MÁV-nak 2000 forintjába kerülne. (?)

Ősztől tavaszig nagyon sokszor 70—80 utas kénytelen a sötét váróteremben botorkálni, mert míg a nagyállomáson nyolc-tiz villanykörte ég, addig itt még csak petróleumlámpa sincsen. Aki a község térképére vet egy pillantást, azonnal láthatja, hogy a kisállomás forgalmasabb lehet, mint a nagyállomás, mert míg a nagyállomás a község felső végén van, addig a szentlajosi a község középső részére esik. Télvíz idején éjjel 6, azaz hat vonat áll meg itt s kedden és pénteken (kecskeméti piackor) meghaladja az éjjeli utasforgalom a százhúsz személyt is.

Kérjük az illetékeseket, hogy mielőbb intézkedjenek, s ne halogassák az ügyet azzal, hogy messze van még az ősz.

A MÁV-hoz már több kérvény elment és még sohasem intézkedtek.

236 aláíró nevében:
Schott Péter

A levélhez pontos tervrajz is van mellékelve, az aláírásokat pedig megszámoltuk, csakugyan pontosan 236-an vannak. 236, azaz kétszázharminchat ember talán csakugyan megkaphatja a MÁV-tól azt az 1, azaz egy villanykörtét.

Ludas Matyi elintézte

A Ludas Matyi április 19.-i számában a lap egy olvasója panaszolta, hogy a 3. sz. Cipőboltban egy kirakati cipőt kérésére nem vettek be, holott ez számára megfelelő lett volna.

A cikkel kapcsolatban a minisztérium illetékes főosztálya utasította a Cipőbolt Kiskereskedelmi Vállalatot, közölje a boltvezetőkkel, hogy a kirakatban levő cipőket is kötelesek a vevők kérésére eladni.

Belkereskedelmi Minisztérium titkársága.

Az érdekeltek hozzászólnak

Lapunk 11. számában egy olvasónk arról a bürokráciáról számolt be, melyet az operabérletek részletdíjainak postai befizetésénél tapasztalt. A Közlekedési- és Postaügyi Minisztérium illetékes ügyosztálya most azt közli, velünk, hogy a cikkben említett körülményes befizetési mód a Színház- és Hangverseny Jegyiroda Vállalat kifejezett kérelmére lépett életbe.

•

A Ludas Matyi 16. számában egy miskolci olvasónk azt panaszolta, hogy a Miskolci Magasépítési N. V. nem fizette ki neki a koszthozzájárulás teljes összegét. Illetékes helyről közlik velünk, hogy az építőiparban az élelmezést pénzzel megváltani nem lehet. Olvasónk tehát még azt az összeget is szabályellenesen kapta, amit felvett.

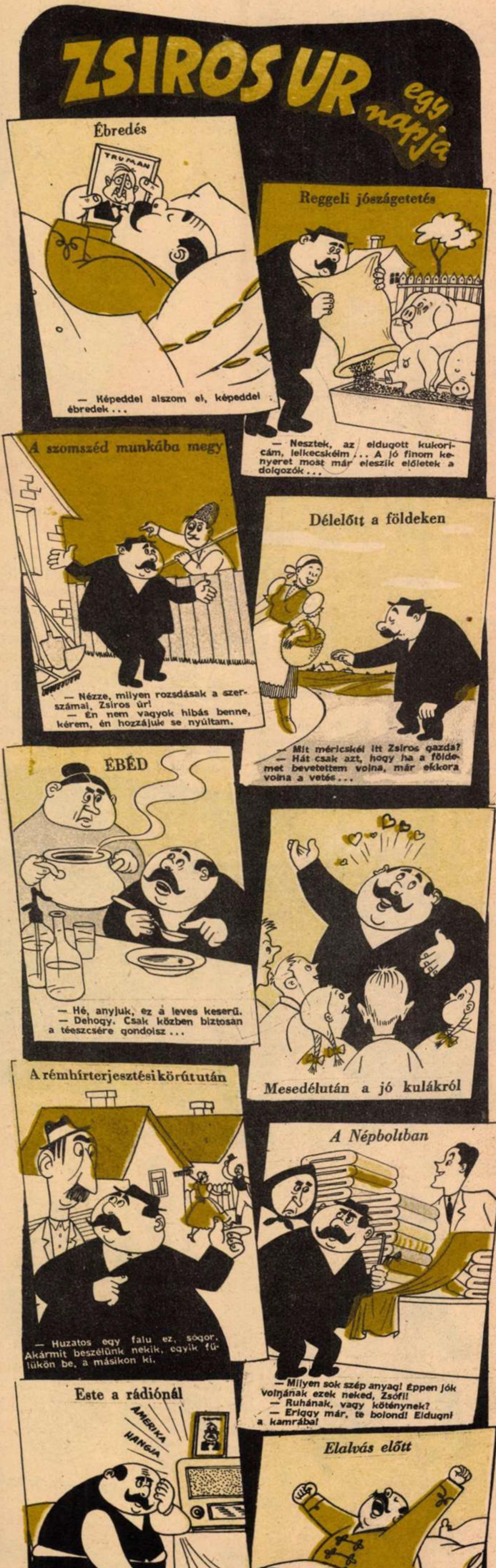
ZSIROS UR egy napja
Ébredés
TRUMAN
— Képeddel alszom el, képeddel ébredek...
Reggeli jószágetetés
— Nesztek, az eldugott kukoricám, lelkecskéim... A jó finom kenyeret most már eleszik előletek a dolgozók...
A szomszéd munkába megy
— Nézze, milyen rozsdásak a szerszámai, Zsiros úr!
— Én nem vagyok hibás benne, kérem, én hozzájuk se nyúltam.
Délelőtt a földeken
— Mit méricskél itt Zsiros gazda?
— Hát csak azt, hogy ha a földemet bevetettem volna, már ekkora volna a vetés...
ÉBÉD
— Hé, anyjuk, ez a leves keserű.
— Dehogy. Csak közben biztosan a téeszcsére gondolsz...
Mesedélután a jó kulákról
A rémhírterjesztési körútután
— Huzatos egy falu ez, sógor. Akármit beszélünk nekik, egyik fülükön be, a másikon ki.
A Népboltban
— Milyen sok szép anyag! Éppen jók volnának ezek neked, Zsófi!
— Ruhának, vagy köténynek?
— Eriggy már, te bolond! Eldugni a kamrába!
Este a rádiónál
AMERIKA HANGJA
— De szépen piszkolódik a lelkem, eszem a mikrofonját! Mintha csak magamat hallanám.
Elalvás előtt
— Jó fekvés esne ebben az ágyban, ha a matracban lószőr volna, nem pedig kukorica...
Sándor

VÉLETLENÜL . . .

Vége volt a termelési értekezletnek. Mindenki a nap hősének, az újító Hargittainak a kezét szorongatta. Kétszáztíz százalékot ért el az újításával. Egymásután gratuláltunk, mikor Kasztka megszólalt.

— Ugyan, nem kell olyan nagy feneket keríteni az ügynek. Az egész újítást Hargittai a véletlennek köszönheti.

— Valóban, — szólt csendesen Hargittai. — Véletlenül három éjszaka törtem rajta a fejemet.

— Mégis a véletlennek köszönheted — erősködött Kasztka. Arról persze nem beszélt, hogy ő miért nem jött rá véletlenül. Igen, hogy ő nem ér rá ilyesmin otthon törni a fejét, arról nem is beszélve, hogy az estéit véletlenül és kivétel nélkül Taller bácsinál tölti, aki véletlenül nem bádogos, hanem korcsmáros.

A vita megindult és két pártra szakadtunk. Az egyik tábor hitt a véletlenben, a másik nem.

— Ugyan, — szólt közbe Kerekes a normairodából — közismert tény, hogy például Wöhler, Röntgen, Popov és számos nagy tudós és feltaláló a véletlennek köszönhetik felfedezéseiket.

— Igen — mondta Csanádi, a versenyfelelős, — mert véletlenül esténként nem a Taller bácsinál snapszliztak.

Ezzel kapcsolatban nekem is eszembe jutott egy pár véletlen gyermekkoromból.

Életem első felfedezése az volt, hogy véletlenül megtaláltam a számat.

Később énemnek tudatára ébredtem. Ez is véletlenül történt. Rájöttem, hogy valaki megette a csokoládémat. Véletlenül egyedül voltam a szobában, s rájöttem, hogy ez csak *én* lehettem.

Énemnek tudatában most már munkához láttam. Véletlenül feltaláltam a spenótnélküli tükörtojást, a kávénélküli cukrot és a csapnélküli vízvezetéket.

Legnagyobb felfedezésem tizenhétéves koromban történt.

Egy délután véletlenül rajtakaptam Pannit, aki titkos arám volt, amint véletlenül csókolózott Elemérrel, aki véletlenül éppen Pannit csókolta.

Később kiderült, hogy ez nem véletlen, hanem előre megfontolt szándékú tett volt, s én azóta nem hiszek a véletlennek, a véletlen felfedezéseknek, újításoknak és Panninak.

Muszkás Ottó

U. i. Ez a humoreszkem véletlenül került a lapba, mert a szerkesztő véletlenül elfelejtette elolvasni.

Mint fent.

A szerkesztő véletlenül elolvasta és azért közölte, mert véletlenül nem is olyan rossz.

A szerk.

Ha ez így megy tovább — így fogunk beszélni!

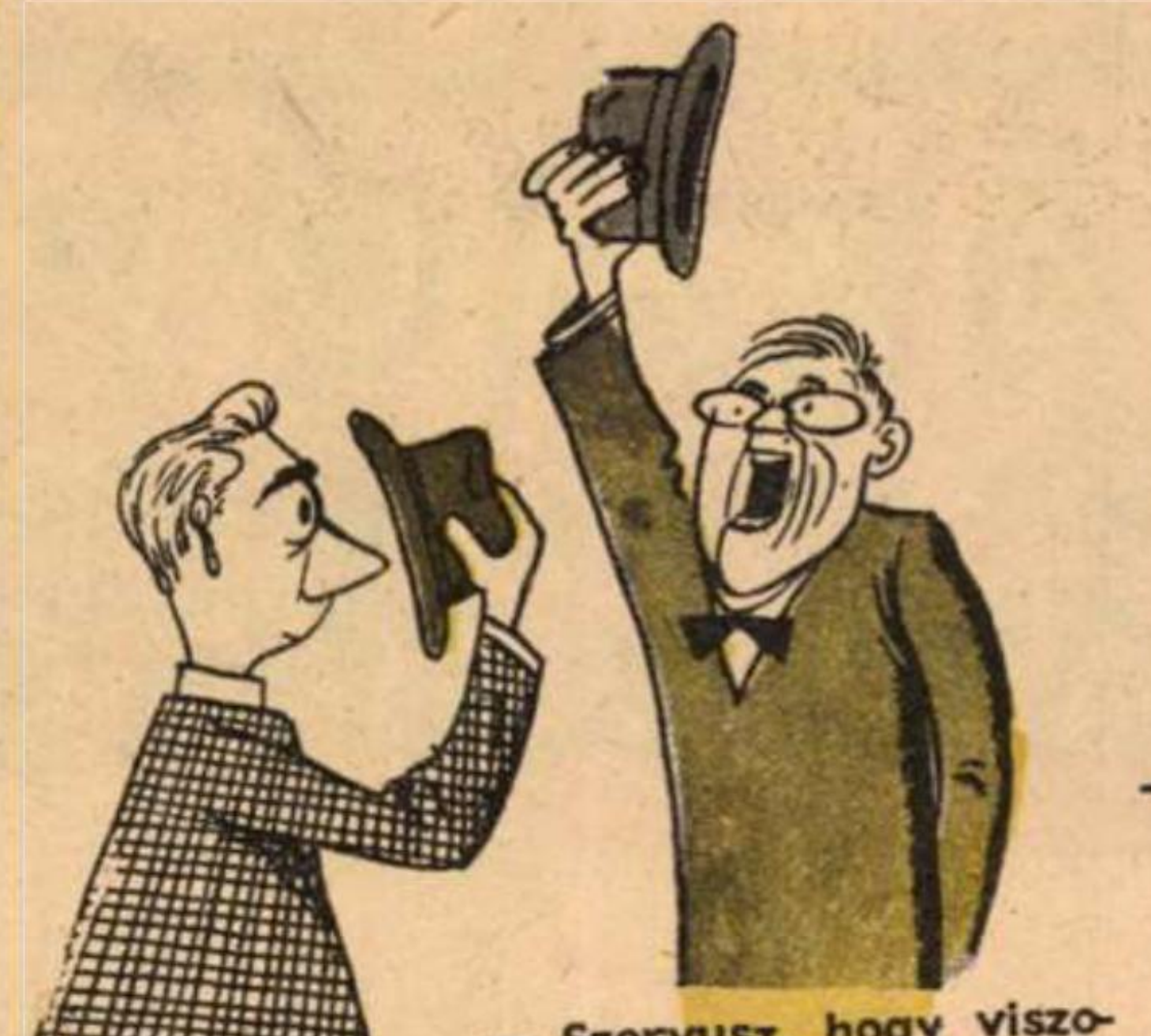

— Szervusz, hogy viszonyulsz magadhoz?

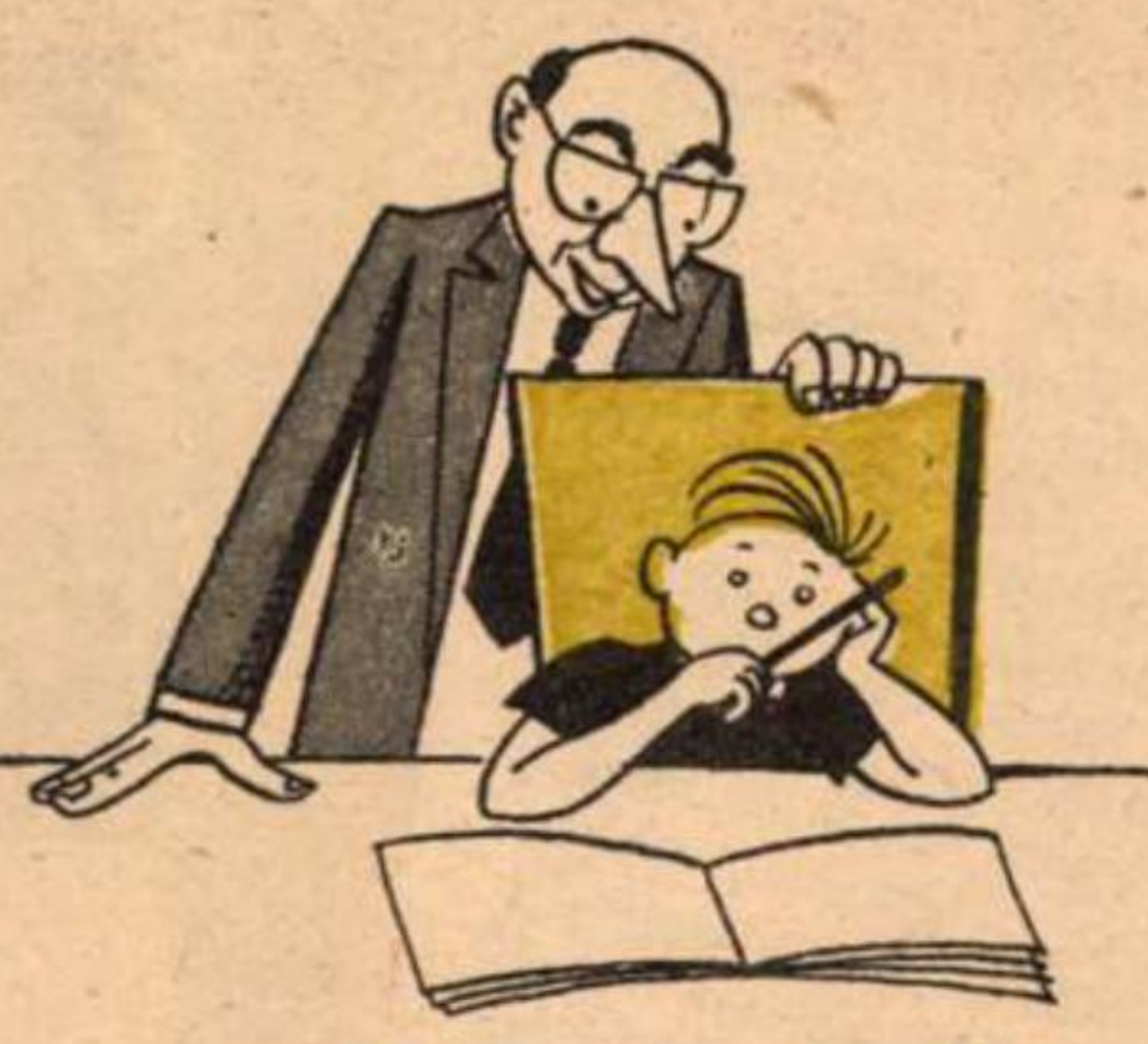

— Kiértékelted a leckédet, Pisti?

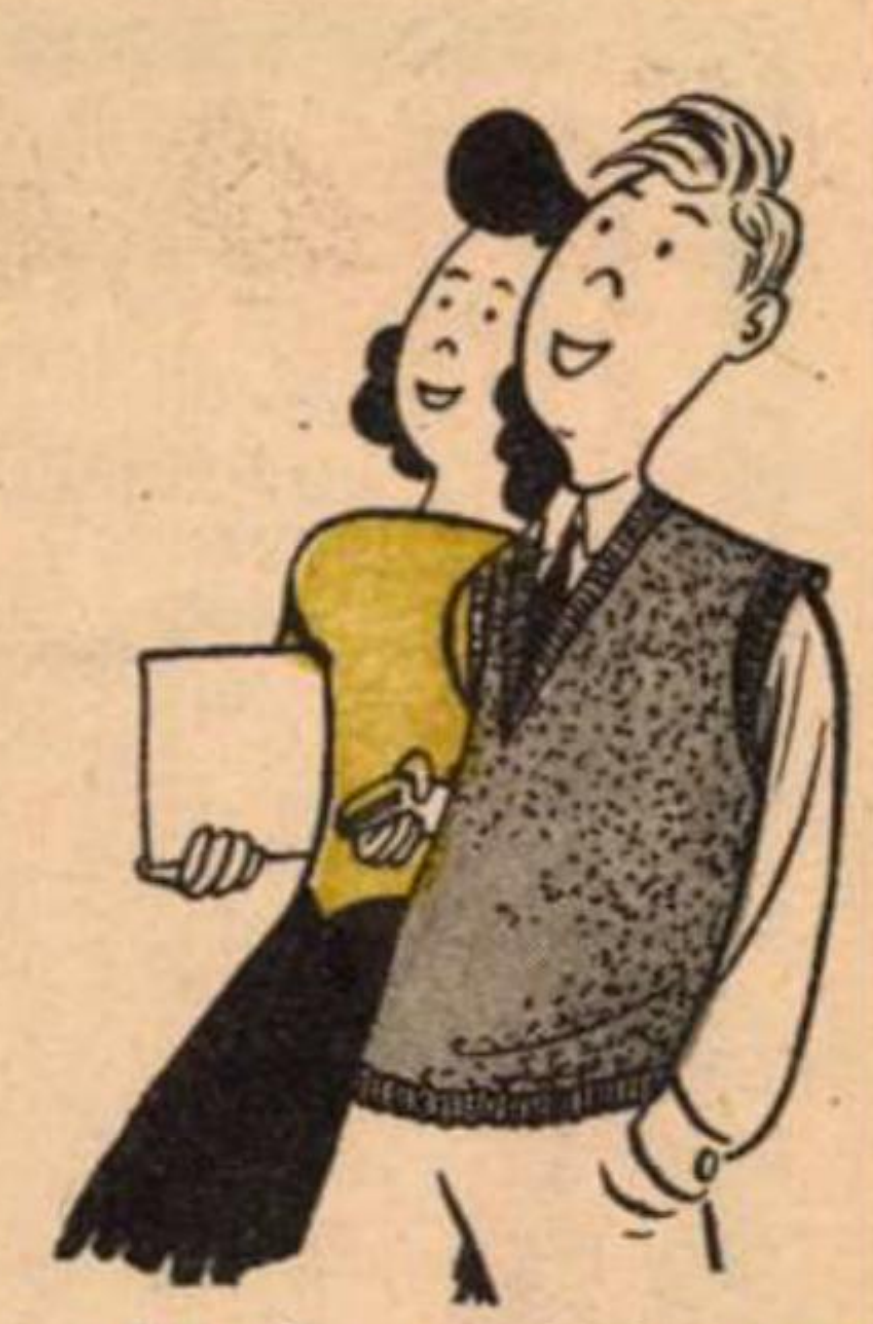

— Az én meglátásom a kérdést illetően az, hogy szép idő lesz.

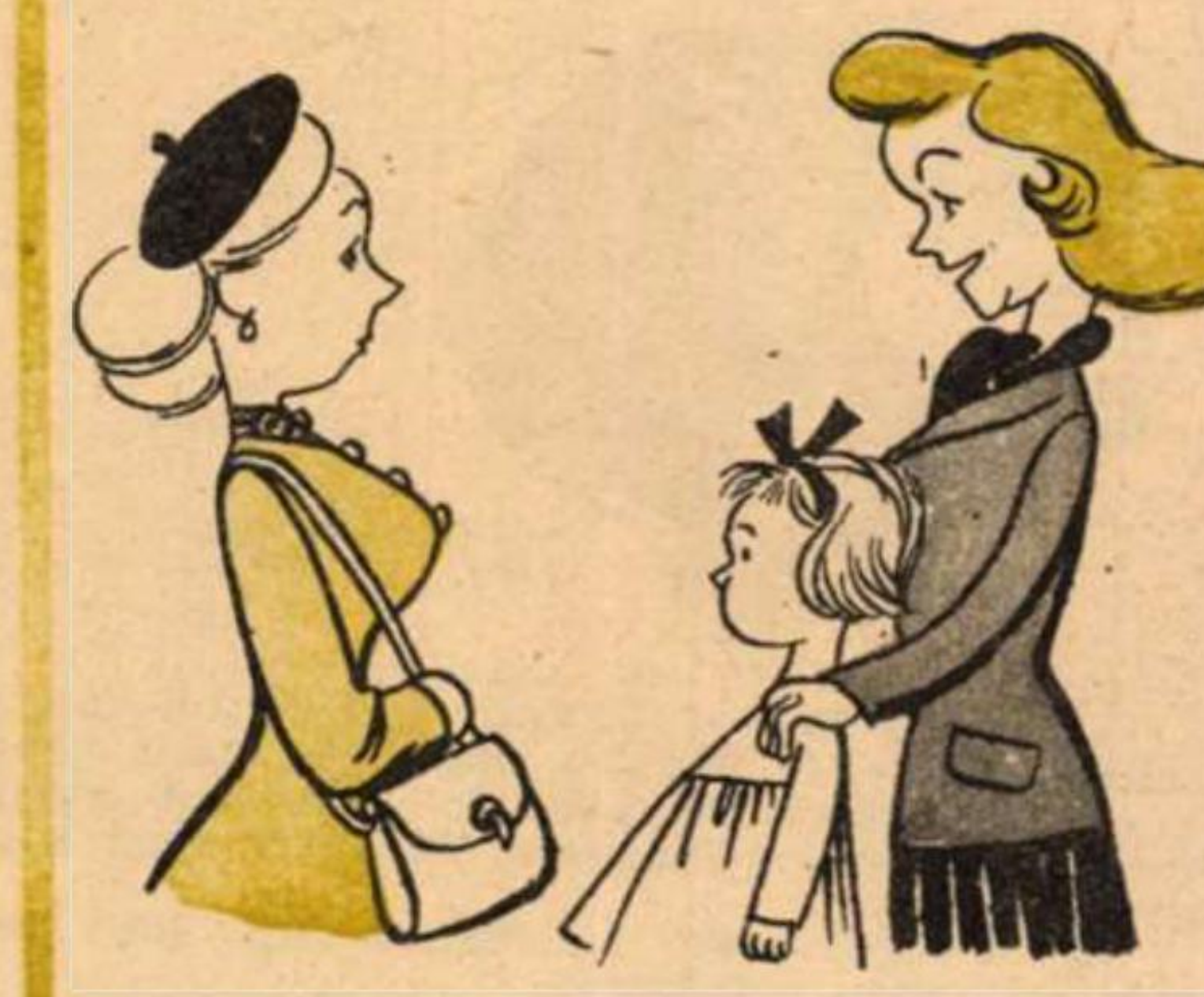

— Kitárgyaltuk otthon, hogy Zsófia beiskolázásra kerül.

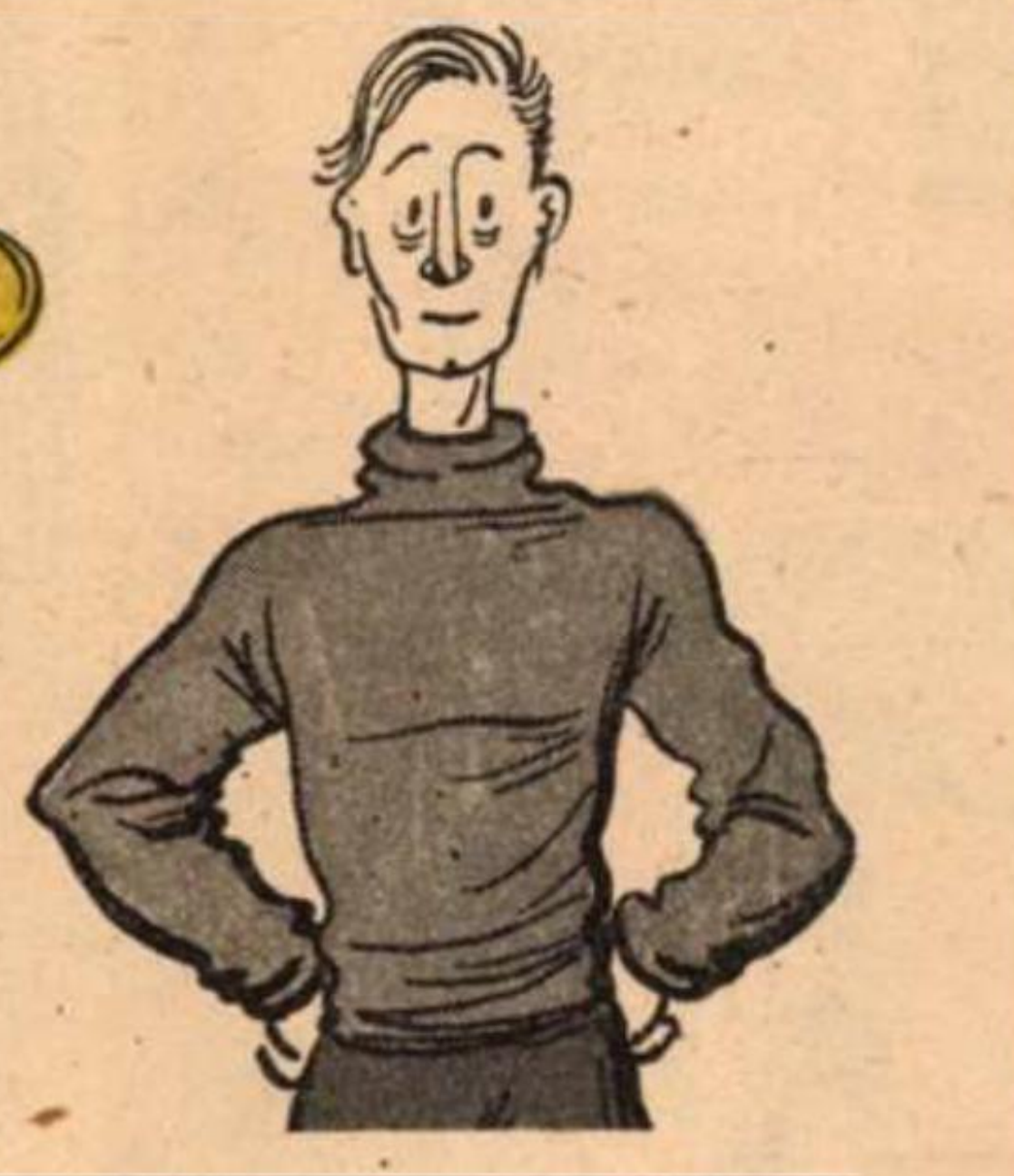

— Egészségem keresztmetszete szűk, megyek leprobázni MHK-ból! . . .

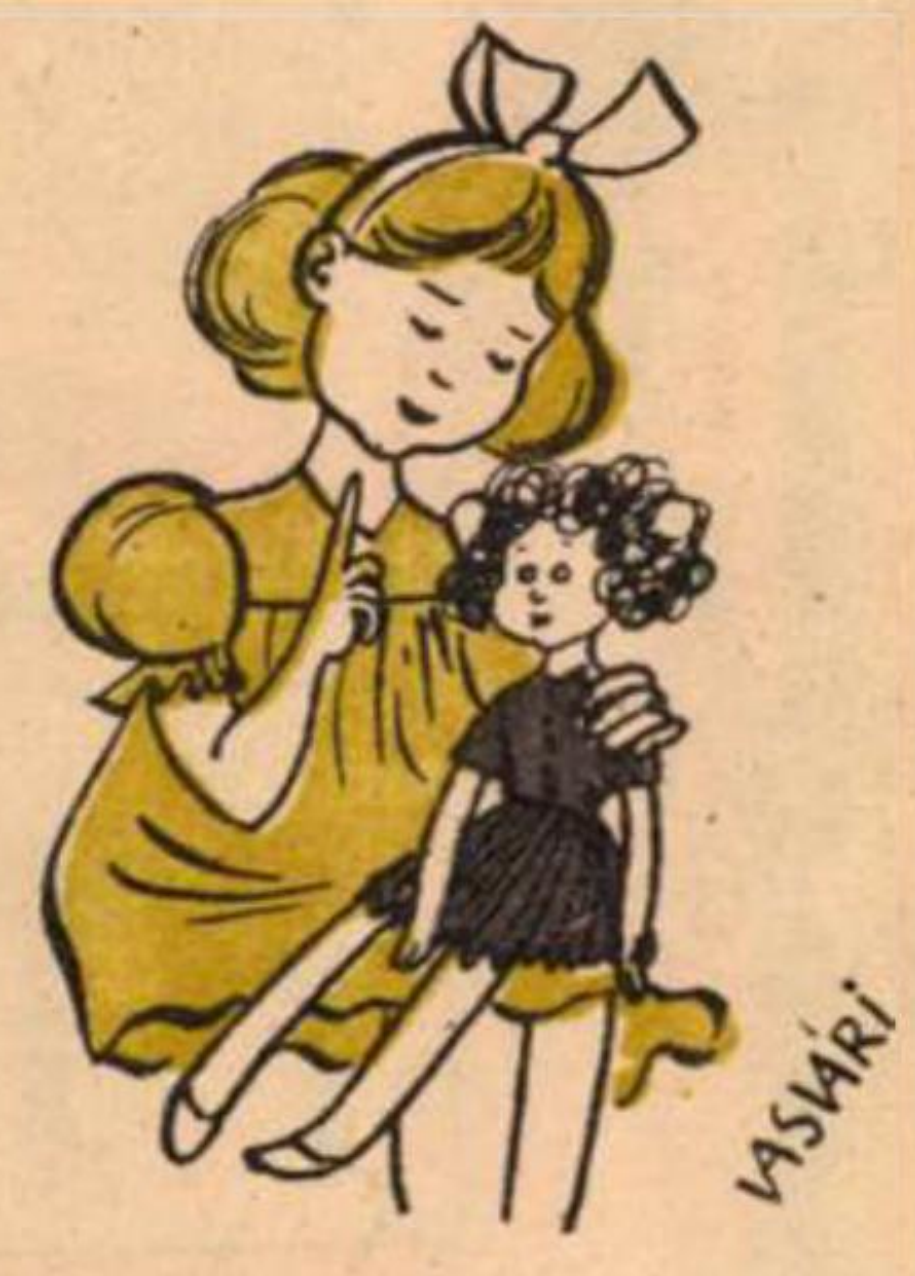

— Nagyon rossz káder vagy.

AMERIKAI HUMÁNUM

(Közönség előtt végezték ki az ártatlan néger Mc. Gee-t.)

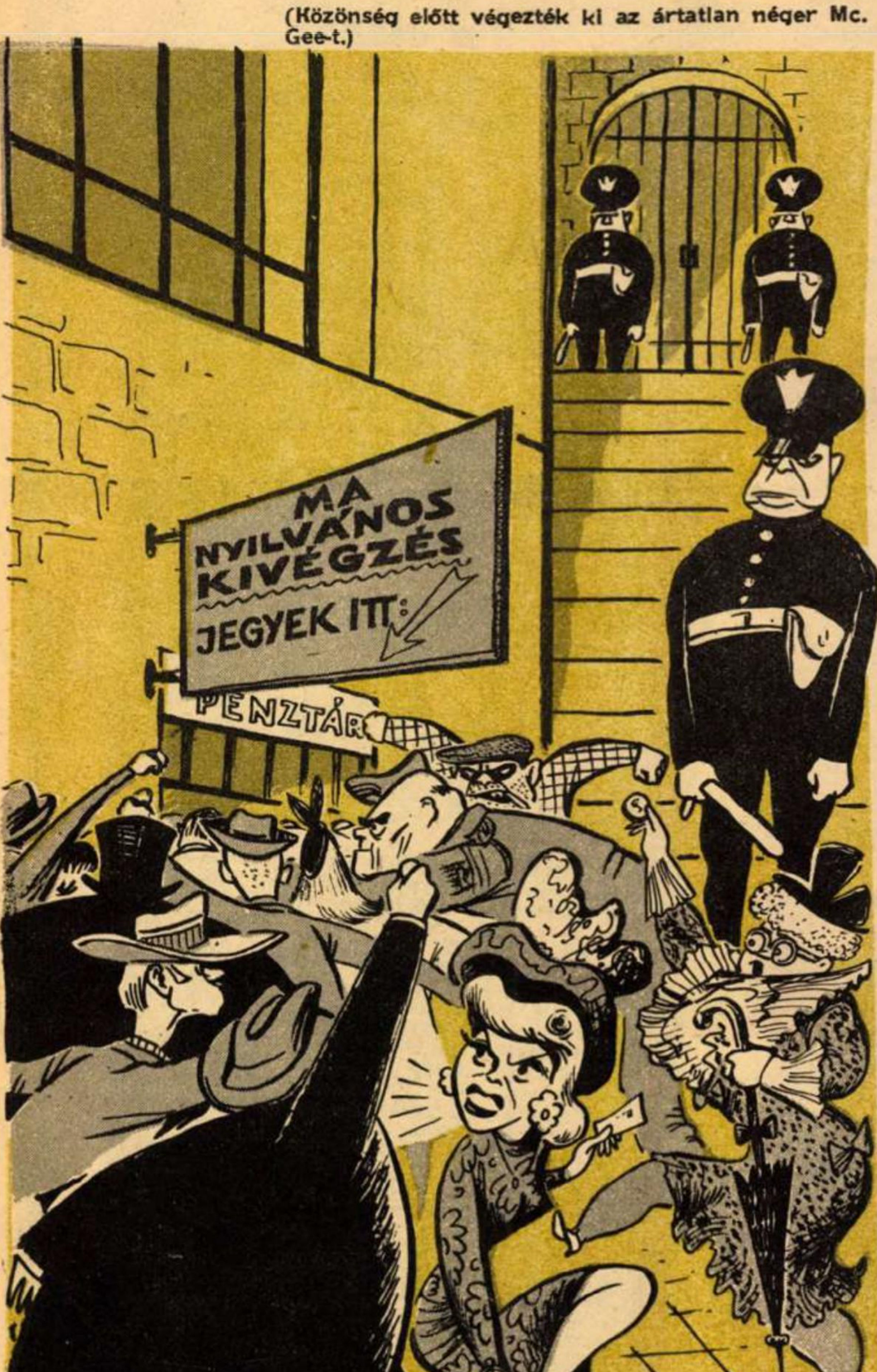

— Ne tiporjon a lábamra! Hát kiveszett magából minden emberi érzés?

Ludas Matyi azt üzeni

Vincze A., Bp. A beküldött apróság nem felel meg. Formája elavult, ilyesmiket már régen nem közlünk.

Simon Gy. F. Ügyes, bár kissé terjengős. A kritika, amelyet gyakorol sem teljesen igazságos.

S. Gy. A beküldött írás témája elég érdektelen, a humora is erőltetett. Jobbakat kérünk.

B. József, Tejvendéglő. Verse tehetségről tanuskodik, de szép mondanivalója csiszoltabb formát érdemelt volna. Ha kezdet, biztató.

W. Zoltán, Soroksári-út. Kedvesen gúnyolja ki a helytelen magyarsággal írt feliratot, de az ügy nem elég jelentős ahhoz, hogy közöljük. Üdv.

IZLAND

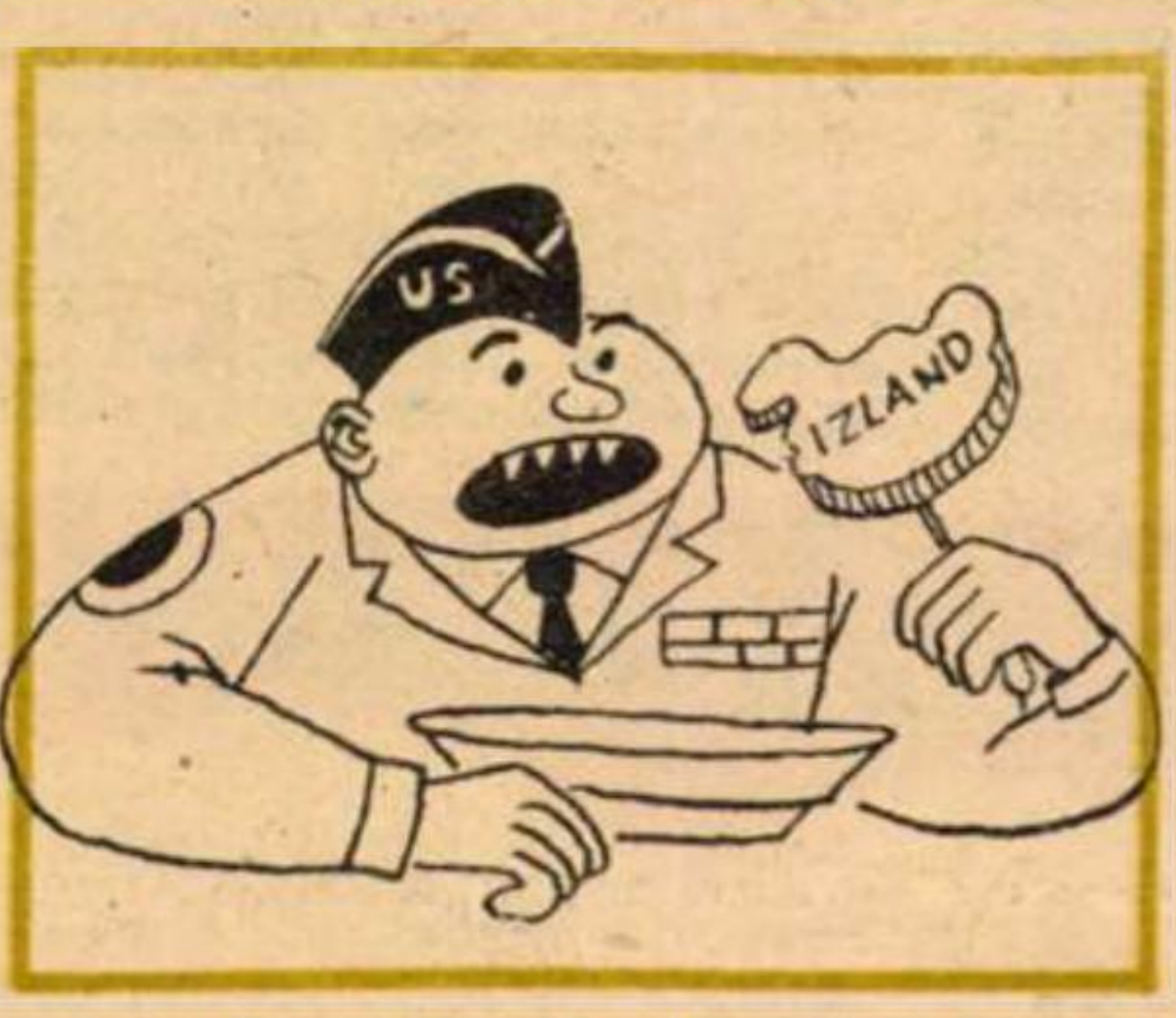

Izland szigetén május 7-én amerikai csapatok szálltak partra. Hogy amerikai csapatok partraszállnak olyan helyeken, ahol a világon semmi keresnivalójuk nincs, azt már megszoktuk; az izlandiak is megszokták, csak azt nem szokták még meg, hogy Izlandon szálljanak partra. Persze, ezt is meg lehet szokni. Meg lehet szokni, a kilakoltatást, ha amerikai tiszteknek kell a lakás, hiszen az éghajlat aránylag elég tűrhető és a tengerparton szép sétákat lehet tenni. Meg lehet szokni a vendéglőkön lógó táblákat ezzel a felirattal: „Csak amerikaiaknak", hiszen talán az izlandi vendéglőkben nem is olyan jó a kiszolgálás, érdemesebb otthon étkezni. És meg lehet szokni a felemelt adókat és a leszállított fizetéseket. Minden csoda három napig tart; és hogy az amerikaiak kifosztanak egy országot, az nem is csoda, hanem tisztára megszokás.

Ludas Matyi
Főszerkesztő: **GÁBOR ANDOR**
Felelős szerkesztő: **GÁDOR BÉLA**
Szerkesztő: **TABI LÁSZLÓ**
A kiadásért felel:
a Lapkiadó Vállalat igazgatója
Szerkesztőség: V., Alkotmány-u. 3
Telefon: 127-750, 128-031
Kiadóhivatal: VII., Lenin-krt 9—11
Telefon: 221-285
Hirdetési osztály: V., Bajcsy-Zsilinszky-út 34. Telefon: 125-340
Csekkszámlaszám: 61.080
Előfizetési ügyek: Posta Központi Hírlap Irodája, V., József nádor-tér 1. Telefon: 180-850
Személyes ügyfélszolgálat:
V., Roosevelt-tér 5—6

Budapesti Szikra Nyomda,
V., Honvéd-utca 10
Felelős vezető: Radnóti Károly

Magánszektor

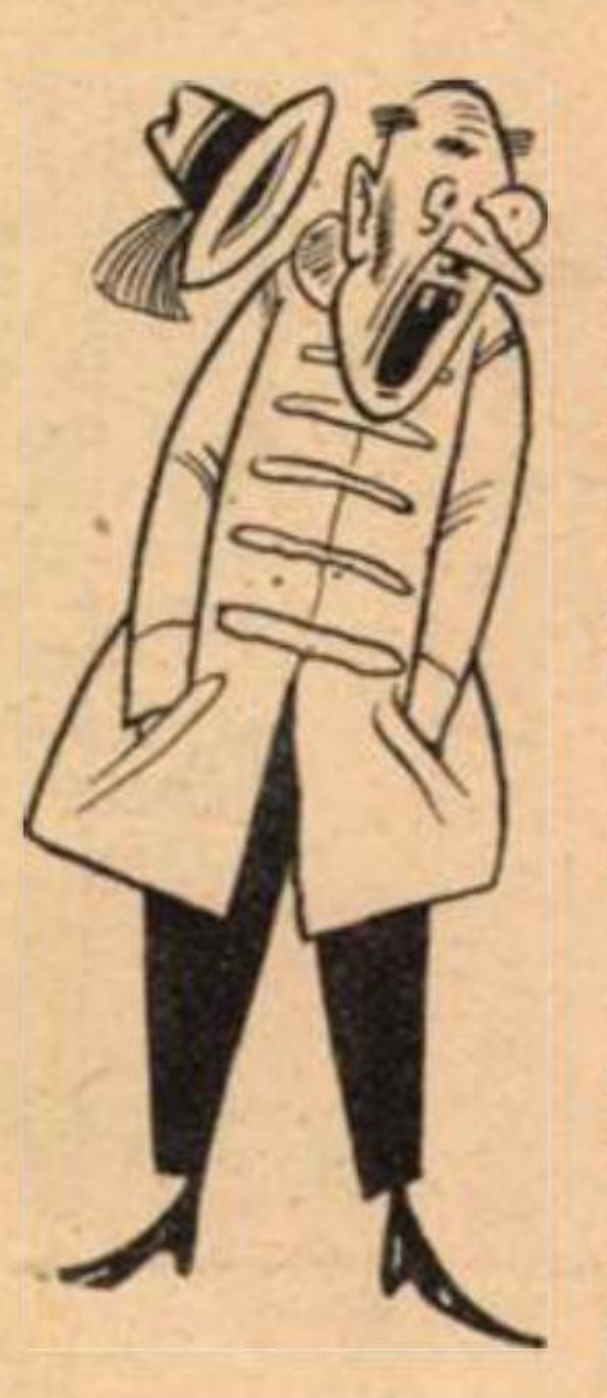

Duzzoghy Albin, nyugalmazott főispán, hazafias kötelességének tartja, hogy a magánszektort támogassa. Ezért a használt szmokingját világért sem adná el a Bizományi Áruháznak, hanem elviszi ahhoz a kereskedőhöz, aki azt hirdeti az újságban, hogy csodálatos árakat fizet férfiruhákért.

— Mit ad érte? — kérdi Duzzoghy.

A kereskedő nézi, forgatja a szmokingot, végül kivágja:

— 16 forint!

— Micsoda? — hördül fel Duzzoghy —, hiszen maga azt hirdeti, hogy csodálatos árakat fizet.

— Nem mondtam igazat Hát? nem csodálatos ár 16 forint egy ilyen jó szmokingért?

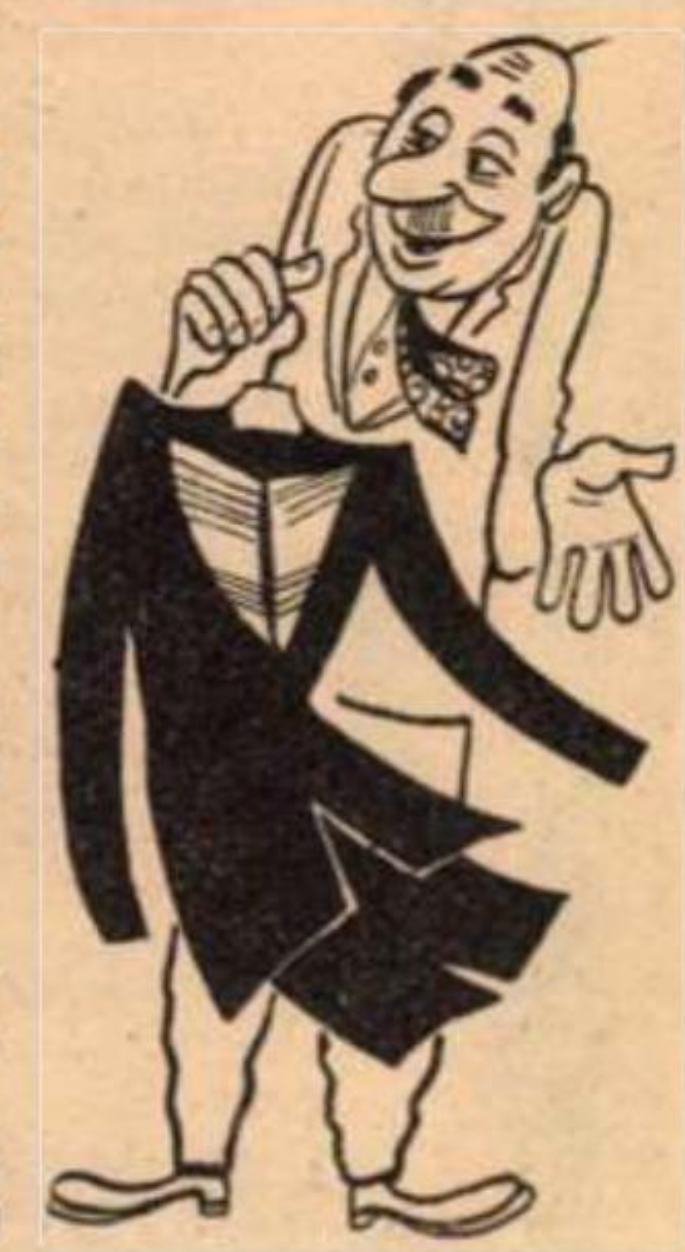

Az ipari üzemek termelő-szövetkezeti csoportokat patronálnak

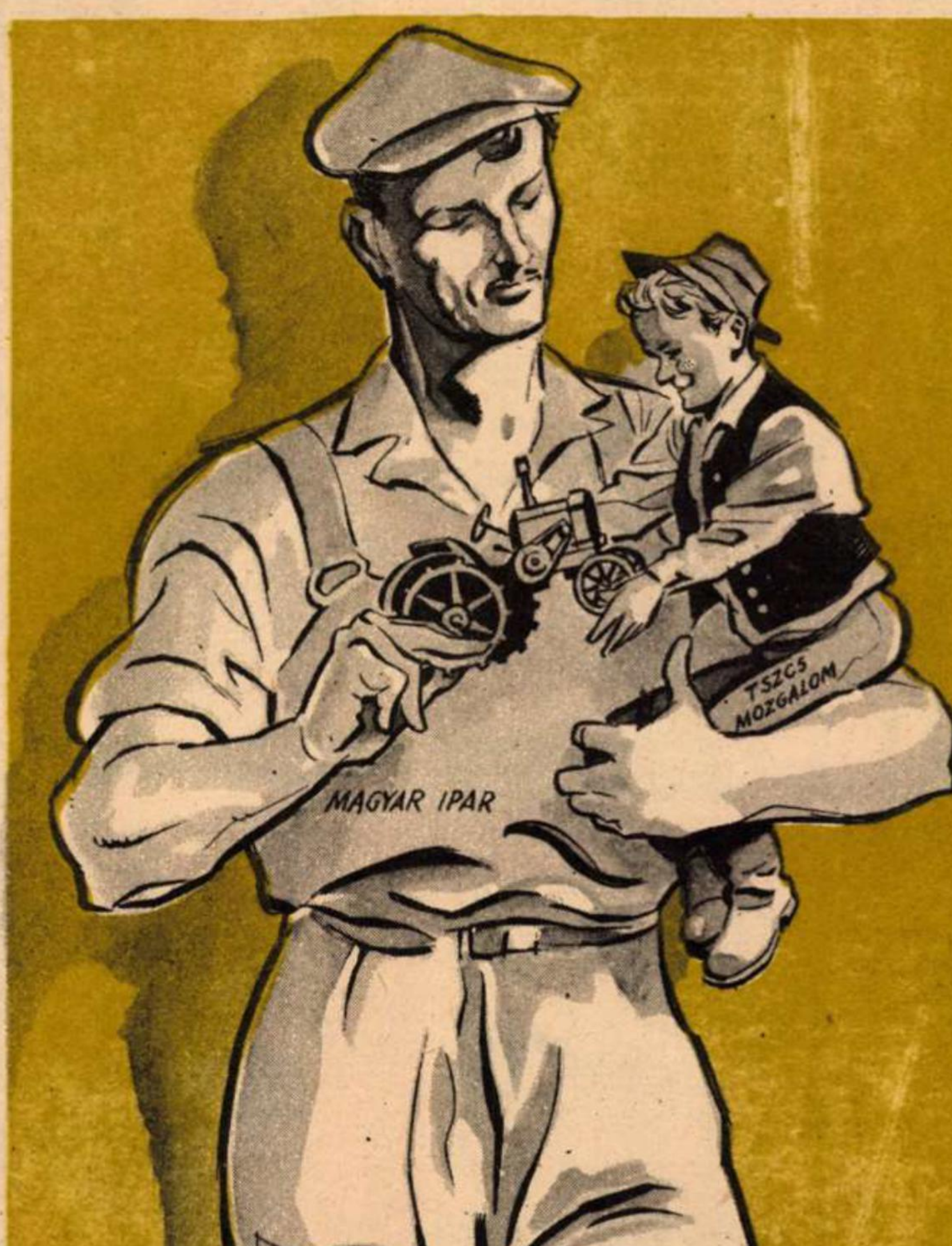

GÁZMŰVEK (Köztársaság-téri telep) FALI UJSÁGJA

Kedvenc ludammal ezen a héten is meglátogattam egy üzemet. A Fővárosi Gázművekre esett a választásom. Magammal vittem három társamat: Kassot és Sándort, hogy rajzolják, Országh Györgyöt, hogy írja le pontosan: mi újság a Gázműveknél, hogy folyik a termelés? Sok szépet és jót hallottunk, — amiről ők majd híven beszámolnak ezen a faliújságon, melyet ezennel a Gázművek dolgozóinak ajándékozok, — de egy valami van, amit személyesen mondok el. A Gázműveknél minden dolgozó teljesítménye túlszárnyalja a 100 százalékot! És ez nagy dolog! Remélem, hogy megtartják ezt a szép eredményt. Óvakodjék, aki le akarná rontani! Óvakodjék! Háromszor uszítom rá a libámat!

Ludas Matyi

MULT! JELEN! JÖVŐ!

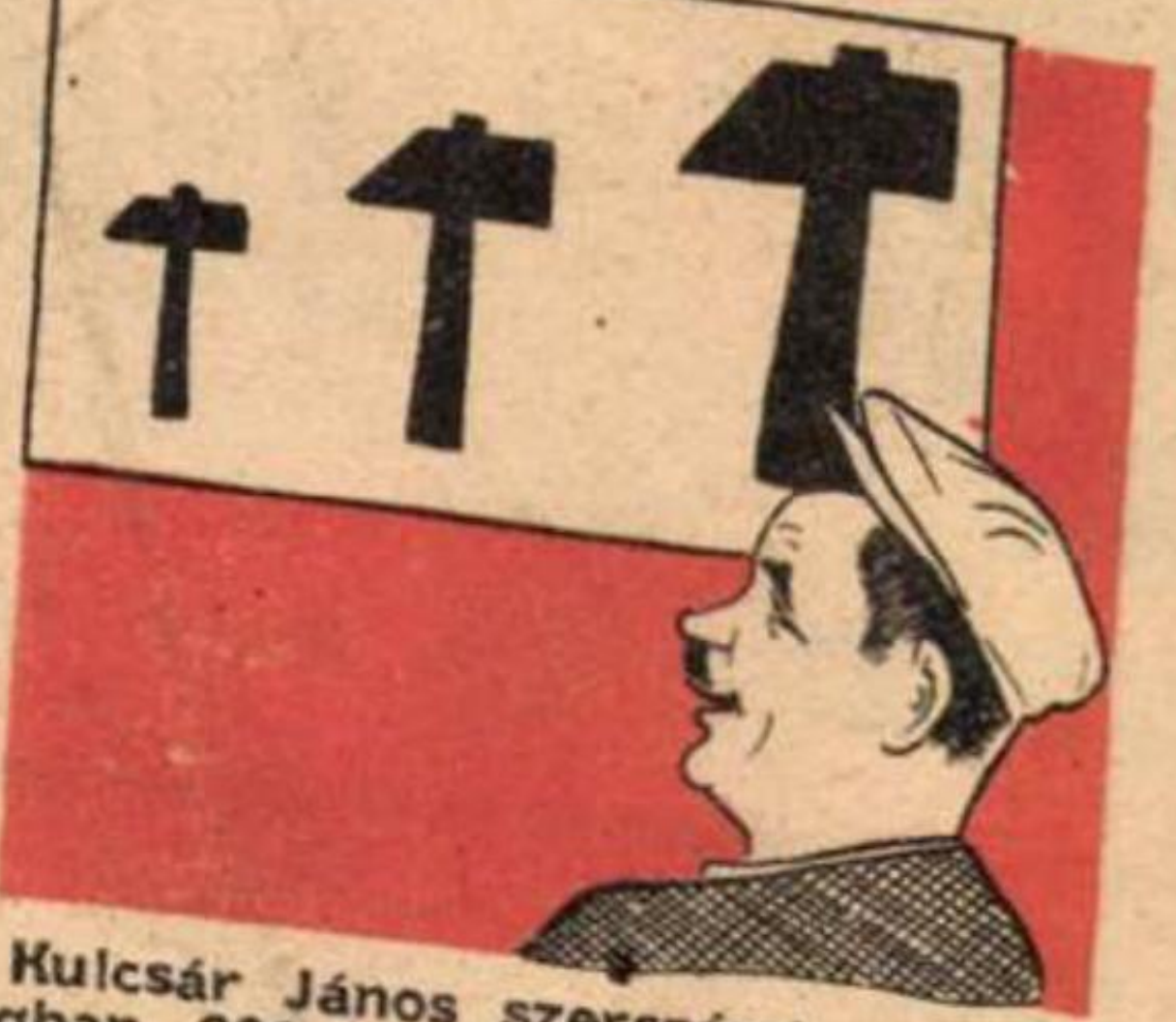

Kulcsár János szerszámkovács átlagban 208 százalékot termel. Teljesítményének titka, hogy a másfélkilogrammos kalapács helyett háromkilósat használ. Egyesek szerint még egy kis gyakorlat és hatkilós kalapáccsal — 400 százalék lesz az állandó átlaga!

EGY KALKULÁNS KÉT ARCA

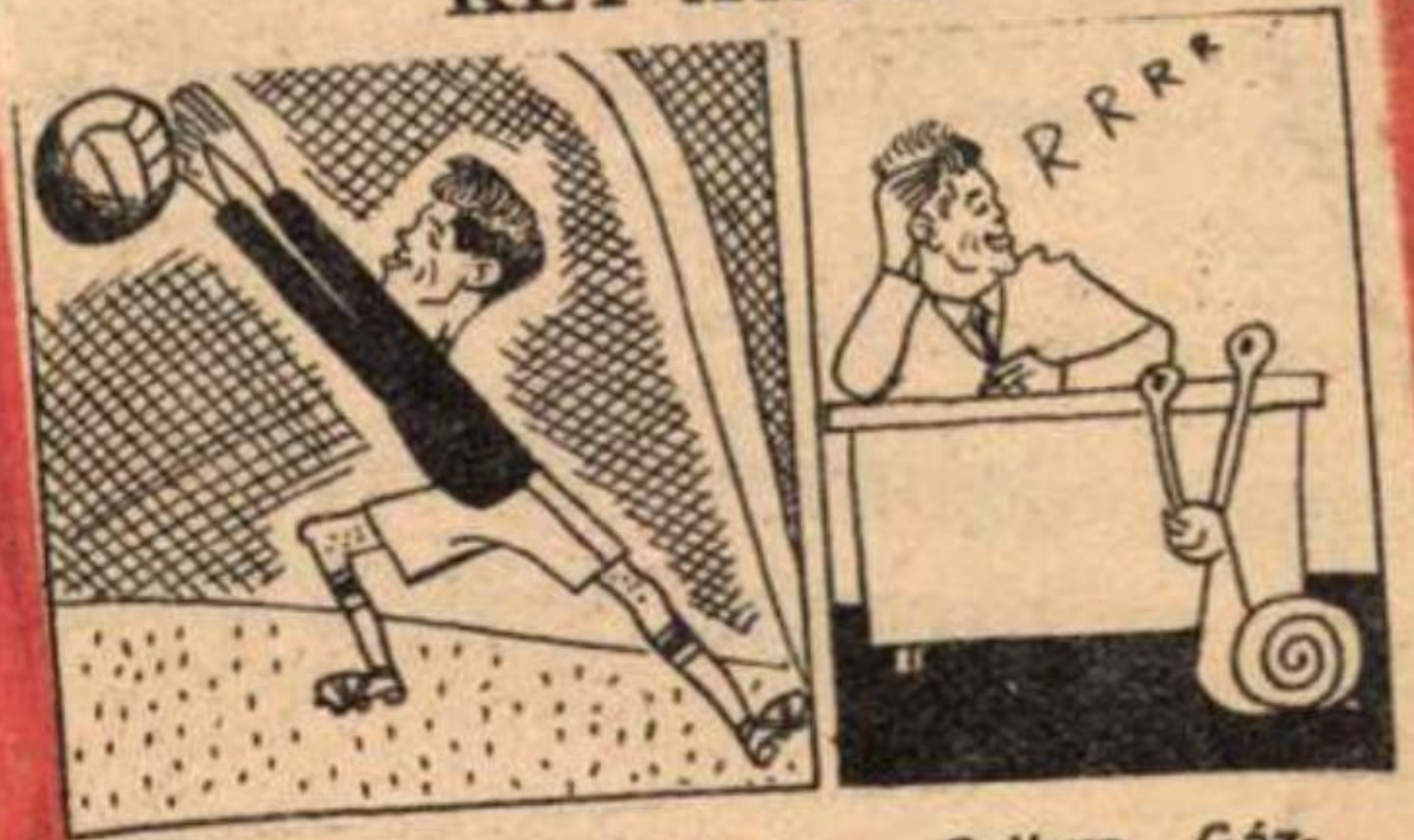

Szattler Viktor, a „Szikra Gázművek" kitűnő kapusa, aki a kapuban meglepő gyorsan kalkulálja ki, hogy az ellenfél centerének spiccéről a kapu jobb felső vagy bal alsó sarkába pattan-e a labda. Jó volna, ha így kalkulálna az íróasztal mellett is!

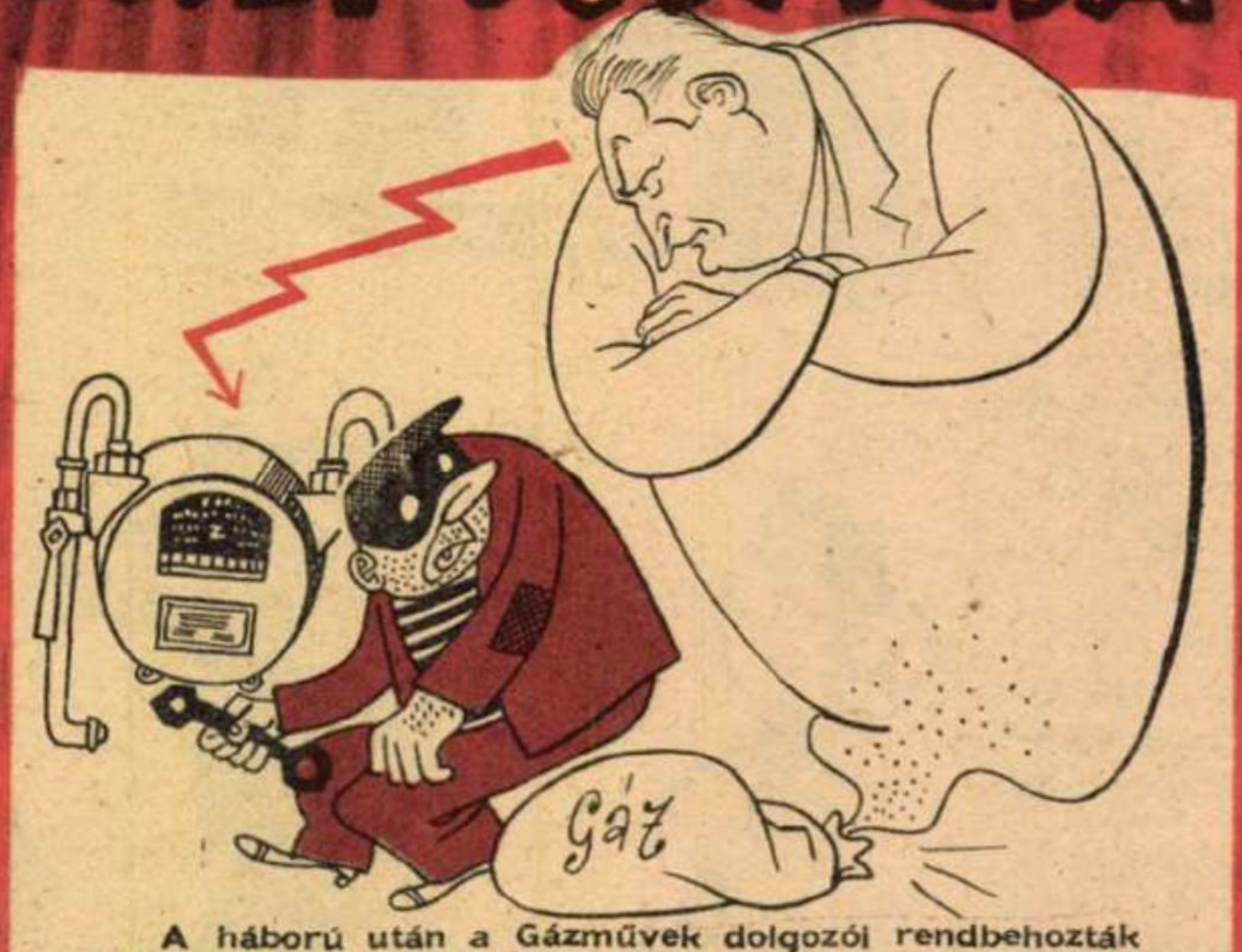

A háború után a Gázművek dolgozói rendbehozták a csöveket, a gáz ment a csöveken, de a pénz, ami a Gázművek kasszájába befolyt, nem volt arányban az elfogyott gáz mennyiségével. Kevesebb volt! Miért? Mert lopták a gázt.

Sokan kicsavartak az órában egy kis csavart és egész hónapban potyáztak.

Hohó! De az ellenőröket sem ejtették a fejükre ám! Jól megnézték a kis csavart és ha észrevettek rajta bármilyen apró karcolást, azonnal ment a jelentés a központba és amit a gáztolvajok kaptak, azt nem kívánom magunknak.

Vincze József élmunkás és újító lett a gáztolvajok réme. Őt nem lehet megtéveszteni.

Azaz . . . egyszer . . . Egyszer mégis megtörtént. Egy ember rájött, — technikus elme lehetett, — hogy a mérőórában egyenletesen forgó 74 fokú fogaskerék egy-egy foknyi fordulata egy liter gáz elfogyasztását jelenti. Ha ő a 74 fokból 71-et lereszeli, három marad. Ha 74 liter gázt fogyaszt, az óra csak 3-at ugrik előre, 3 liter fogyasztást jelez. Rájött, — és megvalósította. Lereszelte a részére felesleges fokokat és évekig lopta a gázt. Kinek jutott eszébe szétszedni a kitűnően működő mérőt? Senkinek.

Mikor aztán végre mégis rájöttek a turpisságra és az ember a gázórán végzett „leleményes" újításért öt hónapot kapott, kinek jutott eszébe, hogy sajnálja? Senkinek.

A KONYHA „VÉLEMÉNYKÖNYVÉBŐL":

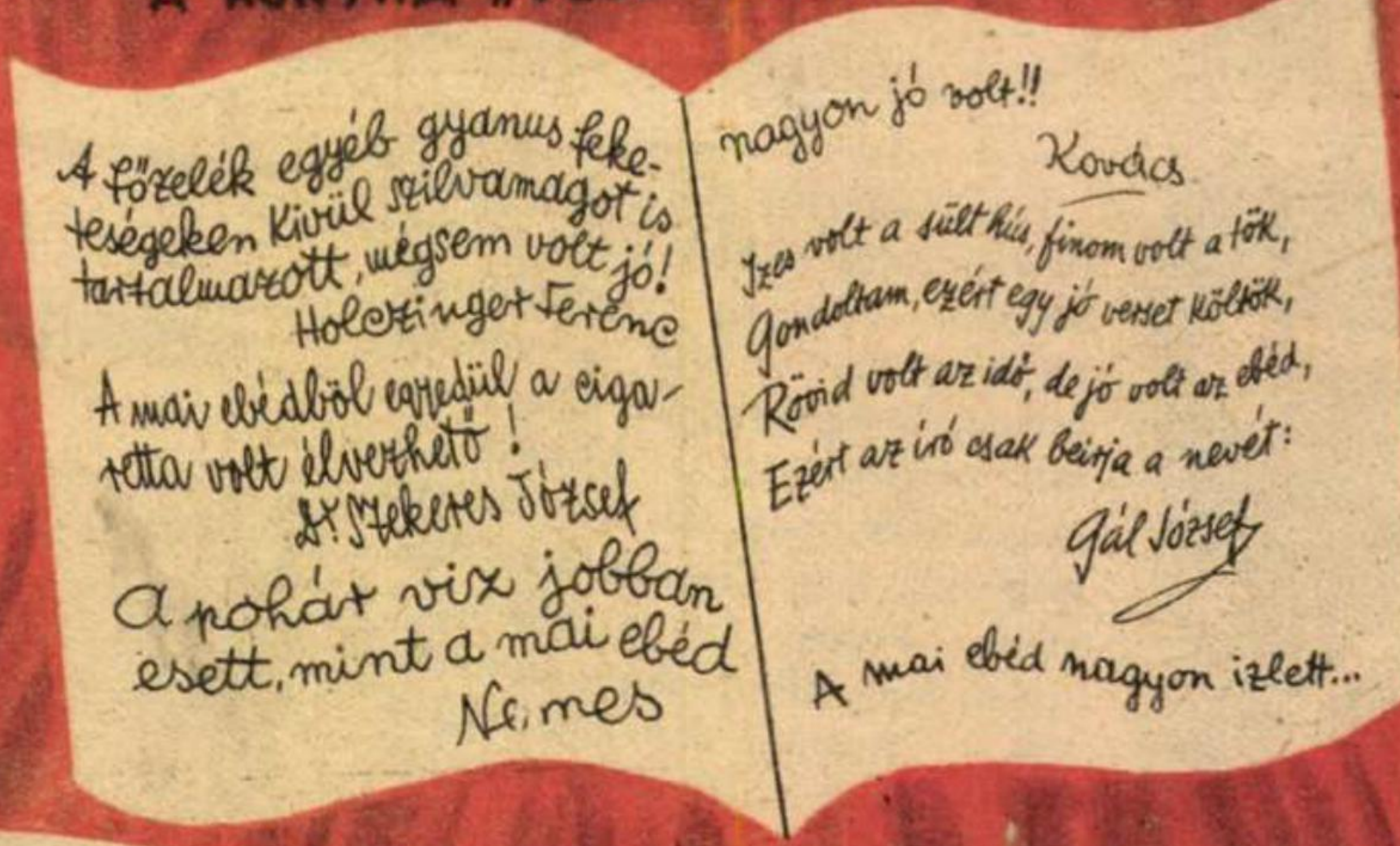

A főzelék egyéb gyanus feketeségeken kívül szilvamagot is tartalmazott, mégsem volt jó!
Holczinger Ferenc

A mai ebédből egyedül a cigaretta volt élvezhető!
Dr. Szekeres József

A pohár víz jobban esett, mint a mai ebéd
Nemes

nagyon jó volt!!
Kovács

Izes volt a sült hús, finom volt a tök,
Gondoltam, ezért egy jó verset költök,
Rövid volt az idő, de jó volt az ebéd,
Ezért az író csak beírja a nevét:
Gál József

A mai ebéd nagyon izlett...

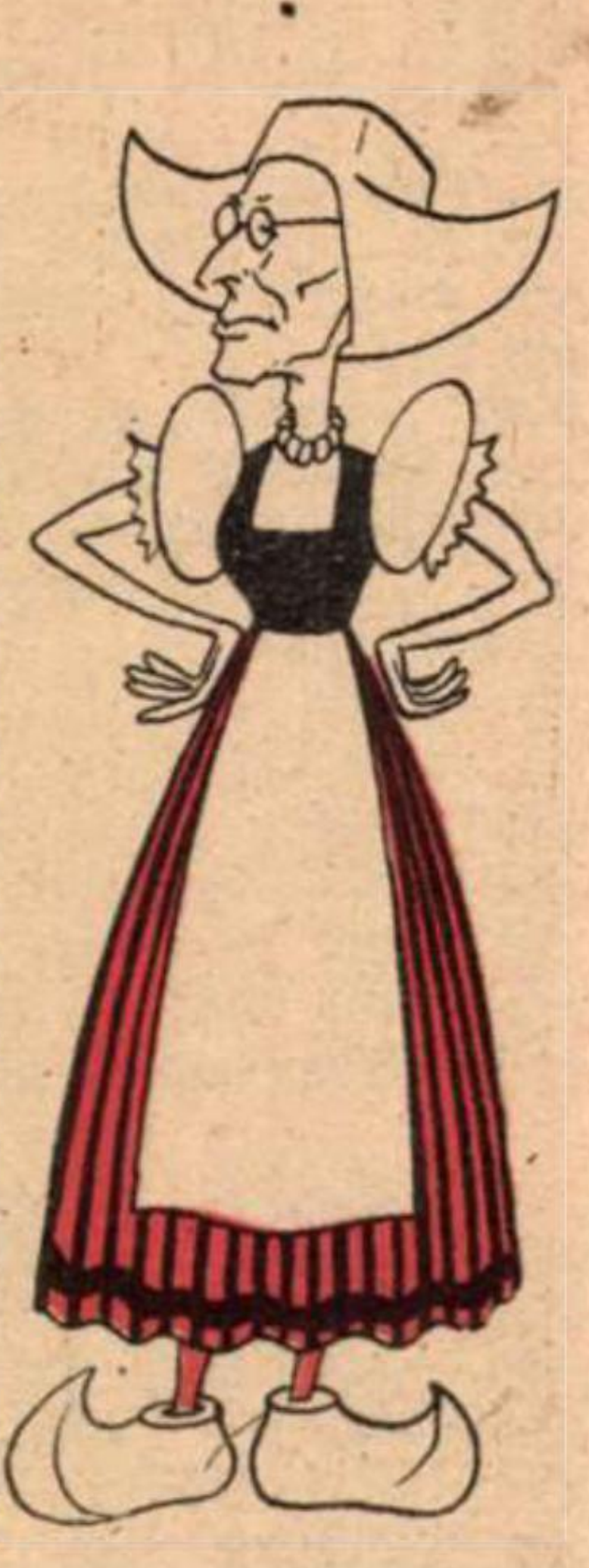

BOGDÁN ISTVÁN a kiváló újító, akit azért rajzoltunk tiszteletbeli hollandi anyának, mert 11000 használhatatlan hollandi anyacsavart esztergált használhatóvá 36 óra alatt. Így a költségek a darabonkénti 8 fillér helyett csak 1·2 fillért tettek ki. Reméljük, hogy mire az újabb 9000 darabot elkészíti, megkapja a megérdemelt jutalmat is.

POWERS
a csoda

Millió fogantyú, billentyű, kartoték, csavar, rúgó, és alkatrész, öt gépszörny, hat szoba és tizennégy gépkezelő: ez Powers, az adminisztráló gépcsoda.

Az egész Gázművek anyag- és árunyilvántartását bonyolult kartotékrendszerrel ez a gép végzi. Tizennégyezer anyagot ismer és a dolgozók ügyeiről jobban van informálva, mint bármelyik személyzeti felelős. És ez a mechanikus agyvelő híven szolgálja kezelőjét Dócs Ilonát.

— Kedves Ilona, ismerkedjünk meg, aztán magyarázza el nekünk a Powers szerkezetét!

— Nem ismerkedem! — válaszolt Ilona komolyan, de aztán megenyhült és megbillentett a gépen egy billentyűt, lenyomott egy pedált és máris kezünkben volt egy kartoték, amely Ilona adatait tartalmazta. Ez!

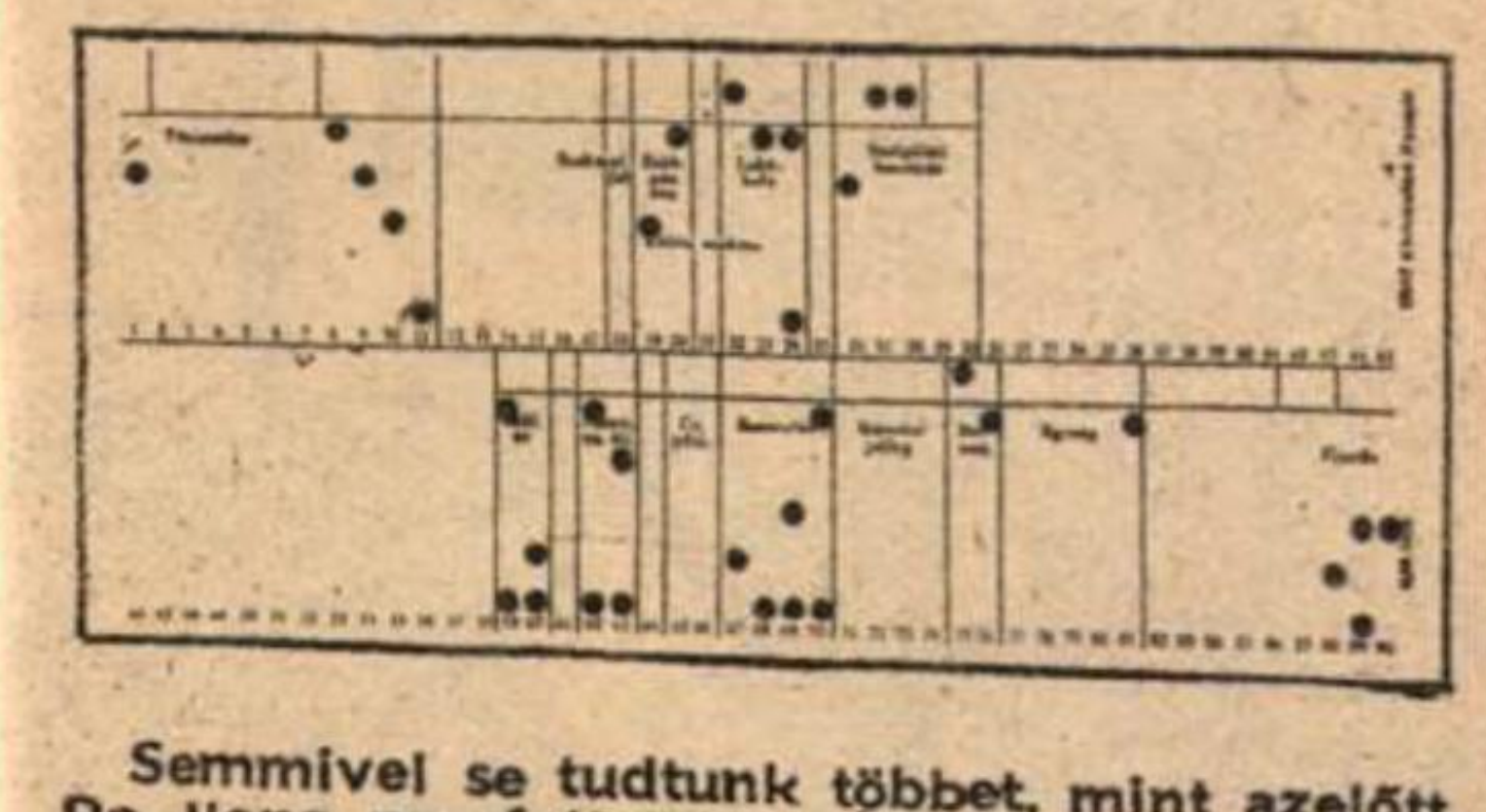

Semmivel se tudtunk többet, mint azelőtt. De Ilona megfejtette a rejtélyt, lefordította a kartotékon lévő lyukakat emberi nyelvre:

— 1, 246, 51, 0164, 3, 1928, 2, 001, 29, 004, 756! Ez vagyok én!

— No, de kedves . . . — mondtuk elbámulva, mire Ilona megkönyörült rajtunk. Az át-, meg átlyukasztott lapon mindenki által érthetően a következő adatok állottak:

Beosztása: adminisztrációs alk. (1). Neve: Dócs Ilona (246). Belépett: 1951-ben (51). Lakik: Bp., XII., Rákó-u. 7. (0164). Munkahelye: Powers-csoport. (3). Született: 1928-ban (1928). Neme: nő (2). Családi állapota: hajadon (001). Besorolása: 29 koll. csoport (29). Bérezése: havi (004). Fizetése: 756 Ft.

Egy darabig még csodálkoztunk, aztán olyan tudatlanul mentünk tovább, ahogy jöttünk.

Csodálatunk és nagyrabecsülésünk jeléül, a számok tömegétől megszédülve, így köszöntünk el Ilonától:

— 29, 3546, 32, 004!

És ő meglepetésünkre meghatottan válaszolt:

— Köszönöm szépen! Minden jót maguknak is!

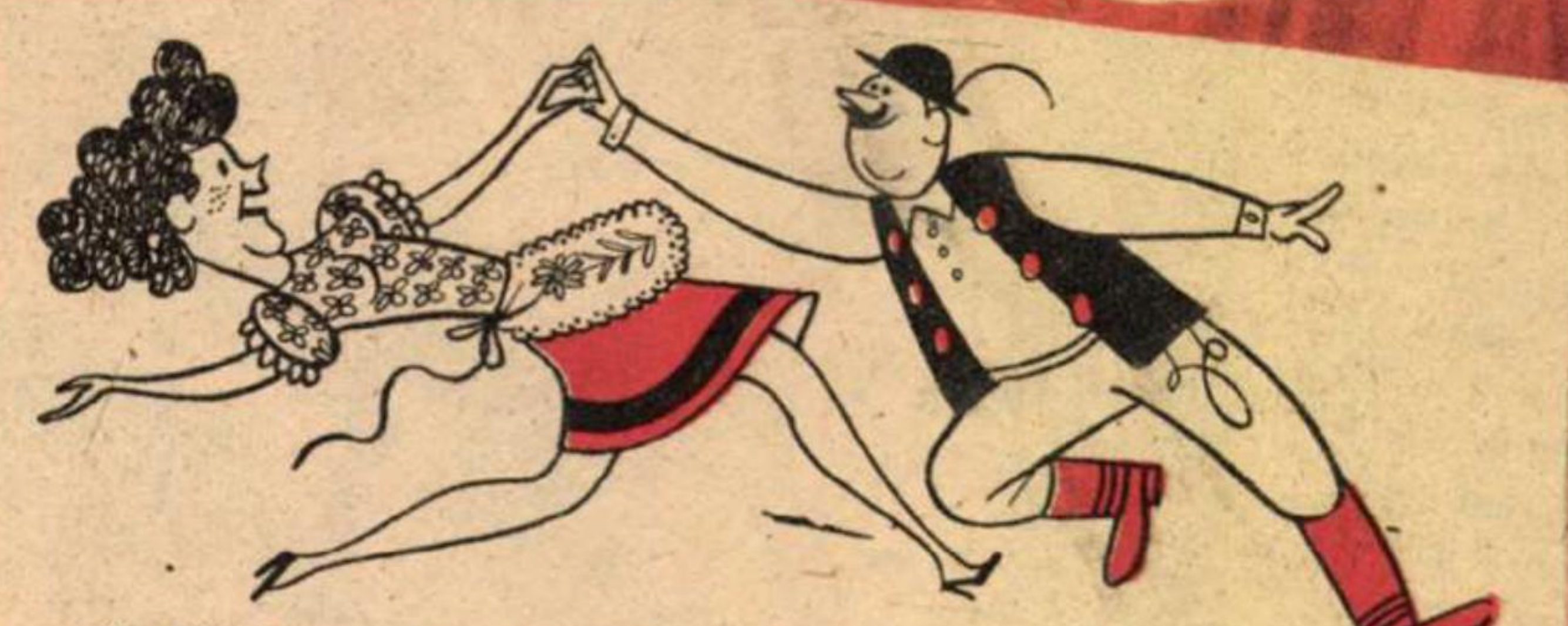

A Gázművek tánccsoportja, amely a kerületi kultúrversenyen első lett, a fárasztó népi tánc után a színfalak mögött egy kis parázs szambával frissítette fel magát.

GÁZÁLOM

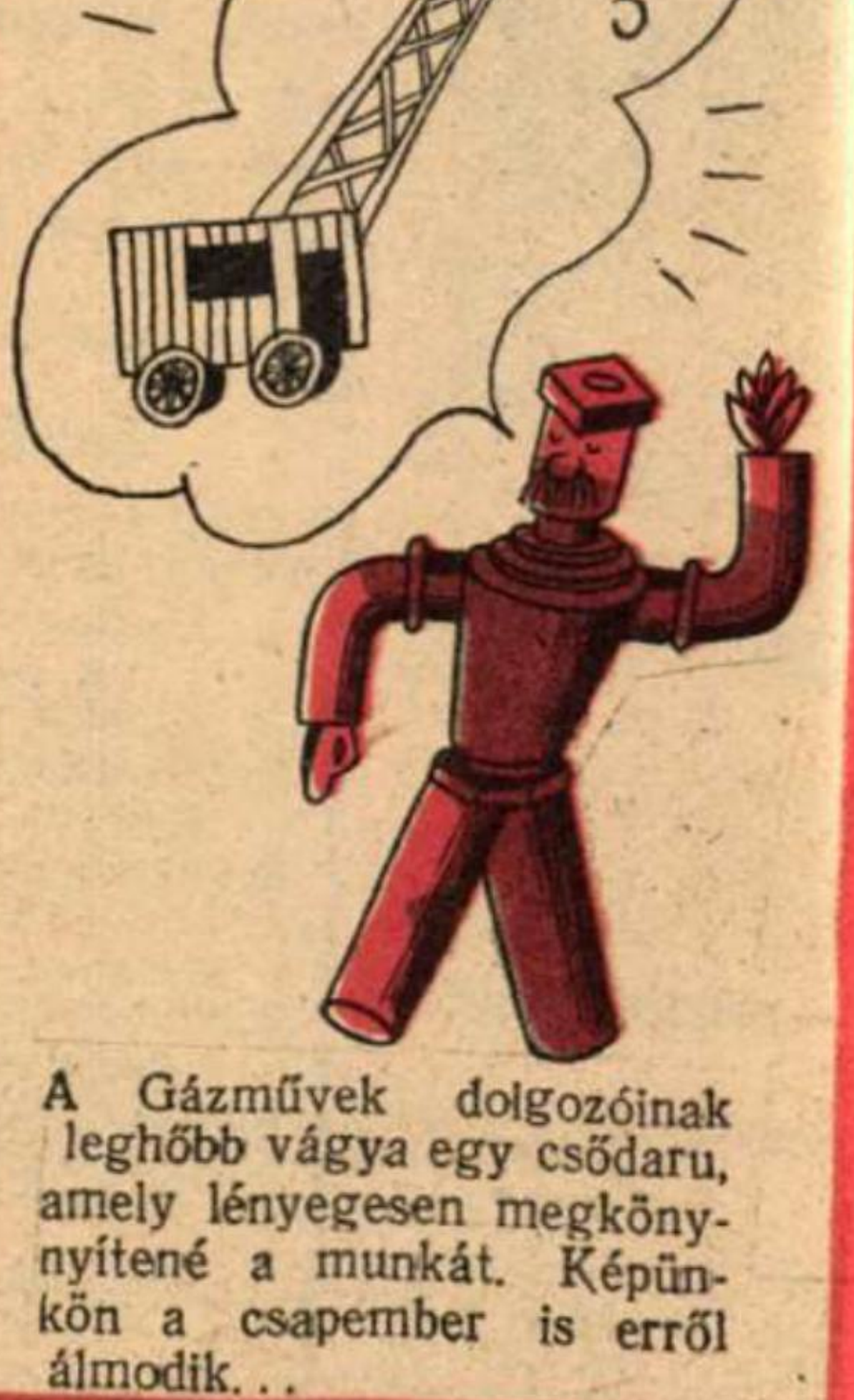

A Gázművek dolgozóinak leghőbb vágya egy csődaru, amely lényegesen megkönnyítené a munkát. Képünkön a csapember is erről álmodik. . .

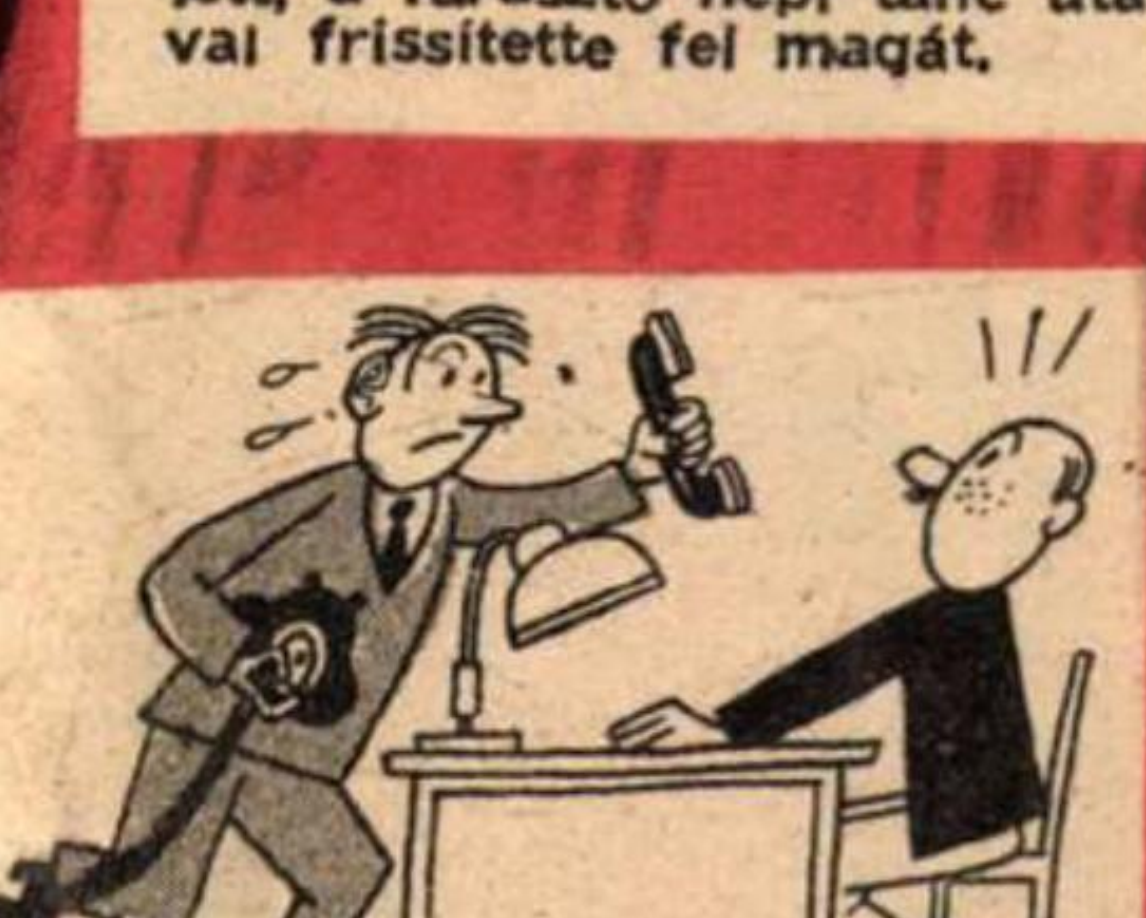

SZŰK KERESZTMETSZET A TELEFON!

— Halló, Timár elvtárs? Nem kaptam hozzád vonalat. Sürgős megbeszélnivalóm van, hát inkább magam jöttem . . .

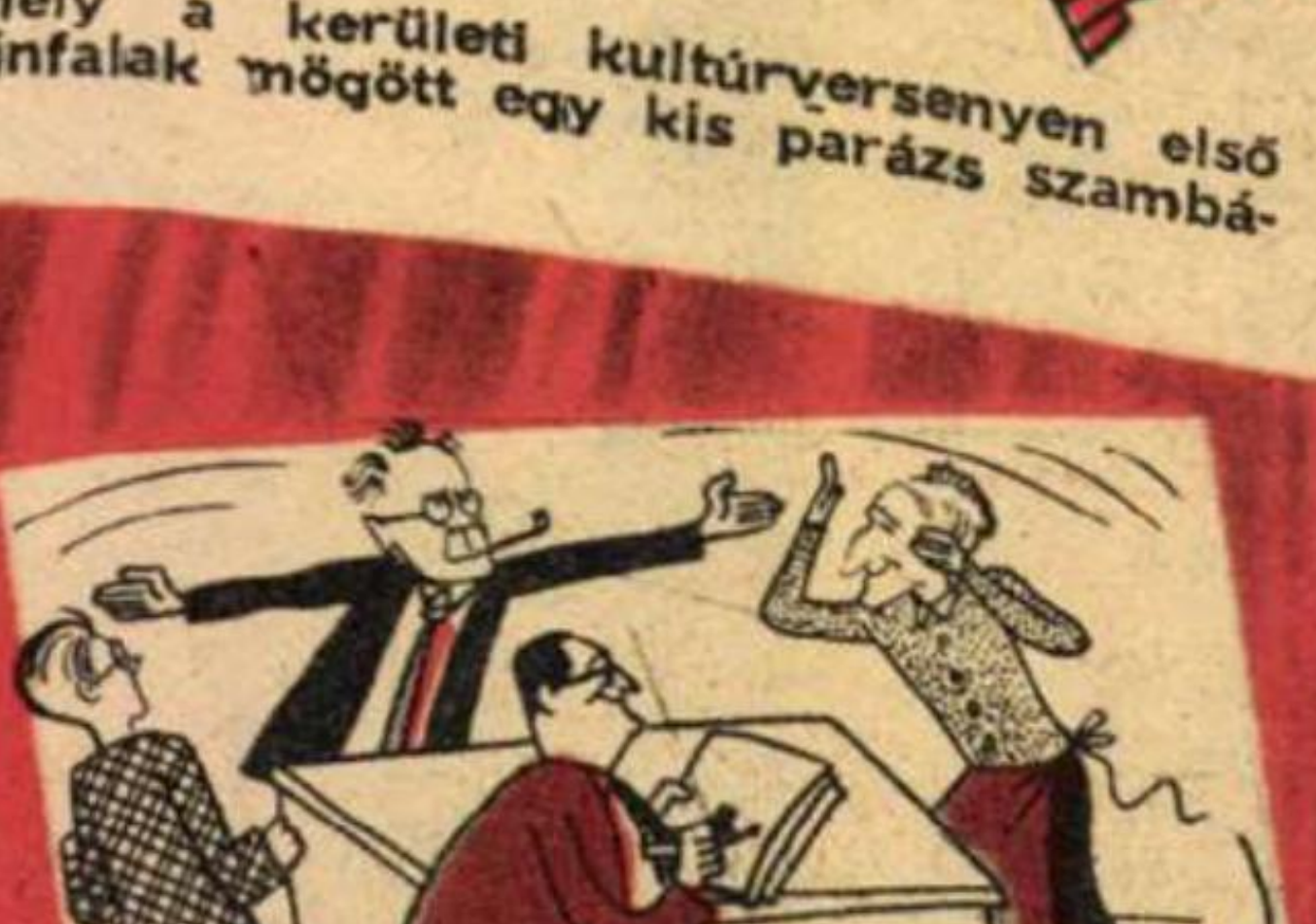

Negyedórai kergetőzés után rajzolónk zseniális csellel megörökítette a népszerű, de nagyon szégyenlős Kati nénit, aki nem akart kötélnek, illetve modellnek állni.

Négy hónappal ezelőtt írtam a Gázszerelési osztálynak. Tűzhelyet és vízmelegítőt kértem.

Három hónappal ezelőtt kint jártak nálam, de nem voltam otthon. Hagytak egy cédulát, hogy másnap ismét eljönnek.

Két hónappal ezelőtt végre meglátogattak. Méricskéltek, aztán elmentek.

Egy hónappal ezelőtt közölték, hogy rettenetesen nehéz az ügy. Nagyon drága lenne. Dolgoztassak magánkőművessel és szerelővel, az olcsóbb.-

Egy hónapja tűnődöm, kihez forduljak az ügyemmel. Aztán döntöttem. Megírtam ezt a levelet. A másolatot a Ludas Matyihoz küldtem.

Bpest., 1951. V. 15. Horváth Tibor

Jövő héten: a rábakovácsi ADY termelőszövetkezetben